

Prima pagină>Proceduri judiciare>Cauze civile>**Notificarea sau comunicarea documentelor: transmiterea oficială a documentelor**

Notificarea sau comunicarea documentelor: transmiterea oficială a documentelor

În cazul în care sunteți implicat într-o procedură juridică și trebuie să transmiteți și/sau să primiți acte judiciare sau extrajudiciare, puteți găsi informații în acest sens privind fiecare stat membru.

Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea și comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială reglementează notificarea și comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare între statele membre ale Uniunii Europene. Regulamentul prevede o procedură pentru notificarea sau comunicarea actelor prin intermediul unor „agenții de transmitere” și „agenții de primire” desemnate de statele membre ale UE, inclusiv Danemarca.

Regulamentul se referă, de exemplu, la acte judiciare, cum ar fi citații prin care se comunică faptul că a fost inițiată o acțiune judiciară sau o cale de atac, depunerea unei întâmpinări sau pronunțarea unui ordin de încetare. Regulamentul se referă și la acte extrajudiciare, cum ar fi actele notariale care trebuie notificate sau comunicate în alt stat UE decât cel în care locuiți.

Vă rugăm să selectați drapelul unei țări pentru a obține informații detaliate pe această temă aplicabile în țara respectivă.

Ultima actualizare: 13/05/2019

Această pagină este administrată de Comisia Europeană. Informațiile de pe această pagină nu reflectă în mod necesar poziția oficială a Comisiei Europene. Comisia nu își asumă nici o răspundere în legătură cu oricare din informațiile sau datele conținute în prezentul document sau la care acesta face referire. Vă rugăm să consultați avizul juridic în legătură cu normele privind drepturile de autor în cazul paginilor de internet ale Comunității Europene.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Belgia

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Într-o cauză adusă în fața instanțelor de judecată, comunicarea este foarte importantă. Este absolut esențial ca părțile și instanța să fie informate cu privire la pretențiile reclamantului, argumentele pârâtului, derularea procedurii și hotărârea instanței. În cazul în care una dintre părți nu este de acord cu hotărârea și aduce cauza în fața unei instanțe superioare, ea trebuie să informeze celelalte părți cu privire la aceasta. Comunicarea se face prin înmânarea sau trimiterea de documente (de exemplu, citații, cereri de chemare în judecată, concluzii, hotărâri judecătorești, căi de atac etc.). Nu este vorba, în acest caz, despre dosar și documentele în sine, ci despre modul în care acestea sunt aduse la cunoștința părților și, dacă este cazul, a instanței. Normele în această privință sunt prevăzute la articolele 32-47 din Codul judiciar.

În Belgia, se face distincție între notificarea și comunicarea documentelor.

Comunicarea este, prin natura sa, înmânarea unui act către o altă persoană prin intermediul unui funcționar ministerial. În Belgia, acest funcționar se numește executor judecătoresc. Comunicarea propriu-zisă constă în înmânarea de către executorul judecătoresc, prin aviz al executorului, a unei copii conforme a documentului care trebuie comunicat celeilalte persoane.

Executorul judecătoresc vă poate înmâna diverse documente care fac obiectul comunicării (denumite în continuare „comunicare” sau „avizul comunicării”).

Cele mai cunoscute documente care fac obiectul comunicării sunt:

- citația de înfățișare în fața unei instanțe judecătorești;
- actul de comunicare a unei hotărâri (eventual însoțit de un ordin de plată);
- ordinul de plată;
- ordinul de evacuarea a spațiilor;
- ordinul de indisponibilizare (de exemplu, mobilă, locuință etc.)
- comunicarea înștiințării prealabile;
- ...

Spre deosebire de comunicare, notificarea reprezintă trimiterea prin poștă (prin urmare, fără intervenția unui funcționar ministerial) a unui act de procedură în original sau în copie.

Data comunicării este importantă.

În cazul citațiilor, trebuie respectate anumite termene între momentul comunicării și momentul audierii introductive a cauzei în instanță.

În momentul comunicării unei hotărâri, data comunicării constituie punctul de plecare al termenului pentru formularea unei eventuale opoziții sau căi de atac.

Comunicarea este utilizată ca regulă generală. Notificarea este utilizată în cazuri specifice care sunt prevăzute de lege.

Sub sancțiunea nulității, avizul comunicării trebuie să fie semnat de către executorul judecătoresc care întocmește documentul și să indice, în conformitate cu articolul 43 din Codul judiciar:

1° ziua, luna, anul și locul comunicării;

2° numele, prenumele, profesia, domiciliul și, dacă este cazul, calitatea și înscrierea în registrul comerțului sau registrul artizanilor a persoanei la cererea căreia este comunicat avizul;

3° numele, prenumele, domiciliul sau, în lipsa unui domiciliu, reședința și, dacă este cazul, calitatea destinatarului avizului;

4° numele, prenumele și, după caz, calitatea persoanei căreia i-a fost înmănată copia sau data depunerii copiei în cazul prevăzut la articolul 38 alineatul (1), data depunerii avizului la poștă în cazurile prevăzute la articolul 40;

5° numele și prenumele executorului judecătoresc și menționarea adresei biroului acestuia;

6° costurile detaliate ale acțiunii.

Persoana căreia i-a fost înmănată copia vizează originalul. În cazul în care acesta refuză să semneze, executorul judecătoresc consemnează acest refuz în aviz.

În conformitate cu articolul 47 din Codul judiciar, executorul judecătoresc nu poate efectua comunicarea:

1° într-un loc care nu este deschis publicului, înainte de ora șase dimineața și după ora nouă seara;

2° sâmbăta, duminica sau într-o zi de sărbătoare legală (această restricție nu se aplică în cazul comunicărilor în materie penală: a se vedea Cass., 27 martie 1984, R.W. 1984-1985, 1093; Anvers, 2 octombrie 1975, R.W. 1976-1977, 1834), cu excepția cazurilor urgente și cu permisiunea judecătorului de pace, pentru citațiile în cauze care trebuie aduse în fața acestuia, a judecătorului care a autorizat actul, atunci când este vorba despre un act care face obiectul autorizării prealabile și, în toate celelalte cazuri, a președintelui Tribunalului de Primă Instanță.

La momentul comunicării, partea notificată va primi o copie a documentului (comunicare), în timp ce executorul judecătoresc va păstra originalul documentului atât timp cât dosarul este instrumentat de acesta. Numai în cazul citațiilor, executorul judecătoresc nu va păstra originalul, ci îl va transmite instanței în vederea punerii pe rol (comunicarea citației către instanță).

Copia avizului trebuie să conțină toate informațiile din original și să fie semnată de către executorul judecătoresc (articolul 43 din Codul judiciar), în caz contrar aceasta fiind nulă.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Legea stabilește documentele care trebuie să fie comunicate sau notificate. Acestea sunt însă prea numeroase pentru a fi enumerate în mod exhaustiv. Printre acestea se numără, de exemplu, citațiile, cererile de chemare în judecată, hotărârile judecătorești, căile de atac, opozițiile etc.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Comunicarea se face prin aviz al executorului și, prin urmare, aceasta trebuie să fie efectuată de către executorul judecătoresc.

Notificarea se face de către grefier (rar, de către parchet) prin scrisoare judiciară recomandată (tip specific de scrisoare recomandată cu confirmare de primire) sau prin scrisoare simplă ori recomandată. Normele privind scrisorile judiciare recomandate cu confirmare de primire sunt prevăzute la articolul 46 din Codul judiciar.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Da.

Entitățile de primire desemnate în conformitate cu articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială sunt reprezentate, în ceea ce privește Belgia, de executorii judecătorești cu competență teritorială.

În temeiul articolului 1 din Decretul regal din 16 mai 1986 de aprobare a accesului executorilor judecătorești la Registrul național de evidență a persoanelor fizice, executorii judecătorești sunt autorizați, în îndeplinirea sarcinilor care țin de competența acestora, să acceseze informațiile menționate la articolul 3 alineatul (1) punctele (1)-(9) și alineatul (2) din Legea din 8 august 1983 privind organizarea unui registru național de evidență a persoanelor fizice. Aceste informații cuprind, în special, adresa la care este înscrisă fiecare persoană fizică cu titlu principal în registrele de evidență a populației (domiciliu).

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Nu.

În principiu, numai persoanele, autoritățile publice, organismele publice și asociațiile profesionale belgiene prevăzute la articolul 5 din Legea din 8 august 1983 privind organizarea unui registru național de evidență a persoanelor fizice pot obține o autorizație de acces la informațiile conținute în Registrul național de evidență a persoanelor fizice.

Această autorizație se eliberează de către Comitetul sectorial al Registrului național, instituit în cadrul Comisiei pentru protejarea confidențialității în conformitate cu articolul 15 din Legea din 8 august 1983 privind organizarea unui registru național de evidență a persoanelor fizice.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Acestea nu pot da curs unei astfel de solicitări, cu excepția cazului în care căutarea acestei adrese ar trebui să fie considerată o măsură de anchetă în vederea obținerii unor mijloace de probă care ar urma să fie utilizate în cadrul unei proceduri judiciare angajate sau care urmează a fi angajată, în materie civilă sau comercială.

Conceptul de „probă” nu este definit în Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială. Acesta include, printre altele, audierea martorilor, a părților sau a experților, prezentarea de documente, verificările, stabilirea situației de fapt, expertiză în materie de familie sau de bunăstare a copiilor.

O cerere pentru obținerea de probe în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1206/2001 menționat mai sus nu poate, conform articolului 1 alineatul (2), „să vizeze obținerea de mijloace de probă care nu sunt menite să fie utilizate într-o procedură judiciară angajată sau care urmează a fi angajată”.

În principiu, adresa unei persoane căreia urmează să i se comunice sau notifice un act judiciar sau extrajudiciar nu poate fi considerată, prin urmare, un mijloc de probă în sensul articolului 1 din Regulamentul (CE) nr. 1206/2001.

În plus, articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 menționat mai sus prevede în mod expres că cererea trebuie să conțină „numele și adresa părților [...]”.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

a) Comunicarea

Modalitatea de comunicare este reglementată la articolele 32-47 din Codul judiciar și se aplică atât în materie civilă, cât și în materie penală.

- Comunicarea în persoană (articolele 33-34 din Codul judiciar)

În cazul în care executorul judecătoresc intenționează să procedeze la comunicarea unui act, acesta va încerca, în primul rând, să înmâneze destinatarului în persoană copia actului. În acest caz, este vorba despre o comunicare în persoană.

Executorul judecătoresc comunică un act destinatarului în persoană, în orice loc în care executorul judecătoresc îl găsește pe destinatar. Comunicarea nu trebuie să aibă loc în mod necesar la reședința destinatarului; aceasta poate avea loc în mod valabil, de exemplu, la locul de muncă, pe drumurile publice sau chiar la biroul executorului judecătoresc.

Condiția în acest sens este ca locul în care are loc comunicarea să se afle în aria de competență a executorului judecătoresc.

În absența oricăror informații cu privire la locul în care se află destinatarul, executorul judecătoresc se va deplasa, în practică, direct la domiciliul destinatarului în speranța de a-l găsi la adresă.

În cazul în care executorul judecătoresc întâlnește partea care face obiectul comunicării în persoană (indiferent de loc), iar aceasta din urmă refuză să primească copia actului, executorul consemnează acest refuz pe original (copia este anexată ulterior la original), iar comunicarea este considerată a fi avut loc în persoană.

În ceea ce privește comunicarea către o persoană juridică, se consideră că aceasta a avut loc în persoană atunci când copia actului este înmănată organului sau prepusului care, conform legii, statutului sau prin delegare adecvată, are calitatea de a reprezenta, inclusiv împreună cu alții, persoana juridică în instanță. Astfel, pentru o societate cu răspundere limitată, de exemplu, comunicarea poate fi efectuată în mod valabil administratorului acesteia, indiferent dacă acesta se află sau nu la sediul social sau în altă parte în afara acestuia.

- Comunicarea la domiciliu/sediul social (articolul 35 din Codul judiciar)

În cazul în care comunicarea nu poate fi făcută în persoană, aceasta se efectuează la domiciliul destinatarului. „Domiciliu” înseamnă locul în care destinatarul este înscris cu titlu principal în registrele de evidență a populației și, prin urmare, adresa de domiciliu.

În cazul în care destinatarul nu are un domiciliu oficial, comunicarea poate fi efectuată la reședința acestuia. „Reședință” înseamnă oricare altă reședință cum ar fi locul în care persoana respectivă are un sediu sau desfășoară o activitate comercială sau industrială Atunci când este solicitat, comisarul de poliție trebuie să ofere executorului judecătoresc care instrumentează comunicarea informații cu privire la locul de reședință al părții care nu are un domiciliu oficial. În cazul unei persoane juridice, comunicarea are loc la sediul social sau la sediul administrativ dacă aceasta nu poate fi efectuată în persoană.

În momentul comunicării la domiciliu, copia actului este înmănată unui părinte, unei rude prin alianță, unui mandatar sau unui angajat al destinatarului. Aceasta nu poate fi înmănată unui copil care nu a împlinit încă vârsta de șaisprezece ani. Executorul judecătoresc va menționa pe original și pe copie calitatea persoanei căreia îi transmite copia (de exemplu, gradul de rudenie cu destinatarul).

- Comunicarea prin contrasemnare [articolul 38 alineatul (1) din Codul judiciar]

În cazul în care executorul judecătoresc nu poate efectua comunicarea prin oricare dintre modalitățile prevăzute în acest sens (articolele 33-35 din Codul judiciar), comunicarea va avea loc în conformitate cu articolul 38 alineatul 1 din Codul judiciar, și anume prin depunerea avizului la domiciliul sau, în lipsa unui domiciliu, la reședința destinatarului (comunicare prin contrasemnare).

Copia documentului este livrată la fața locului în cutia poștală, în plic închis [indicând biroul executorului judecătoresc, numele și prenumele destinatarului și locul comunicării, cu mențiunea „Pro Justitia – A remettre d'urgence (de livrat în regim de urgență)”].

În lipsa unei cutii poștale, executorul judecătoresc are dreptul să depună această copie (în plic) în oricare alt mod (strecurând-o sub ușă, introducând-o într-o poartă sau gard, lipind-o pe ușă cu bandă adezivă etc.).

Executorul judecătoresc indică, pe originalul avizului și pe copia comunicată, data, ora și locul de depunere a acestei copii.

Cel târziu în prima zi lucrătoare următoare datei de comunicare a avizului, executorul judecătoresc transmite la domiciliul sau, în lipsa unui domiciliu, la reședința destinatarului o scrisoare semnată de acesta. Această scrisoare precizează data și ora prezentării, precum și posibilitatea acordată destinatarului în persoană sau titularului unei procuri scrise de a ridica o copie conformă a avizului respectiv de la biroul executorului judecătoresc, în termen de maximum trei luni de la data comunicării.

Atunci când destinatarul a solicitat transferul domiciliului său (cerere de schimbare de adresă), scrisoarea recomandată prevăzută la alineatul (3) este expediată la locul în care destinatarul este înscris în registrele de evidență a populației și la adresa la care acesta a anunțat că intenționează să își stabilească noul domiciliu.

În cazul în care a fost solicitată o propunere de radiere din oficiu (a adresei de domiciliu) pentru destinatar, iar executorul judecătoresc nu poate deduce din situația de fapt că destinatarul nu ar mai locui efectiv la adresa de domiciliu, este suficient ca respectiva comunicare să aibă loc în conformitate cu articolul 38 alineatul (2) din Codul judiciar (a se vedea mai jos).

În cazul propunerii de radiere din oficiu, comunicarea către procuror, în conformitate cu articolul 38 alineatul (2) din Codul judiciar (a se vedea mai jos) este acceptabilă numai dacă situația de fapt îi confirmă executorului judecătoresc că destinatarul nu mai locuiește efectiv la adresa de domiciliu (de exemplu, atunci când executorul judecătoresc a luat cunoștință de faptul că destinatarul de la adresa în cauză a fost expulzat) sau în cazul în care este imposibil din punct de vedere fizic să se efectueze comunicarea.

Astfel cum s-a menționat anterior, notificarea se realizează prin scrisoare, prin scrisoare recomandată sau prin scrisoare judiciară recomandată cu confirmare de primire. În viitor, notificarea pe cale electronică ar putea fi, de asemenea, una dintre opțiuni.

- Imposibilitatea fizică de a efectua comunicarea [articolul 38 alineatul (2) din Codul judiciar]

În cazul în care rezultă din situația de fapt constatată la fața locului (de exemplu, locuință distrusă de incendiu, adresa de domiciliu se dovedește a fi un teren viran) că este fizic imposibil să se efectueze comunicarea prin depunerea unei copii a avizului la domiciliul (sau, în lipsa unui domiciliu, la reședința) destinatarului, comunicarea constă în transmiterea copiei către procurorul cu competență teritorială.

Se menționează pe original și pe copie împrejurările de fapt care au impus necesitatea comunicării către procuror.

Același lucru este valabil, de asemenea, în cazul în care locul (unde destinatarul își are domiciliul) este în mod clar abandonat fără ca destinatarul să fi solicitat schimbarea domiciliului său [de exemplu, în cazul unei evacuări, destinatarul nu este prezent; prin urmare, comunicarea se face către procuror, în conformitate cu articolul 38 alineatul (2) din Codul judiciar].

Astfel cum s-a menționat mai sus, comunicarea în conformitate cu articolul 38 alineatul (2) din Codul judiciar se aplică, de asemenea, în cazul în care există o propunere de radiere din oficiu, iar executorul judecătoresc poate să constate în fapt că partea care face obiectul comunicării nu mai locuiește efectiv la adresa în cauză.

Comunicarea către procuror nu este valabilă dacă partea la cererea căreia s-a efectuat aceasta cunoștea domiciliul ales sau, după caz, reședința destinatarului.

- Comunicarea la domiciliul ales (articolul 39 din Codul judiciar)

Atunci când destinatarul a ales un domiciliu la un mandatar, comunicarea și notificarea pot fi efectuate la respectivul domiciliu ales. Este vorba despre o posibilitate, nu o obligație. Prin urmare, în cazul alegerii unui domiciliu, nimic nu împiedică efectuarea comunicării sau a notificării la domiciliul real (în Belgia) (Cass. (1e Ch.), 26 februarie 2010, J. T., 2010, nr. 6397, 371. Cass. (1e Ch.), 10 mai 2012, R. W. 2012-13, 1212).

Există o singură excepție, și anume dacă destinatarul al cărui domiciliu real (sau sediu social) se află în străinătate a ales un domiciliu în Belgia, comunicarea trebuie să aibă loc la domiciliul ales, în caz contrar aceasta fiind nulă (articolul 40 din Codul judiciar, a se vedea, de asemenea, Cass (1e Ch.), 9 ianuarie 1997 R. W. 1997-98, 811 : „În cazul în care partea, la cererea căreia este efectuată o comunicare, cunoaște domiciliul ales al destinatarului, aceasta are obligația să solicite comunicarea avizului la locul respectiv; aceasta nu este o opțiune, ci o obligație de ordine publică.”).

În cazul în care copia este înmănată personal mandatarului la domiciliul ales, comunicarea este considerată ca fiind efectuată în persoană. Comunicarea și notificarea nu mai pot avea loc la domiciliul ales în cazul în care mandatarul a decedat, dacă acesta nu mai are domiciliul la adresa respectivă sau dacă și-a încetat activitatea.

Alegerea domiciliului se realizează în cadrul unui raport juridic între părți (și anume, în cadrul unei proceduri între părți). Prin urmare, aceasta nu este valabilă decât între părțile respective și este limitată la acest raport juridic. Astfel, Curtea de Casație a decis că alegerea domiciliului într-un act de procedură în primă instanță (de exemplu, în citație sau întâmpinări) nu este valabilă decât pentru întreaga procedură în primă instanță, pentru executarea ulterioară a hotărârii

judecătorești și pentru posibilitatea de a introduce o acțiune împotriva acestei hotărâri (de către cealaltă parte). În cazul în care alegerea domiciliului nu este reiterată în procedurile ulterioare (de exemplu, în recurs), aceasta nu se aplică în cadrul procedurilor respective (Cass. 1e Ch., 30 mai 2003, R.W. 2003-2004, 974; Cass. 2e Ch., 10 mai 2006, R.W. 2008-2009, 455; Cass. 1e Ch., 29 mai 2009, R.W. 2010-2011, 1561).

Este necesar să se facă o distincție între noțiunea de „domiciliu ales” și cea de „adresă de referință” care va fi discutată în cele ce urmează.

În ceea ce privește punerea în aplicare a reglementării lingvistice (Legea din 15 iunie 1935 privind utilizarea limbilor în cadrul procedurilor judiciare), instanța în materie de sechestrul a statuat în mod clar la Bruges (instanța în materie de sechestrul, Bruges, 11 octombrie 2006 T.G.R 2010, 95) că: nu domiciliul real contează ci locul unde se realizează de fapt comunicarea (în acest caz, domiciliul ales). În speță, atât reclamantul, cât și pârâtul locuiau în regiunea francofonă; pârâtul avea însă domiciliul ales în regiunea neerlandofonă. Acesta a fost chemat în judecată (doar în limba neerlandeză) în fața instanței în materie de sechestrul în Bruges. În conformitate cu reglementările lingvistice, citația trebuia, prin urmare, să fie redactată în neerlandeză. Se pune întrebarea dacă la aceasta trebuia anexată o traducere în limba franceză, în conformitate cu articolul 38 din Legea privind utilizarea limbilor. Instanța a considerat că nu trebuia anexată o traducere în limba franceză a citației redactate în neerlandeză, având în vedere că doar locul comunicării este decisiv pentru alegerea limbii.

-Comunicarea în cazul în care domiciliul nu este cunoscut (articolul 40 din Codul judiciar)

„În cazul persoanelor care nu au domiciliul sau reședința sau domiciliul ales în Belgia, executorul judecătoresc trimite copia actului prin scrisoare recomandată la domiciliul sau reședința acestora în străinătate, pe cale aeriană în cazul în care destinația nu se află într-un stat învecinat, fără a aduce atingere celorlalte modalități de transmitere convenite între Belgia și țara de domiciliu sau de reședință a acestora. Comunicarea este considerată efectuată atunci când actul este predat oficiului poștal și se primește în schimb avizul de expediție în formele prevăzute la prezentul articol.

În cazul persoanelor care nu au domiciliul sau reședința și nici un domiciliu ales în Belgia sau în străinătate, comunicarea se face către procurorul în a cărui jurisdicție se află instanța care trebuie să soluționeze sau care a soluționat cererea respectivă; în cazul în care la instanță nu a fost depusă nicio cerere, comunicarea se face către procurorul în a cărui jurisdicție își are domiciliul solicitantul sau, în cazul în care acesta nu are domiciliul în Belgia, către procurorul la Bruxelles.

(...)

Comunicarea poate fi efectuată în continuare în persoană dacă destinatarul este găsit în Belgia.

Comunicarea în străinătate sau către procuror este nulă dacă partea la cererea căreia a fost efectuată comunicarea cunoștea domiciliul sau reședința sau domiciliul ales în Belgia sau, după caz, în străinătate al destinatarului.”

Curtea de Casație consideră că aceasta nu este o opțiune, ci o obligație de ordine publică (Cass, 1e ch, 9 ianuarie 1997, R. W. 1997-1998, 811).

Partea care face obiectul comunicării și care susține că partea adversă avea cunoștință, de exemplu, de reședința sa și invocă, prin urmare, regula conform căreia comunicarea către procuror este nulă trebuie să furnizeze dovezi în acest sens. Prin urmare, sarcina probei revine părții care face obiectul comunicării (instanța în materie de sechestrul Gand, 18 martie 2008, R. W. 2010-2011, 124).

- Norme speciale în materie de comunicare (a se vedea articolele 41 și 42 din Codul judiciar).

- Comunicarea și notificarea către persoane care au desemnat un mandatar se efectuează în persoană mandatarilor respectivi și la domiciliul sau reședința acestora, atât timp cât comunicarea sau notificarea au un raport cu misiunea mandatarului (articolul 499/12 din Codul civil).

Adresa de referință: Prin „adresă de referință” se înțelege „fie adresa unei persoane fizice înscrisă în registrul de evidență a populației în locul unde aceasta și-a stabilit reședința principală, fie adresa unei persoane juridice unde, cu acordul persoanei fizice sau juridice în cauză, este înregistrată o persoană fizică care nu are o reședință fixă” [articolul 1 alineatul (2) din Legea din 19 iulie 1991].

Persoana fără reședință fixă utilizează practic adresa de domiciliu a unei alte persoane. Persoana care permite ca o persoană fizică să utilizeze adresa sa de domiciliu ca adresă de referință se angajează să-i transmită acesteia toate documentele (de exemplu, corespondența) care îi sunt destinate, fără să urmărească obținerea unui profit. În plus, adresa de referință permite primirea anumitor alocații (care au drept condiție deținerea unei adrese oficiale) (de exemplu, alocații familiale, prestații de șomaj, prestații reciproce etc.) (cu toate acestea, nu este necesară o adresă de referință pentru primirea unor venituri pentru integrare socială!)

Persoanele (fără domiciliu sau reședință fixă) care pot utiliza o adresă de referință sunt:

- persoanele care locuiesc într-o locuință mobilă (de exemplu, un vapor, o rulotă sau o caravană) (caravanele rezidențiale nu sunt incluse);
- persoanele care sunt absente pe o perioadă mai mică de un an pentru studii sau afaceri;
- membrii personalului civil și militar al forțelor armate în garnizoană în străinătate și gospodăriile lor;
- persoanele care nu au sau care nu mai au o reședință ca urmare a resurselor insuficiente.

O adresă de referință poate fi stabilită la Centrul public de ajutor social sau la o persoană fizică.

Atunci când o persoană deține o adresă de referință, executorul judecătoresc poate să efectueze toate comunicările la respectiva adresă, spre deosebire de noțiunea de domiciliu ales descrisă mai sus: executorul judecătoresc poate să comunice la această adresă doar documentele care se referă la actul juridic /procedura pentru care s-a ales domiciliul respectiv.

Cu toate acestea, executorul judecătoresc nu poate să instituie un sechestrul la adresa de referință (de la persoana care deține adresa de referință), întrucât se presupune că persoana în cauză nu deține niciun bun mobil la adresa respectivă.

(b) Notificarea

Articolul 46 alineatul (1) [...]

„Atunci când scrisoarea judiciară recomandată este trimisă în formă tipărită, aceasta este înmănată de către oficiul poștal destinatarului acesteia în persoană sau la domiciliul său, în conformitate cu articolele 33, 34, 35 și 39. Persoana căreia i se înmânează scrisoarea judiciară semnează și datează confirmarea de primire care este returnată expeditorului de către oficiul poștal. Refuzul de a semna sau de a data este consemnat de către agentul poștal în partea de jos a confirmării de primire.

În cazul în care scrisoarea judiciară nu poate fi înmănată personal destinatarului sau la domiciliul acestuia, agentul poștal lasă un aviz poștal. Scrisoarea judiciară recomandată este păstrată în depozitul oficiului poștal timp de opt zile. Aceasta poate fi ridicată în această perioadă de către destinatar sau de către titularul unei procuri scrise.

Cu toate acestea, în cazul în care destinatarul scrisorii judiciare recomandate a solicitat re-expedierea corespondenței sale sau păstrarea acesteia la oficiul poștal, scrisoarea judiciară este re-expediată sau păstrată la adresa menționată de către destinatar, pe durata perioadei care face obiectul cererii.

Scrisoarea judiciară recomandată adresată unui persoane în faliment se predă administratorului acesteia.

Regele stabilește modalitățile de aplicare a alineatelor (3)-(5).

[...]

Articolul 46 alineatul (4) „Ministrul responsabil pentru justiție poate stabili forma și condițiile care trebuie să însoțească trimiterea unei scrisori judiciare recomandate cu confirmare de primire. În cazul în care locul de destinație este situat în străinătate, scrisoarea judiciară este înlocuită de o scrisoare recomandată prin poștă, fără a aduce atingere modalităților de transmitere prevăzute în convențiile internaționale și punerii în aplicare a alineatelor (2) și (3).

În cazul în care se convine astfel de către unul dintre reclamanți sau solicitanți fie în actul de sesizare sau în cerere, fie în scris, cel târziu în momentul primei înfățișări în fața instanței, notificările prin scrisoare judiciară recomandată sunt înlocuite cu comunicări, efectuate la cererea părții responsabile să solicite efectuarea comunicării.

Articolul 46/1 Notificarea prin scrisoare simplă către o parte pentru care acționează un avocat, în conformitate cu articolele 728,729 sau 729/1 și care nu a informat grefa instanței în conformitate cu articolul 729/1 că încetează să mai acționeze pentru partea în cauză se face prin scrisoare simplă adresată avocatului respectiv.”

Articolul 32b din Codul judiciar stabilește un cadru juridic pentru comunicările și notificările între o serie de participanți la sistemul judiciar.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

În viitorul apropiat, va fi instituit un sistem de comunicare prin mijloace electronice. Cadru juridic a fost deja stabilit în acest sens, însă acesta nu a intrat încă în vigoare. Executorii judecătorești vor putea decide în materie civilă sau penală dacă vor comunica avizul prin mijloace electronice sau în persoană.

Principiul teritorialității va fi menținut.

În practică, comunicarea va avea loc la o adresă judiciară electronică impusă de autoritățile judiciare sau la o adresă de domiciliu electronică aleasă. Pentru a putea beneficia de comunicarea la adresa electronică de domiciliu, destinatarul va trebui să își dea acordul explicit în acest scop prin intermediul identificatorului său electronic (e-ID).

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

Legislația belgiană prevede mai multe modalități de transmitere a documentelor (a se vedea răspunsul la întrebarea 5).

Modalitatea obișnuită de transmitere a unui act judiciar este comunicarea prin aviz al executorului judecătoresc.

Articolul 32 din Codul judiciar definește comunicarea ca fiind „înmânarea unui document original sau a unei copii a documentului; aceasta are loc prin aviz al executorului judecătoresc sau, în cazurile prevăzute de lege, în formele prevăzute în lege”.

Cu toate acestea, legea prevede o serie de cazuri în care actele pot fi transmise prin **notificare** simplă.

Articolul 32 din Codul judiciar definește notificarea ca fiind „trimiterea unui act de procedură în original sau în copie; aceasta se efectuează prin serviciile poștale sau prin e-mail la adresa judiciară electronică sau, în cazurile prevăzute de lege, prin fax sau în formele prevăzute de lege”.

Articolul 14 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială precizează că notificarea prin poștă trebuie realizată prin „scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau echivalentul acesteia.”

1. Principalele modalități de comunicare

a. Comunicarea în persoană (articolele 33 și 34 din Codul judiciar)

În conformitate cu articolul 33 din Codul judiciar, „comunicarea este realizată în persoană atunci când copia actului este înmănată personal destinatarului. Executorul judecătoresc comunică un act destinatarului în persoană, în orice loc în care executorul judecătoresc îl găsește pe destinatar. În cazul în care destinatarul refuză să primească copia documentului, executorul judecătoresc consemnează acest refuz pe original și se consideră că comunicarea a fost efectuată în persoană”.

Articolul 34 din Codul judiciar adaugă că „comunicarea către o persoană juridică este considerată a fi fost efectuată în persoană atunci când copia documentului este înmănată reprezentantului sau angajatului care are calitatea, în temeiul legii, al statutului sau prin delegare adecvată, să reprezinte, chiar împreună cu alții, persoana juridică respectivă în justiție”.

b. Comunicarea la domiciliu (articolul 35 din Codul judiciar)

Articolul 35 din Codul judiciar prevede că „în cazul în care comunicarea nu poate fi făcută în persoană, aceasta se efectuează la domiciliul sau, în lipsa unui domiciliu, la reședința destinatarului și, în cazul unei persoane juridice, la sediul social sau administrativ al acesteia. Copia documentului este înmănată unei rude, unei rude prin alianță, unui angajat sau agent al destinatarului. Aceasta nu poate fi înmănată unui copil care nu a împlinit încă vârsta de șaisprezece ani. [...]”

În conformitate cu articolul 36 din Codul judiciar, domiciliul este „locul unde se consemnează, în registrele de evidență a populației, că persoana își are adresa principală”, în timp ce reședința este „oricare alt loc, cum ar fi locul unde persoana deține un birou sau desfășoară o activitate comercială sau industrială”.

c. Comunicarea prin depunerea unei copii a avizului [articolul 38 alineatul (1) din Codul judiciar]

Articolul 38 alineatul (1) din Codul judiciar prevede că, în cazul în care comunicarea nu a putut fi efectuată în persoană sau la domiciliu, „comunicarea constă în depunerea de către executorul judecătoresc la domiciliul sau, în lipsa unui domiciliu, la reședința destinatarului, a unei copii a avizului în plic închis.” Acest plic trebuie să conțină anumite informații prevăzute la articolul 44 alineatul 1 din Codul judiciar.

Articolul 38 alineatul (1) din Codul judiciar continuă: „Cel târziu în prima zi lucrătoare următoare datei comunicării avizului, executorul judecătoresc trimite o scrisoare recomandată semnată de acesta la domiciliul sau, în lipsa unui domiciliu, la reședința destinatarului. Această scrisoare precizează data și ora prezentării, precum și posibilitatea ridicării de către destinatar sau titularul unei procuri scrise a unei copii a avizului respectiv de la biroul executorului judecătoresc, în termen de trei luni de la data comunicării.”

d. Alegerea unui domiciliu (articolul 39 din Codul judiciar)

În conformitate cu articolul 39 din Codul judiciar, „în cazul în care destinatarul a ales un domiciliu la un mandatar, comunicarea și notificarea pot fi făcute la acest domiciliu. În cazul în care copia este înmănată personal mandatarului la domiciliul ales, comunicarea este considerată ca fiind efectuată în persoană. Comunicarea și notificarea nu mai pot avea loc la domiciliul ales în cazul în care mandatarul a decedat, nu mai locuiește sau a încetat să-și exercite activitatea la adresa în cauză”.

2. Notificarea prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire

Atunci când documentul este trimis prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, iar destinatarul nu poate fi găsit la adresa indicată pe scrisoare, se lasă un aviz de primire la adresa respectivă. În acest caz, scrisoarea poate fi ridicată de la locul indicat în avizul de primire sau de la locul convenit între oficiul poștal și destinatar, în termen de 15 zile, fără a se lua în considerare data prezentării.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

Atunci când documentul este trimis prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, iar destinatarul nu poate fi găsit la adresa indicată pe scrisoare, se lasă un avis de primire la adresa respectivă. În acest caz, scrisoarea poate fi ridicată de la locul indicat în avizul de primire sau de la locul convenit între oficiul poștal și destinatar, în termen de 15 zile, fără a se lua în considerare data prezentării.

Atunci când actul este transmis prin **comunicare**, avizul comunicării trebuie să menționeze data comunicării (articolul 43 din Codul judiciar).

Atunci când actul este transmis prin **notificare**, Belgia aplică un sistem de dublă datare.

Astfel, data care trebuie luată în considerare cu privire la expeditorul actului diferă de data care trebuie luată în considerare cu privire la destinatarul actului.

În ceea ce privește expeditorul, data expedierii este data notificării.

Articolul 53a din Codul judiciar belgian prevede că, în afara cazurilor în care legea dispune altfel, termenele încep să curgă, în ceea ce privește destinatarul, în ziua următoare datei la care scrisoarea a fost prezentată la domiciliul sau, după caz, la reședința sau la domiciliul său ales.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

În ceea ce privește **comunicarea** prin depunerea unei copii a avizului, a se vedea mai sus: Comunicarea prin depunerea unei copii a avizului [articolul 38 alineatul (1) din Codul judiciar].

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

Atunci când transmiterea actului are loc prin **comunicare**, destinatarul nu are posibilitatea de a se opune acesteia, cu excepția cazului în care se invocă motivul de refuz vizat la articolele 5 și 8 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 citat anterior (obligația de traducere).

Atunci când transmiterea actului are loc prin **notificare**, articolul 53a din Codul judiciar belgian prevede că, în afara cazurilor în care legea dispune altfel, termenele încep să curgă în ceea ce privește destinatarul în ziua următoare datei la care scrisoarea a fost **prezentată** la domiciliul sau, după caz, la reședința sau la domiciliul său ales. Prin urmare, destinatarul nu are posibilitatea de a se opune unei notificări efectuate prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

Cu toate acestea, destinatarul unei notificări prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire va putea contesta ulterior validitatea acestei notificări demonstrând că nu avea nici domiciliul, nici reședința și nici domiciliul ales la adresa indicată pe scrisoarea recomandată. Prin urmare, comunicarea prin aviz al executorului este mai sigură din punct de vedere juridic decât notificarea prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire. Astfel, în cazul comunicării, executorul judecătoresc care întocmește documentul verifică adresa destinatarului în Registrul național de evidență a persoanelor fizice. Dimpotrivă, data notificării prin scrisoare recomandată nu va putea fi stabilită cu certitudine dacă destinatarul nu a datat și nu a semnat confirmarea de primire cu ocazia prezentării (inițiale a) scrisorii recomandate la domiciliul său, la reședința sa sau la domiciliul său ales. În schimb, data comunicării este întotdeauna indicată în avizul comunicării.

În afară de aceasta, rezultă din lucrările pregătitoare privind Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 menționat mai sus, în special din Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind notificarea și comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială, prezentată de Comisie la 11 iulie 2005, că modificarea articolului 14 viza introducerea „pentru toate statele membre a unei dispoziții uniforme privind serviciile poștale [stabilind] o cerință uniformă (scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau echivalentul acesteia) [...]”. Această cerință garantează cu suficientă certitudine că destinatarul a primit documentul și că există o probă suficientă în acest sens”. Prin urmare, cerința referitoare la existența unei confirmări de primire vizează să garanteze securitatea juridică în ceea ce privește părțile. În conformitate cu respectivele lucrări pregătitoare, nu se poate stabili că destinatarul „a primit” documentul dacă acesta nu a semnat confirmarea de primire. Cu toate acestea, soluția reținută la articolul 53a din Codul judiciar belgian ar implica faptul că notificarea este efectuată atunci când documentul este „prezentat” la domiciliul, reședința sau domiciliul ales al destinatarului, fără a fi necesar ca documentul să îi fie înmănat efectiv sau ca destinatarul să semneze confirmarea de primire.

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Articolul 1 din Decretul regal din 27 aprilie 2007 de reglementare a serviciilor poștale prevede faptul că expedierile poștale înregistrate sunt scrisorile recomandate și scrisorile cu valoare declarată.

În principiu, scrisoarea recomandată cu confirmare de primire nu poate fi înmănată decât destinatarului acesteia, după verificarea identității acestuia și semnarea de către destinatar a confirmării de primire (articolele 30, 53 și 54 *a contrario* din Decretul regal din 27 aprilie 2007).

Cu toate acestea, articolul 57 din Decretul regal din 27 aprilie 2007 menționat mai sus prevede că „scrisorile recomandate a căror adresă desemnează o persoană la care destinatarul și-a ales domiciliul pot fi înmănate persoanei respective”.

Articolul 62 din Decretul regal din 27 aprilie 2007 menționat mai sus prevede că „persoanele apte să primească corespondența, în conformitate cu normele de drept comun, sunt considerate destinatari ai corespondenței adresate întreprinderilor, asociațiilor, organizațiilor, firmelor și colectivităților”.

Articolul 58 din Decretul regal din 27 aprilie 2007 menționat mai sus prevede că „scrisorile recomandate adresate minorilor cu vârsta sub 15 ani sunt înmănate persoanelor sub a căror autoritate sau îngrijire se află aceștia”.

În sfârșit, în conformitate cu articolul 65 din Decretul regal din 27 aprilie 2007 menționat mai sus, scrisorile recomandate „pot fi înmănate [...] unui mandatar al destinatarului, [...] în baza prezentării unei procuri poștale în care se menționează în mod oficial competența de a primi expedieri poștale”.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

Scrisorile se distribuie la adresa indicată, cu excepția cazurilor de eroare evidentă (de exemplu, numele străzii este scris greșit, numărul reședinței este incorect, codul poștal este în mod evident greșit etc.).

Dacă destinatarul nu poate fi găsit la adresa indicată, scrisoarea recomandată nu va fi înmănată, cu excepția cazului în care destinatarul a solicitat ca livrarea scrisorilor să se facă la o altă adresă în cadrul unui serviciu de re-expediere (articolul 51 din Decretul regal din 27 aprilie 2007 de reglementare a serviciilor poștale).

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențunerea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

În conformitate cu articolul 60 din Decretul regal din 27 aprilie 2007 de reglementare a serviciilor poștale, „în cazul unei încercări nereușite de livrare a scrisorilor recomandate la domiciliu, se lasă un avis poștal. În acest caz, scrisorile [...] pot fi ridicate de la locul menționat în avizul poștal sau de la locul convenit între [oficiul poștal] și destinatar, în termen de 15 de zile, fără a lua în considerare data prezentării”.

Articolul 66 din Decretul regal din 27 aprilie 2007 menționat mai sus prevede că „scrisorile care nu au putut fi livrate destinatarului sunt restituite expeditorului [...]”. Scrisorile recomandate și cărțile trebuie întotdeauna restituite”.

9 Există vreodată dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

În cazul unei comunicări, articolul 43 din Codul judiciar prevede că persoana căreia i se înmânează copia trebuie să semneze originalul. În cazul în care aceasta refuză să semneze, executorul judecătoresc consemnează refuzul în aviz. Prin urmare, în toate cazurile există o dovadă a comunicării. Este foarte dificil să se conteste o constatare a executorului judecătoresc.

În ceea ce privește notificarea, va exista în mod firesc o dovadă scrisă a acesteia, în măsura în care aceasta se efectuează prin scrisoare recomandată. De asemenea în ceea ce privește scrisoarea judiciară, articolul 46 din Codul judiciar prevede existența unei dovezi de primire. Această dovadă este păstrată la dosarul procedurii.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

În mod normal, este puțin probabil ca destinatarul să nu primească documentul, având în vedere că legislația belgiană prevede comunicarea în persoană. Aceasta înseamnă că executorul judecătoresc înmânează personal copia către destinatarul acesteia. Cu toate acestea, legea prevede cazuri în care actul judiciar este comunicat unui terț (articolul 35 din Codul judiciar) sau este lăsat la o adresă (articolul 38). În astfel de cazuri, comunicarea este valabilă chiar dacă nu a fost efectuată în persoană. Persoana care a confirmat în mod legal primirea avizului, în conformitate cu articolul 35, și care nu îl transmite sau nu informează destinatarul cu privire la aceasta poate să răspundă civil. Această dispoziție are rezultate foarte bune în practică.

Cu toate acestea, nu pot fi excluse încălcări ale legii în momentul comunicării sau al notificării (de exemplu, absența menționării anumitor informații în aviz). Sancțiunea procedurală pentru comunicarea sau notificarea incorectă este nulitatea actelor de procedură. Normele privind nulitatea sunt prevăzute la articolele 860-866 din Codul judiciar.

În sfârșit, trebuie menționat faptul că poate fi angajată responsabilitatea persoanei care a determinat nulitatea în cazul în care se dovedește că anularea a fost cauzată din culpă.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Executorul judecătoresc primește indemnizații pentru activitatea sa. Aceste indemnizații sunt reglementate la articolul 522 alineatul (1) din Codul judiciar.

Tarifele exacte care trebuie respectate sunt stabilite în Decretul regal din 30 noiembrie 1976 de stabilire a tarifelor pentru actele executorilor judecătorești în materie civilă și comercială, precum și pentru anumite prestații (a se vedea: http://www.ejustice.just.fgov.be/cgi_loi/change_lg.pl?language=fr&la=F&cn=1976113030&table_name=loi).

Ultima actualizare: 19/12/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Bulgaria

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Notificarea sau comunicarea actelor în cadrul procedurilor judiciare este metoda prevăzută de legiuitor pentru înștiințarea părților și a celorlalți participanți la procedurile judiciare cu privire la actele judiciare în formă scrisă.

Notificarea sau comunicarea actelor oferă participanților la procedurile judiciare posibilitatea de a lua la cunoștință progresul acestora în timp util și în conformitate cu legea, garantându-se astfel faptul că procedurile judiciare sunt corecte și echitabile.

Scopul notificării sau comunicării este ca destinatarul să fie informat în mod efectiv cu privire la procedurile în curs sau cel puțin să i se garanteze posibilitatea de a fi informat. Prin urmare, esența notificării sau comunicării actelor constă în a permite destinatarilor să ia la cunoștință conținutul actelor; dacă aceștia fac într-adevăr acest lucru este o chestiune care ține de propria libertate de apreciere și de opțiunea personală.

Principala caracteristică a notificării sau comunicării actelor este aceea că persoana care efectuează notificarea sau comunicarea ar trebui să certifice ora și metoda de notificare sau comunicare și identitatea persoanei către care se efectuează notificarea sau comunicarea, astfel încât această activitate să poată fi considerată efectuată în mod corespunzător din punct de vedere al securității juridice.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

citațiile de înfățișare în fața instanței, care sunt notificate sau comunicate participanților la proceduri;

deciziile, hotărârile și ordinele judecătorești, care sunt notificate sau comunicate părților la procedură, părților terțe care participă la faza jurisdicțională și oricărui terț solicitat de instanță să pună în executare ordinul acesteia;

solicitări și recursuri formulate de către părți, care sunt notificate sau comunicate părții adverse;

comunicările instanței către părțile la procedură;

toate celelalte acte, în cazul în care acest lucru este prevăzut de lege, inclusiv notificarea sau comunicarea către instituții și organisme guvernamentale, persoane fizice sau juridice.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Următoarele persoane, astfel cum sunt menționate la articolul 42 din Codul de procedură civilă, au competența de a comunica notificări, citații și alte acte: grefieri; executori judecătorești;

lucrători poștali: atunci când actele sunt notificate sau comunicate prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire;

primarii municipalităților în cauză, atunci când nu există o instituție judiciară în localitatea în care urmează să fie efectuată notificarea sau comunicarea; executori judecătorești privați, prin ordin judecătoresc la cererea expresă a unei părți care, în acest caz, suportă, de asemenea, costurile notificării sau comunicării.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Deși instanțele bulgare nu sunt obligate în mod explicit prin lege să procedeze astfel, acestea depun, de regulă, eforturi pentru identificarea adresei unei părți prin efectuarea unei căutări în registrul comerțului sau în baza de date națională privind populația.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Registrul comerțului este public. Orice persoană are dreptul la acces deschis și liber la datele (și anume, detalii privind comerțanții) stocate în registrul comerțului. Adresa unui comerciant poate fi găsită prin efectuarea unei căutări în registru în mod gratuit. În schimbul plății unei taxe legale, Agenția Registrului oferă acces rezervat utilizatorilor înregistrați la dosarul unui comerciant și la documentele pe care acesta le conține (de exemplu, statutul). În temeiul articolului 16d din Tabelul general al taxelor legale colectate de Agenția Registrului, o taxă anuală de 100 BGN este percepută pentru accesul la întreaga bază de date a registrului comerțului, inclusiv actualizările.

Adresa de internet a registrului comerțului este <http://www.brra.bg>.

Baza de date națională privind populația este o bază de date electronică cuprinzând datele de înregistrare personale ale tuturor cetățenilor bulgari. Aceasta conține, de asemenea, informații cu privire la străinii care sunt rezidenți pe termen lung sau permanenți în Bulgaria și la persoanele cărora li s-a acordat statut de refugiat, statut umanitar sau azil în Republica Bulgaria. Aceasta este cea mai mare bază de date a Bulgariei, conținând datele cu caracter personal ale persoanelor fizice [nume, data nașterii, numărul personal de identificare (EGN) sau numărul de identificare al cetățeanului străin, locul nașterii, înregistrarea nașterii, situația familială și legături de rudenie, act de identitate etc.]. Baza de date națională privind populația este menținută de Direcția generală pentru înregistrare civilă și servicii administrative din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Lucrărilor Publice.

Legea privind înregistrarea civilă (ZGR) reglementează în mod specific cazurile în care datele stocate în baza de date națională privind populația pot fi puse la dispoziție și stabilește persoanele cărora le pot fi furnizate astfel de date.

1. Acestea sunt, în primul rând, persoanele fizice (bulgare și cetățeni străini) la care se referă datele și părți terțe (persoane fizice) pentru care datele respective sunt importante în ceea ce privește apariția, existența, modificarea sau încetarea drepturilor și intereselor lor legitime;
2. Autoritățile și instituțiile guvernamentale au, de asemenea, un drept de acces în conformitate cu competențele lor legale, și anume în cadrul sferei lor de competență;
3. Accesul la baza de date poate fi acordat, de asemenea, persoanelor juridice (bulgare și străine), în cazul în care acest lucru este prevăzut într-o lege sau un act judiciar anume (hotărâre judecătorească) sau este autorizat de către Comisia pentru protecția datelor cu caracter personal.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Se aplică procedura standard pentru examinarea unei cereri de obținere de probe în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială (articolele 614-618 din GPK).

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Majoritatea citațiilor și notificărilor sunt comunicate, în mod obișnuit, de către greșeri și de lucrătorii poștali ai serviciului de livrare relevant.

Articolul 43 din Codul de procedură civilă prevede următoarele metode de notificare sau comunicare:

notificarea sau comunicarea personală;

notificarea sau comunicarea prin intermediul unei alte persoane;

notificarea sau comunicarea prin afișare la adresa permanentă sau actuală a părâtului;

notificarea sau comunicarea prin publicare în Monitorul Oficial;

notificarea sau comunicarea adresată martorilor, experților sau părților terțe care nu participă la cauză este efectuată prin depunere în cutia poștală sau prin afișare.

Notificarea sau comunicarea personală: notificarea sau comunicarea este efectuată personal la adresa de notificare sau comunicare, astfel cum este specificată în cauza respectivă. În cazul în care destinatarul nu este găsit la adresa specificată, notificarea sau comunicarea se efectuează la adresa actuală și, în lipsa acesteia, la adresa permanentă (articolul 38 din Codul de procedură civilă).

Notificarea sau comunicarea este înmănată personal destinatarului, iar notificarea sau comunicarea către un reprezentant este considerată echivalentă cu notificarea sau comunicarea personală, în temeiul articolului 45 din Codul de procedură civilă.

Notificarea sau comunicarea prin intermediul unei alte persoane: acest lucru se realizează atunci când notificarea sau comunicarea nu poate fi înmănată personal destinatarului, iar cealaltă persoană este de acord să o accepte. Cealaltă persoană poate fi orice adult care aparține familiei destinatarului sau care locuiește la adresa respectivă sau un lucrător, angajat sau angajator de la adresa indicată. Persoana prin intermediul căreia se efectuează notificarea sau comunicarea semnează confirmarea de primire și se angajează să predea citația destinatarului.

Instanța exclude din grupul de alte persoane care ar putea primi notificarea orice persoană interesată în soluționarea cauzei sau menționată în mod expres într-o declarație scrisă de către destinatar.

În temeiul articolului 46 din Codul de procedură civilă, primirea notificării sau comunicării de către cealaltă persoană este considerată notificare sau comunicare către destinatar.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practicant în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Notificările sau comunicările pot fi transmise unei părți, de asemenea, la o adresă electronică menționată de partea respectivă. Astfel de notificări sau comunicări se consideră efectuate din momentul în care au fost primite în sistemul informatic specificat [articolul 42 alineatul (4) din Codul de procedură civilă]. Notificarea sau comunicarea la o adresă electronică este confirmată printr-o copie a înregistrării electronice asociate. Nu există restricții în ceea ce privește tipul de procedură sau capacitatea părții. Singura restricție este aceea că părțile trebuie să fi furnizat ele însele adresa electronică, prin aceasta considerându-se că și-au acordat consimțământul pentru o astfel de metodă de notificare sau comunicare.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

Notificarea sau comunicarea prin afișare: în conformitate cu articolul 47 din Codul de procedură civilă, în cazul în care părâtul nu poate fi găsit la adresa specificată în cauza respectivă și nu poate fi găsită nicio altă persoană dispusă să accepte notificarea sau comunicarea, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea o afișează pe ușa principală a locuinței destinatarului sau pe cutia poștală sau, în cazul în care acestea sunt inaccesibile, pe intrarea principală a clădirii sau într-un loc vizibil, în vecinătatea acesteia. Notificarea sau comunicarea indică faptul că actele în cauză pot fi obținute în

termen de două săptămâni de la afișarea anunțului respectiv. În cazul în care pârâtul nu se prezintă pentru a primi actele, instanța solicită reclamantului să furnizeze o dovadă a căutării adresei înregistrate a pârâtului. În cazul în care adresa furnizată nu este adresa permanentă sau adresa actuală a părții, instanța dispune notificarea sau comunicarea la adresa actuală sau permanentă conform procedurii descrise mai sus. În cazul în care persoana care efectuează notificarea sau comunicarea stabilește că pârâtul nu locuiește la adresa specificată pentru notificare sau comunicare, instanța solicită reclamantului să furnizeze o dovadă a căutării adresei înregistrate a pârâtului, indiferent dacă se face sau nu afișarea.

Notificarea sau comunicarea este considerată efectuată în timp util la expirarea termenului pentru solicitarea actelor. Atunci când stabilește că o notificare sau comunicare a fost efectuată în mod corespunzător, judecătorul dispune ca aceasta să fie adăugată la dosarul cauzei și numește un reprezentant special al pârâtului, pe cheltuiala reclamantului.

Afișarea este, de asemenea, metoda utilizată pentru efectuarea notificării sau comunicării către părțile care acordă asistență.

Notificarea sau comunicarea adresată martorilor, experților sau părților terțe care nu participă la cauza respectivă este efectuată prin depunere în cutia poștală sau, în cazul în care accesul la cutiile poștale nu este posibil, prin afișare.

Notificarea sau comunicarea prin publicare: notificarea sau comunicarea prin publicare este reglementată de articolul 48 din Codul de procedură civilă.

În cazul în care, atunci când este introdusă acțiunea, pârâtul nu are o adresă permanentă sau actuală, reclamantul poate solicita ca notificarea sau comunicarea să fie efectuată prin publicare în secțiunea neoficială a Monitorului Oficial cu cel puțin o lună înainte de ședința de judecată. Notificarea sau comunicarea poate fi efectuată în acest mod numai în cazul în care reclamantul atestă, printr-o declarație de căutare de date, că pârâtul nu are o adresă înregistrată și confirmă, printr-o declarație, că nu cunoaște adresa din străinătate a pârâtului. În cazul în care, în pofida publicării, pârâtul nu se înfățișează în instanță la judecarea cauzei, instanța numește un reprezentant special pentru acesta, pe cheltuiala reclamantului.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

Atunci când notificarea sau comunicarea este efectuată prin afișare, aceasta este considerată efectuată în timp util la expirarea termenului pentru solicitarea actelor.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Atunci când notificarea sau comunicarea este efectuată prin afișare, în aceasta se indică faptul că actele pot fi solicitate în termen de două săptămâni de la data afișării.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

Se consideră că actele au fost notificate sau comunicate în mod corespunzător în cazul în care procedura stabilită pentru afișare a fost respectată și termenul pentru solicitarea actelor a expirat. Refuzul de a accepta notificarea sau comunicarea nu este considerat legitim sau nelegitim, elementul determinant fiind respectarea procedurii de notificare sau comunicare și nu motivele părții pentru acceptarea sau neacceptarea procesului. În cazul în care partea nu se prezintă în termenul stabilit pentru a solicita actele și dacă judecătorul stabilește că notificarea sau comunicarea a fost efectuată în mod corespunzător, judecătorul dispune adăugarea acesteia la dosarul cauzei și numește un reprezentant special al pârâtului, pe cheltuiala reclamantului.

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

În temeiul articolului 5 alineatul (1) din Normele comune privind condițiile pentru livrarea expedierilor poștale și a coletelor poștale (adoptate prin Decizia nr. 581 a Comisiei de reglementare a comunicațiilor din 27 mai 2010), este necesară semnătura destinatarului în momentul livrării expedierilor trimise prin scrisoare recomandată. Expedierile trimise prin scrisoare recomandată pot fi livrate unei persoane care este membru al gospodăriei, a împlinit vârsta de 18 ani și locuiește la adresa de livrare specificată. Este necesară semnătura în momentul primirii și prezentarea unui act de identitate. Prenumele, patronimul și numele de familie ale persoanei care a acceptat expedierea vor fi introduse în registrul oficial.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În cazul în care o expediție poștală nu poate fi livrată în cursul unei vizite la adresa respectivă din cauza absenței destinatarului sau a oricărei alte persoane prin intermediul căreia poate fi efectuată notificarea sau comunicarea, în cutia poștală va fi lăsat un avis oficial în scris, prin care se solicită destinatarului să se prezinte la oficiul poștal și să ridice expediția până la un termen stabilit de către furnizorul de servicii poștale, care nu poate fi mai mic de 20 de zile sau mai mare de 30 de zile de la data primirii la oficiul poștal pentru livrare. Numărul de notificări oficiale și termenul pentru solicitarea actelor sunt stabilite de către furnizorii de servicii poștale în termenii și condițiile generale ale contractului încheiat de aceștia cu utilizatorii; în orice caz, trebuie trimise cel puțin două avize oficiale.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

A se vedea răspunsul la punctul 8.2.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Atunci când notificarea sau comunicarea a fost efectuată, o confirmare de primire este completată de către membrul relevant al personalului. Aceasta servește drept dovadă a efectuării notificării sau comunicării. Confirmarea de primire trebuie să conțină toate informațiile necesare care să dovedească faptul că notificarea sau comunicarea respectivă a fost efectuată în mod corespunzător:

- numele persoanei căreia i se adresează notificarea sau comunicarea;
- numele persoanei căreia îi este înmănată aceasta;
- persoana care efectuează notificarea sau comunicarea: grefier, angajat al oficiului poștal sau curier, primar sau executor judecătoresc privat.

În cazul în care notificarea sau comunicarea este efectuată către o altă persoană decât destinatarul, se specifică întotdeauna faptul că cealaltă persoană are obligația să o predea destinatarului.

Articolul 44 din Codul de procedură civilă precizează următoarele metode de certificare a faptului că notificarea sau comunicarea a fost efectuată:

- persoana care efectuează notificarea sau comunicarea certifică prin semnătură data și metoda de notificare sau comunicare și identitatea persoanei căreia i-a fost înmănată aceasta;
- refuzul de a accepta o notificare sau comunicare trebuie să fie menționat în confirmarea de primire și este certificat prin semnătura persoanei care efectuează notificarea sau comunicarea; cu toate acestea, se va considera că notificarea sau comunicarea a fost efectuată în mod corespunzător;
- notificarea sau comunicarea prin telefon sau fax este certificată de către persoana care efectuează notificarea sau comunicarea în scris;

- notificarea sau comunicarea prin telegramă este certificată prin aviz de livrare;
- notificarea sau comunicarea prin telex este certificată prin confirmarea scrisă a comunicării trimise;
- notificarea sau comunicarea prin poștă este certificată prin confirmare de primire;
- notificarea sau comunicarea la o adresă electronică este atestată de o copie a înregistrării electronice a acesteia.

Confirmarea efectuării notificării sau comunicării trebuie să fie depusă la dosarul cauzei imediat după redactarea acesteia.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

În cazul în care destinatarul nu primește notificarea sau comunicarea sau în cazul în care aceasta nu este efectuată în modul prevăzut de lege, o astfel de notificare sau comunicare nu generează consecințe juridice. În cazul în care o parte într-o cauză nu a fost citată în mod corespunzător la ședința de judecată, articolul 46 din Codul de procedură civilă prevede amânarea ședinței și notificarea sau comunicarea unei noi citații. Cu toate acestea, partea poate să se prezinte în persoană și să solicite oral sau în scris să se înfățișeze în instanță, indicând faptul că a fost înștiințată cu privire la ședința de judecată și că dorește să fie audiată. În acest caz, se consideră că citația a fost notificată sau comunicată în mod corespunzător.

În cazul în care părțile au fost citate în mod corespunzător, însă cauza este amânată din motive de probă, nu este necesară notificarea sau comunicarea unor noi citații.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Taxele legale percepute de instanțe în Republica Bulgaria pentru instrumentarea unei cauze acoperă toate costurile citațiilor, în cazul în care acestea au fost efectuate de un grefier, de un lucrător poștal sau de primarul municipalității în cauză.

În cazul în care o parte solicită instanței să dispună ca notificarea sau comunicarea să fie efectuată de către un executor judecătoresc privat, articolul 42 alineatul (2) din Codul de procedură civilă prevede că partea respectivă suportă costurile notificării sau comunicării.

Ultima actualizare: 08/11/2016

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini CS a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Republica Cehă

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Notificarea sau comunicarea actelor judiciare este o sarcină procedurală realizată de instanțe în cursul procedurilor judiciare. O instanță notifică sau comunică diferite acte referitoare la procedura părților la procedură, persoanelor implicate în procedură, precum și altor persoane (de exemplu, acțiuni, citații, redarea în scris a unei hotărâri etc.).

În vederea asigurării securității juridice și pentru protejarea părților implicate, notificarea sau comunicarea are consecințe procedurale semnificative. De exemplu, numai o hotărâre notificată sau comunicată în mod corespunzător poate avea efect juridic, având, prin urmare, consecințe obligatorii asupra raporturilor juridice la care se referă.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Toate actele a căror notificare sau comunicare comportă un efect juridic trebuie să fie livrate în mod oficial. Necesitatea livrării oficiale rezultă din nevoia instanței de a avea o dovadă a faptului că un anumit act a fost notificat sau comunicat și că efectele necesare pot fi atribuite notificării sau comunicării respective în cadrul procedurilor judiciare în cauză.

În temeiul Legii nr. 99/1963 privind Codul de procedură civilă (denumit în continuare „Codul de procedură civilă” sau „CPC”), actele judiciare sunt notificate sau comunicate fie prin notificare sau comunicare personală, fie prin poșta „obișnuită”, în funcție de natura actului. Notificarea sau comunicarea personală este utilizată pentru actele pentru care acest aspect este prevăzut de lege (de exemplu, acțiune, către părți; hotărâre, către părțile la procedură), sau atunci când aceasta este dispusă de către instanța judecătorească. Poșta „obișnuită” este utilizată pentru toate celelalte acte.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Organismele care asigură notificarea sau comunicarea actelor judiciare sunt instanțele, care notifică sau comunică acte prin intermediul organismelor de notificare sau comunicare (organismele de notificare sau comunicare sunt funcționarii instanțelor însărcinați cu notificarea sau comunicarea, organele de poliție judiciară, executorii judecătorești ai instanțelor și operatorii de servicii poștale și, în anumite condiții, pentru unii destinatari, de asemenea, administrația penitenciarelor, instituțiile de învățământ instituționalizat sau de protecție, centrele de detenție preventivă, cartierul militar regional, Ministerul de Interne și Ministerul de Justiție).

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

În cazul în care o cerere include o adresă a destinatarului la care notificarea sau comunicarea nu a fost posibilă ca urmare a faptului că destinatarul nu mai locuiește la adresa indicată, instanța efectuează o investigație și încearcă să afle, prin consultarea sistemului informatic al registrului de evidență a populației cehe, adresa de reședință permanentă/locul de desfășurare a activității unei persoane sau adresa sediului social/adresa unei unități organizaționale înregistrate în registrul relevant în cazul unei entități juridice.

În conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă, adresa pentru notificarea unei persoane include adresa reședinței permanente a persoanei și adresa locului de desfășurare a activității acesteia; pentru entitățile juridice, aceasta este adresa sediului social al entității înscrisă în registrul relevant și adresa sediului social al unei unități organizaționale. Dacă destinatarul are o casuță poștală de date înregistrată în Republica Cehă, instanța livrează actele către respectiva casuță poștală de date prin intermediul rețelei publice de date. Livrarea către o casuță poștală de date este considerată livrare personală. (Numai entitățile juridice sunt obligate să creeze o casuță poștală de date; pentru persoanele fizice, crearea unei casuțe poștale de date este opțională.)

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Informații cu privire la domiciliul actual al persoanelor fizice în Republica Cehă pot fi obținute, în primul rând, din sistemul informatic al registrului de evidență a populației cehi. Toate instanțele din Republica Cehă au acces la acest sistem și pot obține extrase din acesta, sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 8 din Legea nr. 133/2000 privind registrul de evidență a populației și numerele personale de identificare (Legea privind registrul de evidență a populației) și sub rezerva condițiilor stipulate în Legea nr. 101/2000 privind protecția informațiilor cu caracter personal și de modificare a anumitor acte. În ceea ce privește cererile din străinătate, informațiile cu caracter personal din sistemul informatic sunt furnizate la cererea unei persoane din străinătate sau a unei ambasade a unui stat străin numai dacă acestea sunt prevăzute în cadrul unui tratat internațional la care Republica Cehă este parte [articolul 8 alineatul (9) din Legea privind registrul de evidență a populației]. Instanțele din Republica Cehă au, de asemenea, acces la un sistem informatic privind cetățenii străini menținut în temeiul Legii nr. 326/1999 privind reședința cetățenilor străini în Republica Cehă.

Informațiile cu privire la entitățile juridice și persoanele fizice care desfășoară activități comerciale, care locuiesc sau care desfășoară activități comerciale în Republica Cehă și care solicită înregistrarea sunt păstrate într-un registru public în temeiul Legii nr. 304/2013 privind registrele publice ale entităților juridice și persoanelor fizice. Un registru public este o listă publică în care sunt înregistrate informațiile prevăzute de lege cu privire la entitățile juridice și persoanele fizice care desfășoară activități comerciale, iar un astfel de registru include o Colecție de acte. Registrul este accesibil atât cetățenilor cehi, cât și celor străini și oricine îl poate consulta și poate obține copii sau extrase din acesta. Registrul public este menținut în formă electronică și, prin urmare, poate fi accesat de la distanță, la următoarea adresă:

https://www.czso.cz/csu/res/business_register.

Informațiile prezentate pe site-ul internet sunt disponibile în mod gratuit. Există o taxă de 50 CZK per pagină sau parte a unei pagini pentru realizarea unui duplicat sau a unei copii a unui act depus în colecție, inclusiv extrase din registrul comerțului în limba cehă, dacă acest lucru se face fără verificare și, respectiv, de 70 CZK cu verificare.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

În temeiul legislației cehi, solicitarea unei adrese nu constituie un element de probă. Practica stabilită de instanțele din Republica Cehă arată că instanțele sunt dispuse, de regulă, să depună o cerere, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001, în vederea stabilirii domiciliului actual al unei persoane și să efectueze investigația necesară, cu condiția ca informațiile să fie solicitate pentru un proces civil pendinte.

Cu toate acestea, în cazul în care Republica Cehă și un alt stat membru al UE au încheiat un acord bilateral care conține prevederi explicite cu privire la solicitările de adrese, trebuie să fie respectat respectivul acord bilateral^[1].

În ceea ce privește comunicarea adresei unei persoane fizice care desfășoară activități comerciale sau a unei entități juridice (în mod obișnuit, o societate de capitaluri), legile Republicii Cehi nu prevăd niciun fel de cerințe legislative speciale pentru furnizarea acestor informații. Astfel cum s-a menționat mai sus, accesul la informațiile dintr-un registru public nu este restricționat în niciun fel.

[1] Solicitățile de adrese au fost convenite în acorduri bilaterale cu: Belgia, Bulgaria, Ungaria, Polonia, Grecia, Slovacia, Slovenia și Spania.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

În conformitate cu legislația Republicii Cehi, o instanță notifică sau comunică acte scrise în cursul unei ședințe de judecată sau în cursul unei alte acțiuni a instanței. În cazul în care această metodă de notificare sau comunicare nu este utilizată, instanța notifică sau comunică un act destinatarului, prin intermediul unei rețele publice de date, către căsuța poștală de date a acestuia. În cazul în care un act nu poate fi livrat prin intermediul unei rețele publice de date, instanța îl livrează, la cererea destinatarului, la o altă adresă sau la o adresă electronică.

În cazul în care un act nu poate fi notificat sau comunicat prin utilizarea acestor metode, instanța dispune efectuarea notificării sau comunicării prin intermediul unui organism de notificare sau comunicare (pentru mai multe informații, a se vedea punctul 3) sau al unei părți la procedură sau al reprezentantului acesteia pentru notificarea sau comunicarea actelor (articolele 45, 46c, 47 și 48 din CPC).

Sub rezerva condițiilor stipulate clar de lege, o instanță poate, de asemenea, să notifice sau să comunice un act prin afișarea acestuia la un avizier oficial (articolul 50I din CPC).

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Notificarea sau comunicarea electronică a actelor înseamnă notificarea sau comunicarea, prin intermediul unei rețele publice de date, către o căsuță poștală electronică de date.

În cazul în care această metodă de notificare sau comunicare nu este posibilă, instanța, la cererea destinatarului, poate notifica sau comunica un act la o adresă electronică furnizată de destinatar, cu condiția ca destinatarul să fi solicitat instanței să notifice sau să comunice actul în acest mod sau să-și fi exprimat consimțământul pentru acest tip de notificare sau comunicare și cu condiția ca acesta să fi numit un prestator de servicii de certificare acreditat care a emis un certificat calificat și păstrează o înregistrare a acestuia sau a prezentat un certificat calificat valid. În cazul în care este folosită această metodă de notificare sau comunicare, instanța solicită destinatarului să confirme notificarea sau comunicarea în termen de trei zile de la trimiterea actelor, folosind un mesaj de date semnat cu semnătura electronică recunoscută a persoanei. În cazul în care un act trimis la o adresă electronică este returnat instanței ca fiind imposibil de livrat sau în cazul în care destinatarul nu confirmă primirea actului în termen de trei zile de la data la care a fost trimis acesta, notificarea sau comunicarea nu este efectivă.

Legea nu prevede alte metode de notificare sau comunicare a actelor prin mijloace electronice.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

Cu privire la acest aspect, a se vedea, de asemenea, informațiile de mai sus, la punctul 5.

Codul de procedură civilă face distincția între două tipuri de notificare sau comunicare: **notificarea sau comunicarea personală** și notificarea sau comunicarea altor acte.

În cazul în care sunt notificate sau comunicate acte pentru care legea sau instanța stabilește că acestea trebuie să fie notificate sau comunicate personal, iar organismul de notificare sau comunicare nu poate ajunge la destinatar, actul este depozitat la un oficiu poștal sau o instanță și o înștiințare scrisă este lăsată destinatarului solicitându-i acestuia să ridice actul (a se vedea mai jos, punctul 7.2.).

În cazul în care sunt notificate sau comunicate acte pentru care nu este prevăzută notificarea sau comunicarea personală (cunoscută ca notificarea sau comunicarea altor acte), actele sunt introduse în căsuța poștală a destinatarului în cazul în care acesta nu poate fi găsit, actul fiind considerat notificat sau comunicat atunci când este introdus în căsuța poștală. În cazul în care un act nu poate fi introdus într-o căsuță poștală, instanța îl notifică sau comunică prin afișarea acestuia la avizierul său oficial (articolul 50 din CPC).

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

Actele care trebuie notificate sau comunicate personal sunt considerate livrate în cea de a zecea zi de la data la care actul a fost pregătit în vederea ridicării (și anume, de la data la care actul a fost depus la un oficiu poștal sau o instanță sau de când o înștiințare prin care se solicită ridicarea actului a fost afișată la avizierul oficial al instanței, în cazul în care nu poate fi lăsată o înștiințare la locul de livrare). Un act este considerat notificat sau comunicat chiar dacă destinatarul nu are cunoștință de faptul că actul a fost depus. Dacă perioada de zece zile expiră fără niciun efect, organismul de notificare sau comunicare introduce actul în căsuța poștală a destinatarului și, în cazul în care nu există nicio căsuță poștală, acesta returnează actul instanței expeditoare și afișează o înștiințare în acest sens la avizierul oficial al instanței. Pentru unele acte, notificarea sau comunicarea indirectă este exclusă prin lege sau hotărâre judecătorească – după expirarea perioadei de zece zile, actele sunt returnate instanței expeditoare fără să fie considerate notificate sau comunicate [articolul 49 alineatul (5) din CPC].

Actele notificate sau comunicate prin intermediul unei rețele publice de date sunt considerate notificate sau comunicate personal. Un act notificat sau comunicat către o căsuță poștală de date este considerat livrat în momentul în care o persoană care, având în vedere domeniul de aplicare a autorizației sale, are drept de acces la act și se conectează la căsuța poștală electronică. În cazul în care persoana respectivă nu se conectează la căsuța poștală în termen de zece zile din ziua în care actul a fost notificat sau comunicat în căsuța poștală electronică de date, actul este considerat livrat în cea de a zecea zi; acest lucru nu este valabil în cazul în care notificarea sau comunicarea indirectă este exclusă pentru actul respectiv [articolul 17 alineatele (3) și (4) din Legea nr. 300/2008 privind acțiunile electronice și conversia autorizată a documentelor].

Alte acte (care nu sunt supuse notificării sau comunicării personale) sunt considerate notificate sau comunicate ziua în care sunt introduse într-o căsuță poștală sau, în cazul în care acestea sunt notificate sau comunicate prin afișare la avizierul oficial al unei instanțe, în cea de a zecea zi de la data afișării.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Destinatarul este informat cu privire la depunerea unui act la un oficiu poștal printr-o înștiințare scrisă prin care i se solicită să ridice actul, înștiințare pe care autoritatea de notificare sau comunicare i-o lasă în mod corespunzător (de regulă, prin introducerea acesteia în căsuța sa poștală). În cazul în care o înștiințare nu poate fi lăsată la locul în care s-a încercat livrarea, autoritatea de notificare sau comunicare returnează actul instanței expeditoare, iar aceasta afișează la avizierul său oficial o înștiințare solicitând ridicarea actului.

O înștiințare trebuie să prezinte detaliile menționate în lege (articolul 50h din CPC), în special denumirea instanței, a actului notificat sau comunicat, numele destinatarului și adresa acestuia, denumirea autorității de notificare sau comunicare și numele și prenumele persoanei care efectuează notificarea sau comunicarea și semnătura acesteia. În cazul în care notificarea sau comunicarea indirectă nu este exclusă, înștiințarea trebuie să conțină, de asemenea, un avertisment privind consecințele juridice ale nerespectării obligației de a ridica actul. Aceasta precizează, de asemenea, persoana de la care poate fi ridicat actul, locul și data la care actul va fi pregătit în vederea ridicării, data până la care poate fi ridicat acesta, precum și intervalul orar în care poate fi ridicat.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

Refuzul de a accepta notificarea sau comunicarea actelor este reglementat de articolul 50c din CPC, care prevede faptul că, în cazul în care un destinatar sau beneficiar refuză notificarea sau comunicarea unui act, actul este considerat notificat sau comunicat în ziua în care notificarea sau comunicarea acestuia a fost refuzată. Destinatarul trebuie să fie informat cu privire la consecințele acestui fapt. În temeiul legislației cehe, aceeași notificare sau comunicare fictivă se aplică în cazul în care destinatarul refuză să prezinte un act de identitate sau să acorde cooperarea necesară pentru o notificare sau comunicare corespunzătoare. În acest caz, un act este considerat notificat sau comunicat în ziua în care prezentarea unui act de identitate sau acordarea cooperării a fost refuzată. În temeiul legislației cehe, nu se efectuează nicio examinare pentru a se stabili dacă refuzul a fost sau nu legitim, iar notificarea sau comunicarea fictivă are loc în mod automat în momentul refuzului.

8 Serviciul de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Atunci când notifică sau comunică expedierii din străinătate, Poșta Cehă procedează în mod similar ca în cazul livrărilor interne. Aceasta înseamnă, cu excepția cazului în care plicul sau bonul de livrare indică în mod expres că expedierea poate fi notificată sau comunicată doar personal, că aceasta poate fi notificată sau comunicată nu doar destinatarului, ci și agentul său, reprezentantului său legal sau unui agent al reprezentantului său legal, sub rezerva aceluiași condiții care revin destinatarului (și anume, acesta trebuie să prezinte un act de identitate și să confirme primirea actului prin semnătură).

În plus, în conformitate cu termenii și condițiile serviciilor poștale, o expediere poștală poate fi primită la locul desemnat de adresa poștală de către:

1. În cazul în care expedierea poștală este adresată unei persoane:

- o persoană care petrece timp în apartamentul, biroul, unitatea sau alte spații închise de la adresă, denumită cu numele și prenumele destinatarului sau având un nume identic cu cel al destinatarului și care confirmă primirea expedierii prin semnătura sa;

2. În cazul în care expedierea poștală este adresată unei entități juridice:

- o persoană care confirmă acceptarea expedierii prin semnătura sa și ștampila destinatarului;

- o persoană care confirmă acceptarea expedierii prin semnătura sa și dovedește că este o persoană autorizată;

- o persoană care petrece timp în biroul, unitatea sau alte spații închise de la adresă, denumită cu numele destinatarului, care declară că destinatarul nu utilizează o ștampilă și care confirmă primirea expedierii prin semnătura sa și își dovedește prin documente numele și prenumele.

În cazul în care un act nu este predat cu succes unei astfel de persoane, oficiul poștal îl poate înmâna unei persoane adecvate, în special un vecin al destinatarului care este de acord să transmită expedierea destinatarului și care confirmă primirea expedierii prin semnătura sa.

Acest lucru este exclus în cazul în care:

a) destinatarul a depus la Poșta Cehă o declarație prin care specifică faptul că nu este de acord cu o astfel de metodă de livrare;

b) destinatarul a depus la Poșta Cehă o declarație prin care specifică faptul că Poșta Cehă poate să-i livreze expedierile poștale doar personal;

c) valoarea declarată depășește 10 000 CZK [articolul 25 alineatul (6) din Termenii și condițiile serviciilor poștale].

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În cazul în care un act este notificat sau comunicat în temeiul articolului 14 din regulament (și anume, prin intermediul serviciului poștal și nu prin intermediul agenției de primire), iar expedierea poștală nu este predată cu succes, aceasta este depusă și în căsuța poștală a destinatarului este lăsată o înștiințare prin care i se solicită acestuia să ridice expedierea poștală într-un anumit termen specificat și de la un anumit oficiu poștal. În cazul în care destinatarul nu ridică expedierea poștală în termenul prevăzut, aceasta este returnată expeditorului ca fiind nelivrabilă.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

În cazul unei notificări sau comunicări personale prin intermediul serviciilor poștale ale unui alt stat, în sensul articolului 14 din regulament, destinatarul poate ridica expedierea poștală în termen de 15 zile de la data la care expedierea a fost pregătită în vederea ridicării. Destinatarul este informat cu privire la depunerea expedierii poștale prin intermediul unei înștiințări scrise pe care organismul de notificare sau comunicare o lasă în căsuța sa poștală și prin care i se solicită acestuia să ridice articolul.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

În cazul în care o instanță livrează un act în cursul unei audieri sau al unei alte acțiuni înscrise în registrele de grefă, registrele respective vor trebui să indice acest lucru. Pe lângă alte detalii [articolul 40 alineatul (6) din CPC], registrele trebuie să precizeze natura actului. Protocolul trebuie să fie semnat de către persoana care îl notifică sau comunică și de către destinatar.

Pentru notificarea sau comunicarea prin intermediul unei rețele publice de date, într-o căsuță poștală de date, a se vedea mai sus, punctul 7.2.

În cazul în care un act este notificat sau comunicat prin intermediul unei rețele publice de date la o adresă electronică, notificarea sau comunicarea este documentată printr-un mesaj de date din partea destinatarului semnat cu semnătura electronică recunoscută a acestuia, prin care acesta confirmă primirea actului.

În cazul în care o instanță notifică sau comunică un act în cursul unei acțiuni care nu este înscrisă în registrele de grefă sau prin intermediul unui organism de notificare sau comunicare, tipul actului este marcat pe **bonul de notificare sau comunicare**. Un bon de notificare sau comunicare este un document public. În absența unei dovezi contrare, datele indicate pe un bon de notificare sau comunicare sunt considerate corecte.

Un bon de notificare sau comunicare trebuie să conțină:

- a) denumirea instanței care a solicitat notificarea sau comunicarea actului;
- b) denumirea organismului de notificare sau comunicare;
- c) denumirea tipului de act notificat sau comunicat;
- d) denumirea destinatarului și adresa la care trebuie să fie notificat sau comunicat actul;
- e) o declarație din partea organismului de notificare sau comunicare indicând data la care destinatarul nu a fost găsit, data la care actul a fost predat destinatarului sau beneficiarului, data la care actul a fost pregătit în vederea ridicării, data la care notificarea sau comunicarea a fost refuzată sau la care acordarea cooperării necesare pentru notificarea sau comunicarea corespunzătoare a actului a fost refuzată;
- f) ora și minutul notificării sau comunicării, în cazul în care este solicitată precizarea „momentul exact al notificării sau comunicării”;
- g) numele și prenumele persoanei care efectuează notificarea sau comunicarea, semnătura acesteia, precum și o amprentă a ștampilei oficiale a organismului de notificare sau comunicare;
- h) numele și prenumele persoanei care a acceptat actul sau care a respins notificarea sau comunicarea sau a refuzat să acorde cooperarea necesară pentru notificarea sau comunicarea corespunzătoare a actului, în cazul în care aceste informații sunt cunoscute de către organismul de notificare sau comunicare, informații cu privire la relația persoanei cu destinatarul în cazul în care actul este primit în numele destinatarului și semnătura persoanei;
- i) informații cu privire la faptul dacă introducerea actului într-o căsuță poștală este exclusă.

În cazul în care un act a fost depus, bonul de notificare sau comunicare trebuie, de asemenea, să conțină informații cu privire la faptul dacă a fost lăsată o înștiințare pentru destinatar, solicitând ca acesta să ridice actul.

În cazul în care destinatarul sau beneficiarul ridică un act depus, bonul de notificare sau comunicare trebuie să conțină:

- a) numele și prenumele persoanei care a predat actul, semnătura acesteia, precum și o amprentă a ștampilei oficiale a organismului de notificare sau comunicare;
- b) o declarație din partea organismului de notificare sau comunicare indicând data la care actul a fost ridicat;
- c) ora și minutul notificării sau comunicării, în cazul în care este solicitată precizarea „momentul exact al notificării sau comunicării”;
- d) numele și prenumele persoanei care a ridicat actul depus și semnătura acesteia.

În cazul în care destinatarul sau beneficiarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea unui act sau nu acordă cooperarea necesară pentru notificarea sau comunicarea corespunzătoare a unui act, bonul de notificare sau comunicare trebuie să conțină, de asemenea, informații cu privire la faptul dacă au fost furnizate instrucțiuni, verbal sau în scris, cu privire la consecințele refuzului notificării sau comunicării sau ale lipsei de cooperare, precum și cu privire la faptul dacă refuzul de a accepta notificarea sau comunicarea a fost justificat și modul în care a fost acesta justificat sau cu privire la natura lipsei de cooperare.

În cazul în care un act este notificat sau comunicat folosindu-se „metoda obișnuită”, iar acesta nu este notificat sau comunicat destinatarului sau beneficiarului, bonul de notificare sau comunicare trebuie să conțină, de asemenea:

- a) o declarație din partea organismului de notificare sau comunicare indicând data la care actul a fost introdus în căsuța poștală aferentă locuinței sau într-o altă căsuță poștală utilizată de destinatar;
- b) ora și minutul notificării sau comunicării, în cazul în care este solicitată precizarea „momentul exact al notificării sau comunicării”;
- c) numele și prenumele persoanei care efectuează notificarea sau comunicarea, semnătura acesteia și o amprentă a ștampilei oficiale a organismului de notificare sau comunicare.

În cazul în care beneficiarul nu poate să confirme notificarea sau comunicarea unui act prin semnătură, o altă persoană adecvată, în afara persoanei care efectuează notificarea sau comunicarea, trebuie să confirme livrarea către beneficiar prin semnarea bonului de notificare sau comunicare.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

Legile Republicii Cehe nu prevăd posibilitatea de a remedia o metodă de notificare sau comunicare deficitară. În cazul în care, în cursul notificării sau comunicării unui anumit act, a fost încălcată procedura legală, actul trebuie să fie notificat sau comunicat din nou.

Având în vedere că legile Republicii Cehe permit notificarea sau comunicarea „indirectă” și notificarea sau comunicarea fictivă aferentă, o **notificare sau comunicare este ineficace** în cazurile în care destinatarul nu a putut să ia la cunoștință actul din cauza unui obstacol obiectiv.

Instanța competentă constată ineficacitatea notificării sau a comunicării exclusiv la cererea părții care a fost destinatarul actului specific (cu excepția procedurilor necontencioase, când o instanță poate, de asemenea, să examineze efectele notificării sau comunicării *ex officio*). O cerere în acest sens trebuie să fie transmisă în termen de 15 zile din ziua în care destinatarul a luat la cunoștință actul notificat sau comunicat sau în care ar fi putut să ia la

cunoștință actul respectiv. Instanța declară notificarea sau comunicarea ineficientă numai dacă destinatarul nu a putut să ia la cunoștință actul dintr-un **motiv scuzabil**. Prin urmare, partea trebuie să identifice în cererea sa probe care să sprijine respectarea termenelor (perioada de 15 zile menționată mai sus) și caracterul justificabil al cererii sale. Printre motivele scuzabile se numără îmbolnăvirile, spitalizarea etc., și anume motive care implică un obstacol obiectiv care împiedică partea să ia la cunoștință actul respectiv. Notificarea sau comunicarea nu poate fi declarată ineficientă în cazul în care destinatarul a eludat cu bună știință notificarea sau comunicarea sau în cazul în care acesta nu locuiește permanent la adresa poștală furnizată (părțile sunt obligate să furnizeze o adresă de notificare sau comunicare unde își au efectiv reședința).

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

De regulă, costurile aferente notificării sau comunicării sunt suportate de instanța care notifică sau comunică actul.

Ultima actualizare: 06/03/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [de](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Germania

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Notificarea sau comunicarea (actelor) este un termen juridic utilizat în cazul în care notificarea declarațiilor scrise și a deciziilor trebuie să fie efectuată și documentată sub formă juridică. Aceasta are scopul de a permite unui destinatar să ia la cunoștință anumite informații.

Actele sunt notificate sau comunicate pentru a asigura proceduri juridice corespunzătoare și proceduri judiciare echitabile. Notificarea sau comunicarea are scopul de a asigura că destinatarul ia cunoștință de procedurile judiciare sau, cel puțin, că are posibilitatea neîngrădită de a lua cunoștință de acestea. Prin urmare, ori de câte ori se efectuează notificarea sau comunicarea actelor, scopul este întotdeauna de a atrage atenția asupra conținutului. Cu toate acestea, este responsabilitatea destinatarului să ia efectiv cunoștință de acestea.

Partea care efectuează notificarea sau comunicarea actelor trebuie să aibă posibilitatea de a verifica momentul și modul în care un act a fost predat destinatarului. Aceasta este o cerință de securitate juridică.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Nu există o legislație definitivă care să reglementeze tipurile de acte care trebuie comunicate sau notificate în mod oficial.

Actele care trebuie să fie comunicate sau notificate în mod automat sunt cele care prevăzute printr-o dispoziție legală corespunzătoare sau printr-o hotărâre judecătorească [articolul 166 alineatul (2) din Codul de procedură civilă german] (*Zivilprozessordnung – ZPO*).

Notificarea sau comunicarea la inițiativa părților are loc în cazul în care aceasta este prevăzută prin lege, cum ar fi în cazul unei arestări, al unui ordin de restricție temporară sau al unui ordin de sechestru cu poprire (articolul 191 din Codul de procedură civilă german).

Notificarea sau comunicarea oficială este necesară ori de câte ori aceasta este adecvată și semnificativă și atunci când este necesară pentru certitudine juridică – de exemplu, deoarece drepturile sunt stabilite sau termenele încep să curgă numai de la efectuarea notificării sau comunicării. Aceasta înseamnă, de exemplu, că reclamațiile sau hotărârile și deciziile judecătorești care pot fi atacate prin apel imediat trebuie să fie comunicate sau notificate de drept.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Trebuie făcută distincția între notificarea sau comunicarea automată și notificarea sau comunicarea la inițiativa părților.

În cazul în care notificarea sau comunicarea actelor se face automat, acestea sunt întotdeauna notificate sau comunicate de grefa instanței în fața căreia sunt pendinte procedurile [articolul 168 alineatul (1) din Codul de procedură civilă german]. Grefa are dreptul de a alege metoda de notificare sau comunicare pe baza posibilității sale de apreciere și are libertatea de a alege între următoarele opțiuni:

de exemplu, aceasta poate efectua notificarea sau comunicarea către un avocat, cu returnarea confirmării de primire (articolul 174 din Codul de procedură civilă german);

grefa poate notifica sau comunica un act destinatarului sau reprezentantului său legal direct prin livrarea fizică a actului la sediul oficial al instanței (articolul 173 din Codul de procedură civilă german);

aceasta poate încredința serviciilor poștale notificarea sau comunicarea actelor. În Germania, termenul „servicii poștale” înseamnă societățile care sunt autorizate de Agenția Federală pentru Rețele (*Bundesnetzagentur*) să furnizeze servicii poștale. În acest context, instanța poate alege o submetodă specială: notificare sau comunicare prin scrisoare recomandată, cu confirmare de primire (articolul 175 din Codul de procedură civilă german);

aceasta poate da instrucțiuni unui angajat al sistemului judiciar să notifice sau să comunice actele.

În anumite cazuri prevăzute prin lege, judecătorul este responsabil pentru organizarea notificării sau comunicării, de exemplu în cazul notificării sau comunicării în străinătate (articolele 183 și 184 din Codul de procedură civilă german) sau al notificării sau comunicării prin publicare (articolele 186 și 187 din Codul de procedură civilă german).

Notificarea sau comunicarea la inițiativa părților trebuie să fie efectuată întotdeauna de către executorul judecătoresc numit de instanță, care este însărcinat cu această misiune direct de către parte sau prin intermediul grefei instanței sesizate (articolul 192 din Codul de procedură civilă german).

La rândul său, executorul judecătoresc numit de instanță poate încredința serviciului poștal notificarea sau comunicarea actelor (articolul 194 din Codul de procedură civilă german).

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Atunci când un destinatar nu locuiește la adresa indicată în cererea de notificare sau comunicare, agenția de primire germană la care se recurge depune, de regulă, toate eforturile pentru a afla adresa actuală a acestuia. Acest lucru se întâmplă nu doar în cazurile în care destinatarul s-a mutat, ci și atunci când adresa acestuia menționată în cererea de notificare sau comunicare este incorectă sau incompletă. Cu toate acestea, serviciile prestate de agenția de primire în acest scop constituie un demers voluntar, agenția neavând nicio obligație de a face acest lucru.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

În conformitate cu articolul 44 din Legea federală germană privind înregistrarea cetățenilor (*Bundesmeldegesetz – BMG*), autoritățile publice străine și persoanele fizice străine au dreptul de a obține anumite informații despre o anumită persoană de la autoritățile de înregistrare germane, fără a indica motivele pentru care le solicită. Un astfel de document este denumit extras simplu din registru (*einfache Melderegisterauskunft*).

Extrasul simplu din registru include:

- numele,
- prenumele,
- titlul de doctor,
- adresele actuale și,
- în cazul în care persoana este decedată, o declarație în acest sens.

Cererea trebuie să fie adresată autorității de înregistrare competente. De regulă, aceasta va fi biroul administrativ pentru cetățeni (*Bürgeramt*) din municipiul sau orașul în care se crede că ar locui persoana.

Pentru extrasul din registru se percepe o taxă. Cuantumul acesteia poate varia de la un land la altul.

Extrasul din registru poate fi eliberat numai dacă persoana căutată poate fi identificată cu exactitate din informațiile furnizate de autoritatea solicitantă, ceea ce înseamnă că nu este posibil să se prezinte o „listă de rezultate” cu nume posibile.

În plus, un extras din registru nu trebuie să fie eliberat în cazul în care în registru s-a înregistrat o blocare a divulgării pentru persoana în cauză, în conformitate cu articolul 41 din Legea privind înregistrarea cetățenilor federali, sau în cazul în care divulgarea ar aduce atingere intereselor protejate ale persoanei în cauză în orice alt mod (articolul 8 din Legea privind înregistrarea cetățenilor federali).

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

În Germania, procesul de verificare a adresei nu este considerat, în general, o sarcină judiciară.

Întrucât inclusiv autoritățile publice străine și persoanele fizice străine pot obține un extras simplu din registru din proprie inițiativă, nu este necesar să se prezinte o cerere în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1206/2001.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Cel mai frecvent tip de notificare sau comunicare întâlnit în practică este notificarea sau comunicarea automată. De regulă, aceasta este efectuată de serviciile poștale. Grefierul instanței emite o cerere de notificare sau comunicare și prezintă fizic actul care trebuie notificat sau comunicat într-un plic sigilat, împreună cu un formular pretipărit, gata de utilizare, de înregistrare a notificării sau comunicării (articolul 176 din Codul de procedură civilă german). Actul este ulterior notificat sau comunicat de către angajatul serviciilor poștale. De preferință, actul ar trebui să fie notificat sau comunicat direct destinatarului, ceea ce înseamnă că acesta ar trebui să fie predat destinatarului în persoană. Această livrare fizică poate avea loc oriunde și nu este legată de o anumită locație (articolul 177 din Codul de procedură civilă german).

Destinatarul susmenționat este persoana căreia îi este destinat actul, reprezentantul său legal (articolul 170 din Codul de procedură civilă german) sau destinatarul autorizat (articolul 171 din Codul de procedură civilă german).

Odată ce actul a fost notificat sau comunicat, angajatul serviciilor poștale completează formularul pretipărit de înregistrare a notificării sau comunicării și îl returnează imediat la greșta instanței, ca dovadă a notificării sau comunicării.

În cazul în care partea este reprezentată de un avocat, actele sunt notificate sau comunicate, de regulă, prin intermediul avocatului, cu returnarea confirmării de primire (articolele 171 și 174 din Codul de procedură civilă german). La primirea actului, avocatul semnează confirmarea de primire și o trimite înapoi instanței.

În cazul în care ambele părți sunt reprezentate de avocați, un avocat poate notifica sau comunica acte prin intermediul celuilalt avocat (articolul 195 din Codul de procedură civilă german). Acest lucru este valabil, de asemenea, pentru informările care trebuie notificate sau comunicate în mod automat, în cazul în care partea adversă nu trebuie să fie informată cu privire la o hotărâre judecătorească în același timp. Astfel de informații trebuie să conțină o declarație care să ateste că acestea sunt notificate sau comunicate de către un avocat celuilalt. De asemenea, dovada notificării sau comunicării este furnizată de confirmarea de primire semnată și datată.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Actele juridice asociate cu toate procedurile civile pot fi notificate sau comunicate pe cale electronică. În scopul transferului, actul trebuie să fie furnizat cu o semnătură electronică legitimă și trebuie să fie protejat împotriva accesului neautorizat de către terți. Fiecare avocat, notar, executor judecătoresc numit de instanță și consultant fiscal și fiecare autoritate, organism sau instituție de drept public are obligația de a accepta actele notificate sau comunicate pe cale electronică. Actele pot fi comunicate sau notificate în format electronic altor părți la procedură numai în cazul în care acestea au convenit în mod expres cu privire la transferul de documente electronice. Documentele pot fi transferate prin intermediul unui sistem securizat de e-mail, De-Mail, în sensul articolului 1 din Legea privind De-Mail.

De asemenea, actele pot fi notificate sau comunicate prin fax către avocați, notari, executori judecătorești numiți de instanță, consultanți fiscali, precum și autorități, organisme și instituții publice de drept.

Ca dovadă a notificării sau comunicării este suficientă confirmarea de primire, care a fost semnată și datată de către destinatar. Confirmarea de primire poate fi returnată instanței utilizând un formular pe suport de hârtie pretipărit, prin fax sau ca document electronic.

Notificarea sau comunicarea prin SMS nu este permisă.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

În cazul în care nu este posibilă notificarea sau comunicarea actelor către destinatar în mod direct, se poate utiliza alternativ o procedură numită „notificare sau comunicare indirectă”.

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

Notificarea sau comunicarea indirectă unui „destinatar alternativ”

Prima opțiune este notificarea sau comunicarea indirectă la domiciliu, la sediul comercial și la instituții (articolul 178 din Codul de procedură civilă german). Conform acestei proceduri, notificarea sau comunicarea indirectă poate fi efectuată în cazul în care persoana căreia trebuie să îi fie notificate sau comunicate actele nu este prezentă la reședința sa, la sediul comercial sau în instituția unde își are reședința.

Notificarea sau comunicarea indirectă se efectuează prin predarea fizică a actului uneia dintre următoarele persoane:

la reședința destinatarului: unui membru adult al familiei, unei persoane angajate de familie sau unui coleg de apartament adult care locuiește în mod permanent în locuința respectivă;

la sediul comercial al destinatarului: unei persoane care desfășoară o activitate salariată;

la instituții: șeful instituției sau unui reprezentant autorizat.

Cu toate acestea, notificarea sau comunicarea indirectă prin predarea actului către persoanele menționate mai sus nu este permisă în cazul în care persoana în cauză este implicată în litigiu în calitate de parte adversă a persoanei căreia care trebuie să îi fie notificate sau comunicate actele.

Notificarea sau comunicarea indirectă prin introducerea în cutia poștală

În cazul în care notificarea sau comunicarea indirectă la locul de reședință sau la sediul comercial nu a putut fi realizată, este posibilă notificarea sau comunicarea indirectă prin introducerea în cutia poștală (articolul 180 din Codul de procedură civilă german). În acest caz, actul trebuie să fie introdus într-o cutie poștală care aparține reședinței sau sediului comercial.

Notificarea sau comunicarea indirectă prin depunerea actelor

În cazul în care nu este posibil să se efectueze notificarea sau comunicarea indirectă la locul de reședință a destinatarului sau să se efectueze notificarea sau comunicarea indirectă prin introducerea în cutia poștală, notificarea sau comunicarea indirectă se poate realiza prin depunerea actului la instanță (articolul 181 din Codul de procedură civilă german).

Actul poate fi depus la grefa instanței locale (*Amtsgericht*) în raza căreia se află locul de notificare sau comunicare sau, în cazul în care notificarea sau comunicarea actului s-a încredințat serviciilor poștale, într-un loc stabilit de serviciul poștal în cadrul locului de notificare sau comunicare sau în cadrul sediului instanței locale.

O înștiințare scrisă a unei astfel de depuneri trebuie transmisă destinatarului în maniera standard pentru livrarea de scrisori obișnuite. În cazul în care acest lucru nu este posibil, înștiințarea scrisă trebuie să fie afișată pe ușa locuinței, a sediului comercial sau a instituției.

Actul depus trebuie să rămână disponibil pentru colectare timp de trei luni. În cazul în care actul nu a fost colectat până la sfârșitul acestei perioade, acesta trebuie returnat expeditorului.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

În cazul notificării sau comunicării indirecte la locul de reședință, la sediul comercial și la instituții (articolul 178 din Codul de procedură civilă german), notificarea sau comunicarea se realizează prin livrarea fizică a actului către persoana alternativă.

În cazul notificării sau comunicării indirecte prin introducerea în cutia poștală (articolul 180 din Codul de procedură civilă german), actul este considerat ca fiind notificat sau comunicat de îndată ce este introdus în cutie.

În cazul notificării sau comunicării indirecte prin depunerea actelor (articolul 181 din Codul de procedură civilă german), actul este considerat notificat de îndată ce este prezentată înștiințarea scrisă.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Actele trebuie nu numai să fie depuse, ci este necesar să se transmită, de asemenea, o înștiințare scrisă la adresa persoanei căreia trebuie să îi fie notificat sau comunicat actul, utilizând formularul specific și în maniera standard pentru livrarea de scrisori obișnuite. În cazul în care acest lucru nu este posibil, înștiințarea trebuie să fie afișată pe ușa locuinței, a sediului comercial sau a instituției.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În cazul în care destinatarul este acasă, dar refuză să accepte actul, trebuie să se facă distincție între următoarele situații:

în cazul în care refuzul este justificat, procedura de notificare sau comunicare trebuie să fie reluată de la început. Un exemplu de refuz justificat ar fi dacă adresa este greșită sau dacă destinatarul nu a fost identificat cu exactitate.

În cazul în care refuzul nu este justificat, actul trebuie să fie lăsat la locul de reședință sau la sediul comercial. În cazul în care destinatarul nu are o reședință sau un sediu comercial, actul trebuie să fie returnat expeditorului. În cazul în care actul care trebuie notificat sau comunicat este refuzat în mod nejustificat, actul este considerat ca fiind notificat sau comunicat (articolul 179 din Codul de procedură civilă german).

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

În conformitate cu articolul RL14.1.3 din dispozițiile suplimentare privind corespondența poștală din Convenția Uniunii Poștale Universale, semnătura pe o confirmare de primire poate fi obținută, de asemenea, de la o altă persoană care este autorizată să accepte livrarea trimiterilor poștale în baza reglementărilor naționale. [În calitate de operator desemnat pentru traficul poștal internațional, Deutsche Post AG se referă la această persoană ca la un „destinatar alternativ” („Ersatzempfänger”), astfel cum este definit în termenii și condițiile sale generale ale serviciilor poștale de expediere de scrisori (*Allgemeine Geschäftsbedingungen Brief*).] Destinatarii alternativi pot fi persoanele specificate la articolul 178 din Codul de procedură civilă german, astfel cum sunt enumerate la punctul 7.1 de mai sus.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În conformitate cu articolul RL15.1 din dispozițiile suplimentare privind corespondența poștală din Convenția Uniunii Poștale Universale, serviciul poștal trebuie să păstreze corespondența gata de colectare în cazul în care încercarea de notificare sau comunicare eșuează. Deutsche Post AG va livra scrisori recomandate doar destinatarului în persoană sau unei persoane care a fost autorizată în scris de către destinatar să accepte livrarea.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

În conformitate cu articolul 15.1.5.3 din Convenția Uniunii Poștale Universale, perioada de păstrare în siguranță este definită de normele interne respective. Cu toate acestea, perioada nu trebuie să depășească o lună. După ce destinatarul a fost informat cu privire la trimiterea poștală, Deutsche Post AG o păstrează timp de o săptămână. Agentul de livrare va lăsa o înștiințare în cutia poștală a destinatarului cu detalii privind oficiul de la care trimiterea poștală poate fi colectată și perioada în care aceasta va rămâne disponibilă pentru colectare.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Da. Pentru a dovedi că actele au fost notificate sau comunicate, trebuie să se furnizeze o dovadă a notificării sau comunicării utilizând formularul pretipărit furnizat în acest scop, care să fie returnată imediat la grefa instanței (articolul 182 din Codul de procedură civilă german). Acesta conține toate detaliile necesare pentru confirmarea notificării sau comunicării, inclusiv în special:

numele persoanei căreia trebuie să îi fie notificat sau comunicat actul;

numele persoanei căreia i-a fost livrat fizic actul;

locul, data și – la cererea instanței – momentul notificării sau comunicării;

numele, prenumele și semnătura agentului de livrare și, dacă este cazul, detaliile societății mandatate sau ale autorității solicitate.

În cazul notificării sau comunicării la inițiativa părților, dovada notificării sau comunicării trebuie să fie trimisă părții în numele căreia au fost notificate sau comunicate actele [articolul 193 alineatul (3) din Codul de procedură civilă german].

În cazurile de notificare sau comunicare indirectă, se aplică cerințe speciale: în astfel de cazuri, trebuie să înregistreze întotdeauna, de asemenea, motivul pentru notificarea sau comunicarea indirectă. În cazul notificării sau comunicării indirecte prin depunerea actelor, trebuie inclusă o notă la dosar care să indice modul în care depunerea a fost comunicată în scris. În cazul în care acceptarea actului este refuzată în mod nejustificat, trebuie inclusă o notă la dosar care să indice cine a refuzat să accepte actul și dacă scrisoarea a fost lăsată la locul de notificare sau comunicare sau a fost returnată expeditorului.

În anumite scenarii juridice, nu este necesar să se facă dovada notificării sau comunicării:

Atunci când un act este notificat sau comunicat prin livrarea sa fizică la sediul oficial al instanței, o notă pe act și la dosar care să indice faptul că acesta a fost notificat sau comunicat și momentul când a avut loc aceasta constituie dovada notificării sau comunicării (articolul 173 a doua teză din Codul de procedură civilă german).

Atunci când un act este notificat sau comunicat unui avocat, o confirmare de primire din partea avocatului constituie o dovadă suficientă [articolul 174 alineatele (1) și (4) din Codul de procedură civilă german].

În cazul notificării sau comunicării prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, confirmarea de primire constituie dovadă suficientă (articolul 175 a doua teză din Codul de procedură civilă german).

Același lucru este valabil, de asemenea, atunci când actele sunt notificate sau comunicate în străinătate prin intermediul procedurii „prin scrisoare recomandată, cu confirmare de primire” [articolul 183 alineatul (1) punctul 1 și alineatul (2) prima teză din Codul de procedură civilă german].

În cazul în care unele acte sunt notificate sau comunicate în străinătate cu asistență din partea autorităților din statul străin sau a oficiului consular al Republicii Federale Germania (*konsularische Vertretung des Bundes*) sau a Biroului Federal pentru Străini (*Auswärtiges Amt*), confirmarea de către autoritatea solicitată constituie dovada notificării sau comunicării [articolul 183 alineatul (1) punctele 2 și 3 și alineatul (2) a doua teză din Codul de procedură civilă german].

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

Ca principiu de bază, notificarea sau comunicarea nu este valabilă în cazul în care aceasta nu respectă forma prevăzută de lege și, prin urmare, încalcă normele fundamentale.

Legea permite excepții de la acest principiu, care țin seama de obiectivul urmărit de notificare sau comunicare, și anume să se stabilească dacă destinatarul a primit actul care trebuia notificat sau comunicat și, în caz afirmativ, când anume.

Dacă nu este posibil să se dovedească faptul că un act a fost notificat sau comunicat în mod corespunzător sau dacă actul a fost primit cu încălcarea normelor obligatorii care reglementează notificarea sau comunicarea actelor, actul este considerat notificat sau comunicat în momentul în care acesta a fost primit efectiv de persoana căreia îi era sau îi putea fi adresată în mod legal notificarea sau comunicarea actului (articolul 189 din Codul de procedură civilă german). În acest caz, viciul de notificare sau comunicare este remediat. Instanța nu dispune de puteri discreționare în ceea ce privește remedierea încălcărilor normelor privind notificarea sau comunicarea. Inclusiv în cazurile în care notificarea sau comunicarea declanșează un termen fix, și anume un termen nenegociabil, aceasta poate fi remediată dacă se aplică condițiile menționate anterior.

În cazul în care destinatarul nu primește actul care trebuie notificat sau comunicat, sunt posibile două scenarii:

Dacă notificarea sau comunicarea încalcă normele fundamentale, aceasta nu se poate remedia. Aceasta înseamnă că procedura de notificare sau comunicare nu este valabilă și trebuie efectuată din nou.

Dacă notificarea sau comunicarea a fost efectuată în conformitate cu reglementările legale, se consideră că înștiințarea a fost efectuată în temeiul dispozițiilor privind notificarea sau comunicarea indirectă. Cu toate acestea, în cazul în care – din motive independente de voința proprie – o parte nu ia la cunoștință faptul că actele au fost notificate sau comunicate, este posibilă restabilirea statu-quo-ului inițial (articolul 230 și următoarele din Codul de procedură civilă german).

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Trebuie făcută o distincție între notificarea sau comunicarea automată și notificarea sau comunicarea la inițiativa părților.

În cadrul anumitor proceduri, în cazul în care taxele judiciare se bazează pe suma în litigiu, taxa procedurală acoperă primele zece notificări sau comunicări ale actelor. În cazul actelor notificate sau comunicate ulterior și ori de câte ori actele sunt notificate sau comunicate în contextul altor proceduri, se percepe o sumă forfetară de 3,50 EUR de fiecare dată când actele sunt notificate sau comunicate cu o dovadă a notificării sau comunicării, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau de către un angajat al sistemului judiciar. Notificarea sau comunicarea la cererea părților se efectuează de către executorul judecătoresc numit de instanță. Pentru organizarea notificării sau comunicării prin predarea actului (actelor) la serviciul poștal, executorul judecătoresc numit de instanță percepe o taxă de 3,00 EUR. În plus, se plătesc taxe pentru a acoperi costurile fotocopiilor necesare și ale timbrelor poștale. În cazul în care un act a fost încredințat executorului judecătoresc numit de instanță pentru a fi notificat sau comunicat și trebuie să fie autentificat, se percepe o taxă specială egală cu o sumă forfetară per act. Aceasta este de 0,50 EUR pe pagină pentru primele cincizeci de pagini și de 0,15 EUR pentru fiecare dintre paginile următoare.

În cazul în care actul este notificat sau comunicat de către executorul judecătoresc numit de instanță în persoană, taxa este de 10,00 EUR. În acest caz, pentru executorul judecătoresc numit de instanță trebuie, de asemenea, să se achite cheltuielile de deplasare cuprinse între 3,25 EUR și 16,25 EUR, în funcție de distanța care trebuie parcursă pentru a ajunge la destinatar.

Ultima actualizare: 14/11/2016

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Estonia

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Notificarea sau comunicarea unui act judiciar înseamnă livrarea unui act către destinatarul acestuia într-un mod care să permită destinatarului să examineze actul în timp util pentru a-și exercita și proteja drepturile. Capitolul 34 din Codul de procedură civilă prevede diferite modalități de notificare sau comunicare, inclusiv notificarea sau comunicarea prin scrisoare recomandată, pe cale electronică, prin intermediul unui executor judecătoresc, notificarea sau comunicarea către un reprezentant al destinatarului, notificarea sau comunicarea unui act judiciar prin trimitere și prin anunț public prin publicarea acestuia în publicația *Ametlikud Teadaanded* (Anunțuri oficiale). Pentru ca un act judiciar să fie considerat notificat sau comunicat, actul livrării documentului trebuie să îndeplinească cerințele formale prevăzute de lege și să fie documentat în formatul stabilit în acest scop.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial?

În conformitate cu articolul 306 alineatul (5) din Codul de procedură civilă, o instanță notifică sau comunică participanților la procedură următoarele acte: reclamația, cererea de recurs și completările la aceasta, citațiile, hotărârile judecătorești, hotărârile privind încetarea procedurilor și oricare alte acte judiciare prevăzute de lege.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Instanța dispune notificarea sau comunicarea actelor judiciare prin intermediul unui prestator profesionist de servicii poștale, al unui executor judecătoresc, al unui agent de securitate al instanței sau, în conformitate cu normele interne ale instanței, prin intermediul unui alt funcționar competent al instanței. De asemenea, aceasta poate să notifice sau să comunice actele în alte moduri prevăzute de lege. Un participant la o cauză care a prezentat un act care trebuie să fie notificat sau comunicat sau care solicită notificarea sau comunicarea unui alt act judiciar poate să se adreseze instanței pentru dispunerea notificării sau comunicării actului în mod independent. Un participant la o procedură poate notifica sau comunica acte judiciare numai prin intermediul unui executor judecătoresc. În acest caz, notificarea sau comunicarea și documentarea notificării sau comunicării au loc în aceleași condiții ca notificarea sau comunicarea efectuată de instanță prin intermediul unui executor judecătoresc. Instanța examinează dacă actul judiciar poate fi considerat notificat sau comunicat.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Instituția care primește cererea [Ministerul Justiției (*Justitsministeerium*) sau o instanță] verifică, de asemenea, în plus față de datele existente, dacă persoana respectivă este înregistrată în registrul de evidență a populației (*Rahvastikuregister*) și/sau în registrul comerțului (*Äriregister*).

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Registrul comerțului poate fi utilizat de toată lumea în mod gratuit și în cadrul acestuia este posibilă chiar vizualizarea adreselor societăților. Registrul comerțului poate fi consultat la adresa <https://ariregister.rik.ee/>.

În vederea stabilirii adresei unei persoane private, poate fi efectuată o solicitare oficială de obținere de date înscrise în registrul de evidență a populației. Solicitarea trebuie să menționeze motivele pentru care datele sunt necesare, pentru ca operatorii de date să decidă dacă emiterea datelor este justificată. Registrul de evidență a populației este administrat de Centrul pentru dezvoltare și tehnologia informației din cadrul Ministerului de Interne (*Siseministeerium*), al cărui site de internet conține informații cu privire la solicitările de date, și este disponibil la adresa <https://www.smit.ee/>.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Instanțele prelucrează cererile internaționale de notificare sau comunicare de acte și de obținere de probe la cerere, și anume instanțele au obligația de a depune toate eforturile în vederea stabilirii adresei persoanei în cauză.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Decizia cu privire la modalitatea de notificare sau comunicare a actului este luată, în general, de către organismul care efectuează procedurile. Cu toate acestea, instanțele ar trebui să notifice sau să comunice actele în principal pe cale electronică, fie prin intermediul portalului public relevant e-File, fie prin e-mail. Cerința de a acorda prioritate notificării sau comunicării pe cale electronică a actelor nu este stipulată în lege, însă permite instanței să evite cheltuielile cu taxele poștale. Tendința generală este către o creștere constantă a utilizării notificării sau comunicării pe cale electronică. După analizarea posibilității notificării sau comunicării pe cale electronică, instanța va lua în considerare alte alternative, cum ar fi notificarea sau comunicarea prin poștă, prin serviciul de mesagerie al instanței și diverse alte opțiuni prevăzute prin lege.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Notificarea sau comunicarea pe cale electronică este permisă în toate procedurile.

În conformitate cu articolul 3111 din Codul de procedură civilă, actele judiciare sunt notificate sau comunicate pe cale electronică prin intermediul sistemului informatic desemnat, prin trimiterea unui aviz către participanții la procedură în vederea informării acestora cu privire la faptul că actul este disponibil în sistem. Instanța pune imediat la dispoziția participanților la procedură, prin intermediul sistemului informatic, toate actele judiciare, inclusiv hotărârile judecătorești, indiferent de modul în care actele au fost notificate sau comunicate participanților în cursul procedurii. Pentru conectarea la sistemul informatic este necesară o carte de identitate. Un act judiciar este considerat notificat sau comunicat atunci când destinatarul îl deschide în sistemul informatic sau atunci când confirmă primirea acestuia fără să deschidă documentul. Același lucru este valabil, de asemenea, în cazul în care acest lucru este realizat de către o altă persoană, căreia destinatarul i-a acordat drept de acces pentru a vizualiza documentele din sistemul informatic. Sistemul informatic înregistrează notificarea sau comunicarea actului în mod automat.

În cazul în care nu se poate presupune că un destinatar va fi în măsură să utilizeze sistemul informatic folosit pentru notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau în cazul în care notificarea sau comunicarea actelor prin intermediul sistemului informatic este imposibilă din punct de vedere tehnic, instanța poate, de asemenea, să notifice sau să comunice acte judiciare pe cale electronică în alt mod. În acest caz, actul este considerat notificat sau comunicat atunci când destinatarul confirmă primirea actului judiciar în scris, prin fax sau pe cale electronică. Confirmarea trebuie să indice data primirii actului și să poarte semnătura destinatarului sau a reprezentantului acestuia. O confirmare furnizată în format electronic trebuie să poarte semnătura electronică a

expeditorului sau să fie transmisă în alt mod securizat care să permită identificarea expeditorului și momentul trimiterii sale, cu excepția cazului în care instanța nu are niciun motiv să se îndoiască de faptul că respectiva confirmare fără semnătură digitală a fost trimisă de către destinatar sau de către reprezentantul acestuia. Confirmarea trebuie transmisă instanței fără întârziere. O instanță poate amenda un participant la o procedură sau reprezentantul acestuia pentru încălcarea acestei obligații.

Actele judiciare pot fi notificate sau comunicate avocaților, notarilor, executorilor judecătorești, lichidatorilor și agențiilor guvernamentale naționale sau locale în alt mod decât prin metoda electronică doar dacă există o justificare adecvată în acest sens.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătorec, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

În conformitate cu articolul 322 alineatul (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care destinatarul unui act judiciar nu poate fi găsit la locuința acestuia, actul este, de asemenea, considerat notificat sau comunicat dacă acesta este livrat unei persoane cu vârsta de cel puțin paisprezece ani care locuiește împreună cu destinatarul sau care lucrează pentru familia beneficiarului. Alineatul (2) de la același articol prevede că, în locul notificării sau comunicării unui act judiciar către destinatar, acesta poate fi notificat sau comunicat asociației de proprietari care gestionează imobilul în care se află locuința sau sediul de activitate al destinatarului, administratorului unei proprietăți deținute în comun sau locatorului destinatarului. În mod similar, acesta poate fi notificat sau comunicat angajatorului destinatarului sau unei alte persoane pentru care acesta prestează servicii în temeiul unui contract. Un act judiciar este considerat notificat sau comunicat destinatarului în conformitate cu alineatul (3), chiar dacă acesta este notificat sau comunicat reprezentantului destinatarului în unul dintre modurile prevăzute la alineatele (1) și (2) de la același articol. În conformitate cu articolul 322 alineatul (4) din Codul de procedură civilă, un act este, de asemenea, considerat notificat sau comunicat unei persoane care își desfășoară activitatea în cadrul forțelor armate, care execută o pedeapsă cu închisoarea sau care se află într-o instituție de îngrijire medicală sau un loc similar pentru o perioadă mai lungă de timp dacă actul este livrat șefului instituției sau unei persoane numite de acesta, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.

Articolul 323 din Codul de procedură civilă prevede că, în cazul în care un act este notificat sau comunicat unei persoane fizice care desfășoară o activitate economică sau profesională, însă această persoană nu se află la sediul în care își desfășoară activitatea pe durata programului de lucru obișnuit sau se află în imposibilitatea de a primi actul, atunci actul poate fi livrat unui angajat care se află, în mod obișnuit, la sediul comercial al destinatarului, sau unei persoane care, de regulă, oferă servicii destinatarului pe o bază contractuală similară. Acest lucru este valabil, de asemenea, în conformitate cu alineatul (2), în cazul notificării sau comunicării actelor către persoane juridice, agenții administrative, notari și executori judecătorești, precum și în cazul notificării sau comunicării unui act reprezentantului destinatarului sau oricărei alte persoane căreia i se poate notifica sau comunica actul în locul destinatarului.

În conformitate cu articolul 326 alineatul (1) din Codul de procedură civilă, un act judiciar care nu poate fi notificat sau comunicat deoarece nu poate fi livrat la locuința sau la sediul comercial al destinatarului sau al reprezentantului acestuia poate fi considerat notificat sau comunicat dacă este introdus în cutia poștală care aparține domiciliului sau sediului comercial sau într-un loc similar pe care destinatarul sau reprezentantul acestuia îl utilizează pentru a primi corespondența și care protejează actul de fenomenele naturii în condiții normale. Un act judiciar poate fi notificat sau comunicat în acest mod asociației de proprietari care gestionează imobilul în care se află locuința sau sediul comercial al destinatarului, administratorului unei proprietăți deținute în comun sau locatorului destinatarului, precum și angajatorului destinatarului sau unei alte persoane pentru care destinatarul prestează servicii în temeiul unui contract numai în cazul în care este imposibilă notificarea sau comunicarea actului destinatarului sau reprezentantului acestuia în persoană. Notificarea sau comunicarea actului în modul descris la alineatul (1) este permisă, în conformitate cu alineatul (2) de la același articol, numai în cazul în care au fost depuse eforturi pentru a livra personal actul judiciar către destinatar, în cel puțin două ocazii, la un interval de cel puțin trei zile și la ore semnificativ diferite și în cazul în care este, de asemenea, imposibilă notificarea sau comunicarea actului juridic unei alte persoane care se află în locuința sau la sediul comercial al destinatarului în conformitate cu articolul 322 alineatul (1) sau cu articolul 323 din Codul de procedură civilă.

Articolul 327 din Codul de procedură civilă permite, de asemenea, notificarea sau comunicarea actului judiciar prin depunerea acestuia într-o locație specifică. În conformitate cu articolul 217 alineatul (1) din Codul de procedură civilă, în condițiile prevăzute la articolul 326 din cod, un act poate fi depus, de asemenea, la oficiul poștal, municipalitatea rurală sau primăria orașului responsabil pentru locul de notificare sau comunicare a actului sau la sediul instanței districtuale pe raza căreia care se află locul pentru notificarea sau comunicarea actului.

În conformitate cu articolul 317 articolul (1) din Codul de procedură civilă, în baza unei hotărâri judecătorești, un act judiciar poate fi notificat sau comunicat unui participant la procedură prin anunț public în cazul în care:

adresa participantului la procedură nu este înscrisă în registru sau persoana nu locuiește la adresa înscrisă în registru, iar instanța nu dispune de niciun alt mijloc pentru a afla adresa persoanei sau locul în care aceasta locuiește și actul nu poate fi livrat unui reprezentant al persoanei sau unei persoane autorizate să primească actul sau în oricare alt mod prevăzut la articolul menționat;

notificarea sau comunicarea actului într-un stat străin în conformitate cu cerințele prevăzute este presupusă a fi imposibilă;

actul nu poate fi notificat sau comunicat deoarece locul de notificare sau comunicare este locuința unei persoane extrateritoriale.

În conformitate cu articolul 317 alineatul (3) din Codul de procedură civilă, un extras dintr-un act care face obiectul notificării sau comunicării publice este publicat în publicația *Ametlikud Teadaanded*. Instanța sesizată poate lua o decizie privind autorizarea publicării extrasului, de asemenea, în alte publicații.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

În cazul în care un act este notificat sau comunicat în conformitate cu articolele 322 și 323 din Codul de procedură civilă, acesta este considerat notificat sau comunicat în momentul în care a fost livrat persoanei căreia îi era destinat în conformitate cu articolul 322 sau articolul 323 din Codul de procedură civilă.

În cazul în care un act este notificat sau comunicat prin introducerea acestuia într-o cutie poștală în conformitate cu articolul 326 din Codul de procedură civilă, acesta este considerat notificat sau comunicat în momentul introducerii sale în cutia poștală.

În cazul în care un act este notificat sau comunicat prin depunerea acestuia, în conformitate cu articolul 327 alineatul (3) din Codul de procedură civilă, acesta este considerat notificat sau comunicat în cea de a treia zi de la care a fost lăsată sau trimisă înștiințarea scrisă menționată la alineatul (2) de la același articol. Data notificării sau comunicării este înscrisă pe plicul actului.

În cazul notificării sau comunicării publice, un act judiciar este considerat notificat sau comunicat în cea de a 30-a zi de la data publicării extrasului în *Ametlikud Teadaanded* [articolul 317 alineatul (5) din Codul de procedură civilă]. Instanța sesizată poate stabili un termen mai lung în care se poate considera că un act a fost notificat sau comunicat. În acest caz, termenul este publicat împreună cu notificarea sau comunicarea publică a actului.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

În cazul în care un act judiciar este notificat sau comunicat prin depunerea acestuia, în conformitate cu articolul 327 alineatul (2) din Codul de procedură civilă, o înștiințare scrisă cu privire la acest aspect este lăsată sau trimisă la adresa destinatarului. Dacă acest lucru nu este posibil, înștiințarea este afișată

pe ușa locuinței personale, a sediului comercial sau a locului de ședere al destinatarului sau este eliberată unei persoane care locuiește în vecinătate pentru ca aceasta să o transmită destinatarului. Înștiințarea trebuie să indice în mod clar că actul depus a fost trimis de către instanță și că acesta este considerat notificat sau comunicat din momentul în care a fost depus și că este posibil ca termenele procedurii să înceapă să curgă de la momentul respectiv.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În conformitate cu articolul 325 din Codul de procedură civilă, în cazul în care o persoană refuză să accepte un act fără un motiv întemeiat, actul este considerat notificat sau comunicat persoanei în cauză în momentul în care aceasta refuză să accepte actul. În această situație, actul este lăsat la locuința sau la sediul comercial al destinatarului sau este introdus în cutia poștală a acestuia. În absența unui sediu sau a unei cutii poștale, actul este returnat instanței.

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

În conformitate cu articolul 3161 alineatul (5) din Codul de procedură civilă, care reglementează punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului, precum și pe baza acestui regulament, actele sunt notificate sau comunicate în Estonia în conformitate cu procedura prevăzută pentru notificarea sau comunicarea actelor judiciare în Codul de procedură civilă. Actele nu pot fi notificate sau comunicate prin anunț public.

În conformitate cu articolul 313 alineatul (2) din Codul de procedură civilă, un act judiciar care este notificat sau comunicat poate fi predat unei persoane care nu este destinatarul acestuia numai în cazurile prevăzute în partea VI din Codul de procedură civilă. Persoana respectivă trebuie să predea actul destinatarului în cel mai scurt timp. Aceasta poate refuza să accepte actul destinat livrării către destinatar numai dacă poate dovedi că se află în imposibilitatea de a livra actul destinatarului. Obligația de a livra actul trebuie să fie explicată persoanei în cauză. Actul este considerat ca fiind notificat sau comunicat, indiferent dacă este sau nu furnizată o astfel de explicație.

Astfel, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului, este posibil, de asemenea, să se aplice modalitățile de notificare sau comunicare descrise la punctul 2.1 de mai sus și prevăzute la articolele 322 și 323 din Codul de procedură civilă:

În conformitate cu articolul 322 alineatul (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care destinatarul unui act judiciar nu poate fi găsit la domiciliul acestuia, actul este, de asemenea, considerat notificat sau comunicat dacă acesta este livrat unei persoane în vârstă de cel puțin paisprezece ani care locuiește împreună cu destinatarul sau care lucrează pentru familia destinatarului. Alineatul (2) de la același articol prevede că, în locul notificării sau comunicării unui act judiciar către destinatar, acesta poate fi notificat sau comunicat asociației de proprietari care gestionează imobilul în care se află locuința sau sediul destinatarului, administratorului unei proprietăți deținute în comun sau locatorului destinatarului. În mod similar, acesta poate fi notificat sau comunicat angajatorului destinatarului sau unei alte persoane pentru care destinatarul prestează servicii în temeiul unui contract. Un act judiciar este considerat notificat sau comunicat destinatarului în conformitate cu alineatul (3), chiar dacă acesta este notificat sau comunicat reprezentantului destinatarului în unul dintre modurile prevăzute la alineatele (1) și (2) de la același articol. În conformitate cu articolul 322 alineatul (4) din Codul de procedură civilă, un act este, de asemenea, considerat notificat sau comunicat unei persoane care își desfășoară activitatea în cadrul forțelor armate, care execută o pedeapsă cu închisoarea sau care se află într-o instituție de îngrijire medicală sau un loc similar pentru o perioadă mai lungă de timp dacă actul să fie livrat șefului instituției sau unei persoane numită de acesta, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.

Articolul 323 din Codul de procedură civilă prevede că, în cazul în care un act este notificat sau comunicat unei persoane fizice care desfășoară o activitate economică sau profesională însă această persoană nu se află la sediul în care își desfășoară activitatea pe durata programului de lucru obișnuit sau se află în imposibilitatea de a primi actul, atunci acesta poate fi livrat unui angajat care se află, în mod obișnuit, la sediul comercial al destinatarului, sau unei persoane care, de regulă, oferă servicii destinatarului pe o bază contractuală similară. În conformitate cu alineatul (2), același lucru este valabil în cazul notificării sau comunicării actelor către persoane juridice, agenții administrative, notari și executori judecătorești, precum și în cazul notificării sau comunicării unui act reprezentantului destinatarului sau oricărei alte persoane căreia i se poate notifica sau comunica actul în locul destinatarului.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În conformitate cu cea de a doua teză de la articolul 3161 alineatul (5) din Codul de procedură civilă, pentru notificarea sau comunicarea unui act judiciar în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului nu poate fi utilizat anunțul public.

Este posibilă notificarea sau comunicarea unui act judiciar prin introducerea acestuia într-o cutie poștală, în conformitate cu articolul 326 din Codul de procedură civilă sau prin depunerea actului judiciar, în conformitate cu articolul 327 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu articolul 326 alineatul (1) din Codul de procedură civilă, un act judiciar care nu poate fi notificat sau comunicat deoarece nu poate fi livrat la domiciliul sau la sediul comercial al destinatarului sau al reprezentantului acestuia poate fi considerat notificat sau comunicat dacă este introdus în cutia poștală care aparține domiciliului sau sediului comercial sau într-un loc similar pe care destinatarul sau reprezentantul acestuia îl utilizează pentru a primi corespondența și care protejează actul de fenomenele naturii în condiții normale. Un act judiciar poate fi notificat sau comunicat în acest mod asociației de proprietari care gestionează imobilul în care se află locuința sau sediul comercial al destinatarului, administratorului unei proprietăți deținute în comun sau locatorului destinatarului, precum și angajatorului destinatarului sau unei alte persoane pentru care destinatarul prestează servicii în temeiul unui contract numai în cazul în care este imposibilă notificarea sau comunicarea actului destinatarului sau reprezentantului acestuia în persoană. Notificarea sau comunicarea actului în modul descris la alineatul (1) este permisă, în conformitate cu alineatul (2) de la același articol, numai în cazul în care au fost depuse eforturi pentru a livra personal actul judiciar către destinatar, în cel puțin două ocazii, la un interval de cel puțin trei zile și la ore semnificativ diferite și în cazul în care este imposibilă, de asemenea, notificarea sau comunicarea actului juridic unei alte persoane care se află în locuința sau la sediul comercial al destinatarului în conformitate cu articolul 322 alineatul (1) sau cu articolul 323 din Codul de procedură civilă.

Articolul 327 din Codul de procedură civilă permite, de asemenea, notificarea sau comunicarea actului judiciar prin depunerea acestuia într-o locație specifică. Conform articolului 217 alineatul (1) din Codul de procedură civilă, în condițiile prevăzute la articolul 326 din cod, un act poate fi depus, de asemenea, la oficiul poștal, municipalitatea rurală sau primăria orașului responsabilă pentru locul de notificare sau comunicare a actului sau la sediul instanței districtuale pe rază căreia se află locul pentru notificarea sau comunicarea actului

Articolul 14 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului prevede că actele judiciare trebuie să fie predate cu confirmare de primire. Admisibilitatea notificării sau comunicării, astfel cum este aplicată în cazurile prevăzute la articolele 326 și 327 din Codul de procedură civilă, este discutabilă.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

În conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din „Cerințe pentru transmiterea expedierilor recomandate și a expedierilor asigurate în cadrul serviciului poștal universal” aprobate prin Regulamentul nr. 57 al Ministrului Afacerilor Economice și Comunicațiilor din 22 iunie 2006, în cazul în care destinatarul unei expedieri poștale nu se află la locul său de reședință sau locație în momentul notificării sau comunicării, un aviz de la cel mai apropiat oficiu poștal de locația în cauză va fi lăsat pentru destinatar, menționând faptul că livrarea a fost efectuată.

În cazul în care expeditorul nu a inclus alte observații pe avizul de livrare cu privire la notificarea sau comunicarea în alt mod, actele judiciare vor fi depuse la oficiul poștal pentru o perioadă de până la 15 zile de la cea de a doua încercare de trimitere, cu excepția cazului în care expeditorul a prevăzut un termen diferit. După expirarea acestei perioade, actele judiciare sunt returnate în mod oficial expeditorului, împreună cu motivele returului și sunt eliberate reprezentantului destinatarului care semnează pentru acestea (Termenii și condițiile de notificare sau comunicare ale AS Eesti Post pentru livrarea actelor judiciare).

9 Există vreă dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

În conformitate cu articolul 306 alineatul (2) din Codul de procedură civilă, atunci când un act judiciar este notificat sau comunicat, acțiunea de livrare trebuie să îndeplinească cerințele formale prevăzute de lege și să fie documentată în formatul prevăzut în acest scop. În conformitate cu articolul 307 alineatul (4) din Codul de procedură civilă, expedierea unui act judiciar destinat notificării sau comunicării trebuie să fie înscrisă în dosarul cauzei. În conformitate cu articolul 3111 din Codul de procedură civilă, sistemul informatic desemnat înregistrează notificarea sau comunicarea unui act judiciar în mod automat (a se vedea descrierea notificării sau comunicării prin intermediul sistemului informatic la punctul 6 de mai sus). În conformitate cu articolul 313 din Codul de procedură civilă, notificarea sau comunicarea unui act prin scrisoare recomandată este certificată de avizul de livrare. Atunci când un act este trimis prin scrisoare nerecomandată sau prin fax, acesta este considerat notificat sau comunicat dacă destinatarul trimite instanței o confirmare de primire a actului prin scrisoare sau fax sau pe cale electronică, la alegerea destinatarului. Confirmarea trebuie să indice data primirii actului și să poarte semnătura destinatarului actului sau a reprezentantului acestuia. În conformitate cu articolul 315 alineatul (5) din Codul de procedură civilă, un aviz de livrare este întocmit în ceea ce privește notificarea sau comunicarea unui act judiciar prin intermediul unui executor judecătoresc, al unui funcționar al instanței, sau al unei alte persoane sau instituții. Ulterior notificării sau comunicării, avizul de livrare este returnat instanței fără întârziere.

În momentul notificării sau comunicării unui act judiciar în temeiul articolului 3141 din Codul de procedură civilă, în cazul în care acesta este notificat sau comunicat prin trimitere, la dosar este inclusă o notă indicând locul și data când actul sau informația referitoare la punerea la dispoziție a acestuia a fost trimisă, cu excepția cazului în care trimiterea este înregistrată în mod automat în sistemul informatic creat în acest scop.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

În conformitate cu articolul 307 alineatul (3) din Codul de procedură civilă, în cazul în care un act a ajuns la un participant la o procedură căruia trebuia să i se notifice sau comunice actul respectiv sau căruia i se putea notifica sau comunica actul în temeiul legii, însă certificarea notificării sau comunicării nu a fost posibilă sau în cazul în care procedura de notificare sau comunicare prevăzută de lege a fost încălcată, actul este considerat ca fiind notificat sau comunicat participantului la procedură numai din momentul în care actul a ajuns efectiv la destinatar.

Ulterior notificării sau comunicării prin scrisoare recomandată, în conformitate cu articolul 313 din Codul de procedură civilă, instanța poate considera un aviz de livrare care nu îndeplinește cerințele formale prevăzute la alineatele (3) și (4) de la același articol ca fiind corespunzător în scopul notificării sau comunicării dacă notificarea sau comunicarea este documentată în continuare în mod fiabil în avizul de livrare. În cazul în care instanța nu poate considera un act judiciar ca fiind notificat sau comunicat deoarece prestatorul de servicii poștale nu a notificat sau comunicat actul în mod corect, aceasta poate înapoia actul judiciar prestatorului de servicii poștale pentru a fi notificat sau comunicat din nou, fără niciun cost pentru instanță. Printre exemplele de notificare sau comunicare a actelor în mod incorect se numără neutilizarea tuturor opțiunilor prevăzute în cod în momentul notificării sau comunicării actului judiciar prin scrisoare recomandată, livrarea unui act judiciar către o persoană căreia nu ar fi trebuit să-i fie livrat actul în temeiul dispozițiilor articolului menționat, nerespectarea cerințelor privind notificarea sau comunicarea unui act judiciar prin introducerea acestuia într-o cutie poștală prevăzute la articolul 326 din cod sau a cerințelor prevăzute la articolul 327 privind notificarea sau comunicarea unui act judiciar prin depunerea acestuia sau lipsa unei documentări corecte a notificării sau comunicării, ceea ce înseamnă că notificarea sau comunicarea nu poate fi considerată efectuată.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

În baza Regulamentului (CE) nr. 1393/2007, notificarea sau comunicarea materialelor este, în general, gratuită, cu excepția cazului în care se solicită notificarea sau comunicarea prin intermediul unui executor judecătoresc.

În cazul în care actele judiciare au fost notificate sau comunicate prin intermediul unui executor judecătoresc, onorariul plătit unui executor judecătoresc pentru notificarea sau comunicarea actelor judiciare este, în conformitate cu articolul 48 alineatul (2) din Legea privind executorii judecătorești, în valoare de 30 EUR în cazul în care actele au putut fi notificate sau comunicate destinatarului sau reprezentantului legal al acestuia: 1) utilizând adresa sau datele de telecomunicații înregistrate în registrul de evidență a populației sau prin intermediul adresei de e-mail: isikukood@eesti.ee sau 2) la o adresă înregistrată în registrul întreprinderilor individuale și al persoanelor juridice menținut în Estonia sau utilizând datele de telecomunicații înregistrate în sistemul informatic al registrului menționat mai sus. În conformitate cu alineatul (3), în cazul în care un act judiciar nu a putut fi notificat sau comunicat deși executorul judecătoresc a luat toate măsurile necesare și posibile în mod rezonabil pentru notificarea sau comunicarea actului în temeiul procedurii prevăzute de lege, executorul judecătoresc are dreptul de a solicita un onorariu de 30 EUR prin emiterea unei decizii cu privire la onorariul executorului judecătoresc și la instrumentul de notificare sau comunicare luând în considerare măsurile pe care executorul judecătoresc le-a luat pentru a notifica sau comunica actul. În alte cazuri decât cele menționate la alineatele (2) și (3), onorariul datorat unui executor judecătoresc pentru notificarea sau comunicarea actelor judiciare este de 60 EUR. Cuantumul taxelor poștale rezultă din lista de prețuri a prestatorului de servicii poștale; nu a fost reglementată o taxă fixă la nivel legislativ. Prețul este determinat de greutatea scrisorii, locul unde aceasta este notificată sau comunicată etc. În 2014, prețul mediu a fost de 5,70 EUR per colet cu acte. În cazul în care se utilizează serviciul de mesagerie al instanței, costul per colet cu acte este de 6,20 EUR.

Informații suplimentare pot fi consultate în: [Codul de procedură civilă](#)

Ultima actualizare: 20/11/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Irlanda

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Scopul comunicării sau al notificării este de a permite persoanelor chemate în judecată să cunoască natura acțiunii introduse împotriva lor și să ia cunoștință de documentele referitoare la această acțiune. Normele de procedură ale instanței cuprind cerințe specifice pentru a asigura efectuarea corectă a procedurilor de comunicare sau notificare.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Orice act judiciar prin care sunt instituite proceduri civile în instanțele teritoriale, de circuit, sau în Înalta Curte (inclusiv căile de atac împotriva hotărârilor pronunțate de o instanță inferioară) și toate documentele ulterioare care sunt utilizate în cadrul procedurilor judiciare.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Comunicarea sau notificarea actului judiciar se realizează de către partea în numele căreia se emite actul judiciar sau o persoană autorizată în acest sens.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Nu. Adresa de comunicare sau notificare trebuie să fie furnizată de autoritatea solicitantă.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Nu. Nu există niciun registru central de adrese/date de reședință pentru persoane fizice. Adresa sediului social al unei societăți poate fi obținută prin căutare pe site-ul oficial al Registrului Comerțului.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Solicitarea este soluționată de către instanța de circuit, în conformitate cu Regulamentul nr. 1206/2001.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

În cazul instanțelor teritoriale, comunicarea sau notificarea actelor judiciare se poate efectua prin

- (i) corespondență recomandată cu confirmare de primire;
- (ii) corespondență preplătită cu confirmare de primire;
- (iii) livrare prin curier, personal, într-un plic sigilat, către o altă persoană decât destinatarul comunicării sau notificării;
- (iv) comunicare sau notificare personală ori către o rudă în vârstă de peste 16 ani care locuiește împreună cu persoana chemată în judecată.

În cazul procedurilor în instanțe de circuit, aproape toate actele judiciare sunt comunicate sau notificate prin corespondență recomandată cu confirmare de primire.

În cazul procedurilor de la Înalta Curte, Ordinul 9 dispoziția 2 din Regulamentul de procedură al instanțelor superioare (*Rules of the Superior Courts*) prevede comunicarea sau notificarea personală a citației inițiale către destinatarul acesteia și, de asemenea, permite comunicarea sau notificarea prin alte mijloace decât cele personale dacă în prealabil au fost depuse eforturi adecvate și rezonabile de comunicare sau notificare personală. Actele judiciare ulterioare sunt comunicate de obicei prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire. (A se vedea Ordinul nr. 121/RSC din 1986, astfel cum a fost modificat). Punctul 51 din Legea din 2014 privind societățile comerciale (*Companies Act*) permite comunicarea sau notificarea actelor judiciare prin corespondență normală preplătită la sediul social al unei societăți înregistrate pe teritoriul Irlandei, iar punctul 1310 al acestei legi permite comunicarea sau notificarea prin aceeași metodă către o societate externă.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Comunicarea sau notificarea documentelor pe cale electronică nu este permisă.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

Cele mai frecvente metode de comunicare sau notificare sunt livrarea personală sau prin corespondență recomandată cu confirmare de primire. În cazul în care procedurile judiciare din Irlanda trebuie comunicate sau notificate prin altă metodă, precum corespondență normală preplătită, fax, e-mail sau anunț, se prezintă o cerere instanței pentru această „comunicare sau notificare indirectă”. Dacă răspunsul instanței este afirmativ, procedurile pot fi comunicate sau notificate prin metoda alternativă permisă de instanță.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

În cazul în care livrarea actelor juridice se face în temeiul unui ordin de comunicare sau notificare indirectă, acestea sunt considerate primite în momentul îndeplinirii condițiilor prevăzute în ordinul instanței. În cazul în care comunicarea sau notificarea se face prin poștă, actele judiciare sunt considerate comunicate sau notificate din punct de vedere legal în momentul livrării normale de către serviciile poștale. Aceasta este o prezumție relativă (*juris tantum*).

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

În cazul în care comunicarea sau notificarea a fost efectuată în conformitate cu o hotărâre judecătorească, destinatarul este informat prin metoda prevăzută în această hotărâre. În cazul în care documentele sunt comunicate sau notificate prin corespondență recomandată cu confirmare de primire și destinatarul nu este disponibil, personalul poștal lasă un avis la adresă prin care solicită destinatarului să se prezinte la oficiul poștal pentru a ridica o scrisoare recomandată cu confirmare de primire. De obicei, scrisoarea este păstrată la oficiul poștal pentru o perioadă cuprinsă între o săptămână și zece zile.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

Nu există consecințe pentru refuzul de a accepta comunicarea sau notificarea. În cazul în care comunicarea sau notificarea unei proceduri judiciare din Irlanda nu a fost posibilă, se poate solicita instanței o prelungire a termenului acesteia, înlocuirea comunicării sau notificării cu o metodă alternativă sau ambele.

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Scrisorile simple nerecomandate sunt livrate la adresă. Scrisorile recomandate cu confirmare de primire sunt livrate numai destinatarului. Acest lucru este valabil atât pentru corespondența internă, cât și pentru cea internațională.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

Ca alternativă la livrările poștale, articolul 15 din Regulamentul nr. 1393/2007 permite unei persoane să efectueze comunicarea sau notificarea prin livrare personală, prin intermediul unui avocat sau prin publicare pe un portal online dedicat citațiilor.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

În general, oficiul poștal stabilește un termen-limită în avizul transmis destinatarului. Avizul este lăsat la adresa destinatarului. Termenul-limită este, în mod normal, o săptămână.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Instanțele teritoriale și de circuit: persoana care expediază scrisoarea la oficiul poștal depune o declarație pe propria răspundere obligatorie, atunci când comunicarea sau notificarea se face prin corespondență recomandată cu confirmare de primire, nu mai devreme de zece zile de la data expedierii scrisorii, prezentând dovada expedierii.

Înalta Curte: persoana care a efectuat comunicarea sau notificarea prezintă instanței o declarație pe proprie răspundere în acest sens. În cazul unei citații inițiale, detaliile comunicării sau notificării trebuie menționate în conținutul citației în termen de trei zile de la data comunicării sau notificării, iar citația va fi însoțită de o declarație pe proprie răspundere în acest sens.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

Se poate solicita instanței să anuleze orice ordin emis în cazul în care citarea în instanță nu a fost comunicată sau notificată destinatarului în mod legal.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Costurile constau în tariful poștal sau cel perceput de un agent, după caz.

Ultima actualizare: 25/11/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Grecia

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

„Notificarea sau comunicarea unui act” este mijlocul prin care un act este livrat destinatarului, în vederea informării acestuia cu privire la conținutul actului, în conformitate cu anumite dispoziții de drept procedural care specifică instrumentul, metoda utilizată pentru informarea asupra unui act și certificarea notificării sau comunicării efectuate.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial?

Printre actele care trebuie să fie notificate sau comunicate în mod oficial se numără actele unei acțiuni judiciare, cererea de anulare a unei hotărâri pronunțate în lipsă, apelul, recursul în anulare, cererea de revizuire a unei hotărâri judecătorești, cererea de terță opoziție, cererea împotriva actelor judiciare și extrajudiciare, intervenția primară sau secundară, notificarea unui proces și citarea părților terțe, cererea de măsuri provizorii, cererea de protecție judiciară în cadrul unei proceduri necontencioase, citațiile la ședința de judecată și toate hotărârile judecătorești (definitive și nedefinitive).

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Notificarea sau comunicarea este responsabilitatea părții într-o cauză, în urma unui ordin scris emis, în baza actului care trebuie să fie notificat sau comunicat, fie de către partea în cauză sau de către reprezentantul acesteia, fie, la cererea părții respective, de către judecătorul competent sau, în cazul unui complet de judecată, de către judecătorul care prezidează completul [articolul 123 din Codul de procedură civilă (CPC)]. Actele sunt notificate sau comunicate de către un executor judecătoresc numit de instanța în raza căreia destinatarul își are domiciliul sau este rezident la momentul notificării sau comunicării [articolul 122 alineatul (1) din CPC]. În cazul în care notificarea sau comunicarea actelor are loc sub responsabilitatea instanței, notificarea sau comunicarea poate fi efectuată, de asemenea, de către un executor judecătoresc în materie penală stabilit în regiunea în cauză sau de către un ofițer din cadrul Poliției Elene, un agent al Gărzii forestiere sau de către secretarul municipal [articolul 122 alineatele (2) și (3) din CPC]. În plus, în cadrul procedurilor pentru măsuri provizorii, locul și ora audierii sunt anunțate prin notificarea sau comunicarea unui act eliberat de grefa instanței indicând locul, data și ora audierii sau prin invitație din partea grefei instanței prin telegraf sau telefon. Judecătorul poate dispune, de asemenea, ca o copie a cererii să fie notificată sau comunicată împreună cu citațiile [articolul 686 alineatul (4) din CPC].

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Da.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Nu, aceștia nu au acces direct, astfel cum poate fi dedus, de asemenea, din Regulamentul (CE) nr. 1206/2001, care prevede că autoritățile judiciare ar trebui să comunice una cu cealaltă în vederea satisfacerii unei cereri de localizare a unei persoane.

Ar trebui notat, de asemenea, că toți rezidenții de pe teritoriul Greciei sunt înregistrați în baza de date a fiecărei municipalități prin intermediul oficiilor de registru competente. Cu toate acestea, baza de date națională unică include numai cetățenii adulți care sunt înregistrați pe baza cărții lor de identitate /pașaportului și este actualizată, după caz, de către municipalitățile din Grecia.

Aceasta este accesibilă cetățenilor (în mod gratuit) numai prin intermediul anuarelor telefonice publice.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Instanța de executare depune o cerere de localizare a unei persoane la autoritățile polițienești competente.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Metoda curentă utilizată pentru notificarea sau comunicarea actelor este livrarea actului în cauză în mâinile destinatarului [articolul 127 alineatul (1) din CPC], indiferent de locul în care se află acesta (articolul 124 din CPC). Cu toate acestea, în cazul în care destinatarul are un domiciliu ori un magazin sau birou sau atelier în locul în care trebuie să se efectueze notificarea sau comunicarea, fie pe cont propriu sau împreună cu o altă persoană, sau în cazul în care lucrează ca salariat, lucrător sau angajat în aceste locuri, actul nu poate fi notificat sau comunicat într-un alt loc fără consimțământul acestuia [articolul 124 alineatul (2) din CPC]. În ceea ce privește alte metode alternative care pot fi utilizate, în temeiul unor decrete emise la propunerea Ministrului Justiției, Transparenței și Drepturilor Omului, este posibilă, de asemenea, notificarea sau comunicarea actelor prin poștă, telegraf sau telefon, indicându-se, de asemenea, modul în care notificarea sau comunicarea urmează să fie efectuată sau certificată [articolul 122 alineatul (4) din CPC]. Niciun astfel de decret nu a fost emis până în prezent.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Actele judiciare pot fi notificate sau comunicate, de asemenea, prin mijloace electronice, cu condiția ca acestea să fie semnate electronic. Un act judiciar care este notificat sau comunicat prin mijloace electronice este considerat notificat sau comunicat dacă expeditorul a primit dovada electronică de primire din partea destinatarului, care trebuie să conțină o semnătură electronică avansată și care va constitui un raport de notificare sau comunicare [articolul 122 alineatul (5) din CPC]. Ar trebui notat faptul că opțiunea de mai sus de notificare sau comunicare a actelor judiciare prin mijloace electronice depinde de emiterea unui decret prezidențial la propunerea Ministrului Justiției, Transparenței și Drepturilor Omului, care va stabili cerințele mai specifice care trebuie îndeplinite. În plus, o decizie comună a Ministrului de Finanțe și a Ministrului Justiției, Transparenței și Drepturilor Omului va stabili, de asemenea, modul în care taxele și timbrele vor fi plătite și încasate pentru actele judiciare notificate sau comunicate prin mijloace electronice.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

În cazul în care destinatarul nu este la domiciliu său, actul va fi livrat uneia dintre celelalte persoane care locuiesc la același domiciliu, cu condiția ca aceasta să fie conștientă de acțiunile sale și să nu fie parte adversă în cauza respectivă [articolul 128 alineatul (1) din CPC].

În cazul în care niciuna dintre persoanele menționate la alineatul (1) nu se află la domiciliu:

(a) actul trebuie să fie afișat pe ușa locuinței, în prezența unui martor;

(b) cel mai târziu în ziua lucrătoare următoare datei afișării, o copie a actului, eliberată în mod gratuit, trebuie să fie livrată în mâinile șefului departamentului sau secției de poliție din zona în care se află locuința sau, în absența acestuia, ofițerului sau ofițerului adjunct responsabil sau agentului de pază al departamentului de poliție. În toate aceste cazuri, livrarea trebuie să fie dovedită de o confirmare de primire întocmită gratuit în cadrul raportului de notificare sau comunicare;

(c) în următoarea zi lucrătoare, persoana care a notificat sau comunicat actul trebuie să trimită prin poștă destinatarului o înștiințare scrisă indicând tipul de act notificat sau comunicat, adresa de reședință la care actul a fost afișat, data afișării, autoritatea a căreia i-a fost livrată o copie și data livrării. Dovada că înștiințarea a fost afișată trebuie să fie întocmită și semnată în mod gratuit în cadrul raportului de notificare sau comunicare de către persoana care a efectuat notificarea sau comunicarea. Dovada trebuie să indice oficiul poștal unde a fost afișată înștiințarea, precum și angajatul care a primit-o, iar acesta din urmă trebuie să confirme dovada [articolul 128 alineatul (4) din CPC].

În cazul în care destinatarul nu se află la magazin, birou sau atelier, actul poate fi livrat în mâinile administratorului magazinului, biroului sau atelierului sau unuia dintre parteneri, asociați, salariați sau angajați, cu condiția ca aceștia să fie conștienți de acțiunile lor și să nu fie părți adverse în cauză respectivă [articolul 129 alineatul (1) din CPC].

În cazul în care niciuna dintre persoanele menționate la alineatul (1) nu sunt prezente la magazin, birou sau atelier, se aplică dispozițiile articolului 128 alineatul (4) din CPC [articolul 129 alineatul (2) din CPC].

În cazul în care destinatarul sau persoanele menționate la articolele 128 și 129 refuză să accepte notificarea sau comunicarea actului sau să semneze raportul de notificare sau comunicare sau în cazul în care nu pot să-l semneze, funcționarul care efectuează notificarea sau comunicarea afișează actul pe ușa reședinței ori a biroului, magazinului sau atelierului, în prezența unui martor [articolul 130 alineatul (1) din CPC].

În cazul în care destinatarul nu are reședință, birou, magazin sau atelier sau refuză să accepte notificarea sau comunicarea actului sau nu poate ori refuză să semneze raportul de notificare sau comunicare, iar refuzul sau incapacitatea acestuia este confirmată de un martor adus în acest scop de către funcționarul care efectuează notificarea sau comunicarea, raportul se livrează personal persoanelor menționate la articolul 128 alineatul (4) litera (b) [articolul 130 alineatul (2) din CPC].

În cazul în care destinatarul este spitalizat sau în închisoare și, prin urmare, este imposibilă contactarea acestuia, astfel cum este confirmat de către conducerea spitalului sau a penitenciarului menționată în raportul de notificare sau comunicare, actul poate fi notificat sau comunicat administratorului spitalului sau penitenciarului, care are obligația de a livra actul în mâinile destinatarului (articolul 131 din CPC).

Dacă destinatarul este de serviciu la bordul unei nave comerciale care se află într-un port elen, în cazul în care acesta este absent sau refuză să accepte notificarea sau comunicarea actului sau refuză ori nu poate să semneze raportul, actul va fi notificat sau comunicat comandantului navei sau adjunctului acestuia și, în cazul în care aceștia, de asemenea, sunt absenți sau refuză să accepte notificarea sau comunicarea actului, actul va fi notificat șefului autorității portuare, care are obligația de a înștiința destinatarul [articolul 132 alineatul (1) din CPC].

Dacă destinatarul este de serviciu la bordul unei nave comerciale care nu se află într-un port elen, actul va fi comunicat la locul său de reședință, în conformitate cu articolul 128 și, în cazul în care acesta nu are un loc de reședință, actul va fi notificat sau comunicat în conformitate cu dispozițiile privind notificarea sau comunicarea actelor către persoanele cu reședință necunoscută. În orice caz, actul va fi notificat sau comunicat la biroul armatorului în Grecia sau, în caz contrar, la biroul agentului navei într-un port elen, dacă este cazul [articolul 132 alineatul (2) din CPC].

Pentru persoanele din oricare dintre următoarele categorii care sunt în activitate, în cazul în care este imposibilă notificarea sau comunicarea unui act către acestea sau rudele sau angajații acestora care locuiesc la același domiciliu, documentul va fi notificat sau comunicat în conformitate cu articolul 128 alineatele (3) și (4) și, în ceea ce privește:

- (a) persoanele care fac parte în general din armata elenă, actul va fi notificat sau comunicat comandantului unității sau secției sau agenției de care aparține destinatarul. În cazul în care unitatea sau secția sau agenția este necunoscută, actul va fi notificat sau comunicat șefului forțelor armate relevante;
- (b) ofițerii, ofițerii adjuncți și marinarii din cadrul marinei elene, actul va fi notificat sau comunicat șefului Statului-Major al Marinei;
- (c) ofițerii, ofițerii adjuncți și piloții din cadrul forțelor aeriene elene, actul va fi notificat sau comunicat șefului Statului-Major al Forțelor Aeriene;
- (d) ofițerii și ofițerii adjuncți ai Poliției Elene și ai Pazei de Coastă, precum și polițiștii și agenții de pază de coastă, documentul va fi notificat sau comunicat șefului serviciului lor;
- (e) personalul aferent farurilor, luminilor și sistemelor de semnalizare cu fanioane, actul va fi comunicat șefului autorității portuare din regiunea în care aceștia își îndeplinesc atribuțiile [articolul 133 alineatul (1) din CPC].

În cazul în care destinatarul locuiește sau își are sediul social în străinătate, actul va fi notificat sau comunicat procurorului instanței pe rolul căreia se află cauza sau în fața căreia urmează să fie adusă cauza pentru audiere sau instanței care a pronunțat hotărârea care trebuie să fie notificată sau comunicată și, pentru cauzele aduse în fața instanței civile districtuale, procurorului instanței de prim grad de jurisdicție din regiunea în care funcționează instanța civilă districtuală. Toate actele referitoare la punerea în aplicare vor fi notificate sau comunicate procurorului instanței de prim grad de jurisdicție în raza căreia are loc executarea și toate actele extrajudiciare vor fi notificate sau comunicate procurorului de la ultimul domiciliu sau ultima reședință cunoscută în străinătate și, în lipsa unui domiciliu sau a unei reședințe cunoscută în străinătate, actele vor fi notificate sau comunicate procurorului instanței de prim grad de jurisdicție din capitală [articolul 132 alineatul (1) din CPC]. La primirea actului, procurorul trebuie, fără întârziere nejustificată, să-l trimită Ministrului Afacerilor Externe, acesta din urmă având obligația de a-l transmite destinatarului [articolul 134 alineatul (3) din CPC].

În cazul în care locul de reședință sau adresa exactă a destinatarului nu este cunoscută, se aplică dispozițiile articolului 134 alineatul (1), iar un rezumat al actului notificat sau comunicat va fi publicat, de asemenea, simultan în două cotidiane, unul dintre acestea fiind publicat în Atena, iar celălalt în locul în care își are sediul instanța sau ambele fiind publicate în Atena, în urma unei recomandări din partea procurorului căruia i-a fost notificat sau comunicat un rezumat al actului judiciar. Rezumatul este întocmit și semnat de către persoana care efectuează notificarea sau comunicarea și trebuie să indice numele complet al părților în cauză, tipul de act judiciar notificat sau comunicat, cererea relevantă și, în cazul hotărârilor judecătorești, dispozitivul acestora, instanța pe rolul căreia se află cauza sau în fața căreia urmează să fie adusă cauza pentru audiere sau funcționarul care trebuie să efectueze notificarea sau comunicarea și, în cazul în care destinatarul este citat să se înfățișeze în fața instanței sau să efectueze un anumit act, trebuie să fie indicate locul și ora înfățișării și tipul de act vizat [articolul 135 alineatul (1) din CPC]. Dispozițiile de mai sus se aplică, de asemenea, în cazul în care Ministerul Afacerilor Externe confirmă că este imposibilă trimiterea unui act către o persoană care are reședința sau sediul social în străinătate [articolul 135 alineatul (3) din CPC].

În cazul în care birourile sau magazinele menționate la articolul 128 alineatul (4) litera (b) și la articolele 131, 132 și 133 sunt închise sau autoritățile ori persoanele menționate la articolele respective refuză să accepte notificarea sau comunicarea actului sau să semneze raportul de notificare sau comunicare, persoana care efectuează notificarea întocmește un raport relevant și livrează actul procurorului instanței de prim grad de jurisdicție în raza căreia se află locul de notificare sau comunicare, iar procurorul trebuie ulterior să trimită actul persoanei care a refuzat să accepte notificarea sau comunicarea sau să semneze raportul.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

În cazul în care modalitatea de notificare sau comunicare prevăzută la punctul 7.1 a fost utilizată pentru o persoană care este spitalizată sau în închisoare ori pentru un marinar, un militar sau o persoană care are reședința în străinătate, actul în cauză va fi considerat notificat sau comunicat imediat ce acesta este livrat autorităților sau persoanelor menționate la punctul de mai sus, indiferent de momentul în care a fost trimis și primit [articolul 136 alineatul (1) din CPC]. În cazul în care modalitatea de notificare sau comunicare prevăzută la punctul 7.1 a fost utilizată pentru o persoană care nu a fost găsită la domiciliul său, cu condiția să nu fi fost găsită, de asemenea, nicio altă rudă adultă cu reședința la domiciliul respectiv, actul în cauză va fi considerat notificat sau comunicat imediat ce acesta este afișat pe ușa locuinței destinatarului, cu condiția ca toate cerințele stabilite la punctul 7.1 cu privire la modalitatea de notificare sau comunicare să fie respectate (și anume, notificarea sau comunicarea actului în mâinile șefului departamentului de poliție și expedierea prin poștă a unei înștiințări scrise relevante).

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Astfel cum se menționează la punctul 7.1, în cazul în care a fost utilizată modalitatea de notificare sau comunicare prevăzută pentru o persoană care nu a fost găsită la domiciliul său, cu condiția să nu fi fost găsită, de asemenea, nicio rudă adultă cu reședința la domiciliul respectiv, după afișarea actului în cauză pe ușa locuinței destinatarului și livrarea unei copii a acestuia în mâinile șefului departamentului de poliție, o înștiințare scrisă este trimisă destinatarului, indicând tipul de act notificat sau comunicat, adresa domiciliului unde actul a fost afișat, data afișării, autoritatea căreia i-a fost livrat actul și data livrării.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

Astfel cum se menționează la punctul 7.1, în cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actului în cauză ori să semneze raportul de notificare sau comunicare, funcționarul care efectuează notificarea afișează actul pe ușa locuinței ori a biroului, magazinului sau atelierului, în prezența unui martor. După afișarea actului, acesta va fi considerat notificat sau comunicat.

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

În acest caz, serviciul poștal va livra actul numai destinatarului în persoană.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În acest caz, serviciul poștal va notifica destinatarului absent faptul că actul va rămâne la oficiul poștal pentru o anumită perioadă de timp în cursul căreia acesta îl poate solicita.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

A se vedea dispozițiile descrise la punctul 8.2.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Persoana care efectuează notificarea sau comunicarea întocmește un raport, care trebuie să conțină (a) dispoziția de notificare sau comunicare, (b) o indicare clară a actului notificat sau comunicat și a persoanelor în cauză, (c) data și ora notificării sau comunicării, (d) persoana căreia i-a fost notificat sau comunicat actul și modalitatea de notificare sau comunicare în cazul absenței sau refuzului destinatarului sau al persoanelor menționate la articolele 128-135 și la articolul 138 [articolul 139 alineatul (1) din CPC].

Raportul se semnează de către persoana care efectuează notificarea sau comunicarea și de către persoana care primește actul sau, în cazul refuzului ori a incapacității acesteia, de către martorul adus în acest sens [articolul 139 alineatul (2) din CPC].

Persoana care efectuează notificarea sau comunicarea menționează data și ora notificării și semnează actul notificat sau comunicat. Această mențiune constituie dovada care urmează să fie utilizată de către persoana căreia i-a fost notificat sau comunicat actul. În cazul în care există neconcordanțe între raportul de notificare sau comunicare și mențiunea respectivă, raportul prevalează [articolul 139 alineatul (3) din CPC].

Raportul menționat la articolul 139 se redactează în două exemplare originale, dintre care unul este livrat persoanei care a dispus notificarea sau comunicarea, iar celălalt este păstrat, în mod gratuit, de către funcționarul care a efectuat notificarea sau comunicarea. O scurtă notă cu privire la notificare se înscrie într-un registru special menținut de către funcționarul care a efectuat notificarea sau comunicarea [articolul 140 alineatul (1) din CPC].

Executorul judecătoresc trebuie, la cerere, să furnizeze copii ale actelor originale păstrate în evidența sa persoanei care a dispus notificarea sau comunicarea și destinatarului, precum și oricărei alte persoane care prezintă un interes legitim, cu condiția să se fi acordat o aprobare în acest sens, printr-o notă emisă la cerere, de către președintele instanței de prim grad de jurisdicție în raza căreia a avut loc notificarea sau comunicarea [articolul 140 alineatul (2) din CPC].

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

În cazul în care o parte într-o cauză nu a fost în măsură să respecte un termen din motive de forță majoră sau din cauza unor fraude săvârșite de persoana care a formulat opoziția (de exemplu, notificare sau comunicare nevalidă de către executorul judecătoresc sau neîndeplinirea intenționată de către persoana care a primit documentul a obligației de a notifica partea într-o cauză), aceasta are dreptul să solicite restabilirea statu-quo-ului inițial [articolul 152 alineatul (1) din CPC] în termen de treizeci de zile de la data la care a fost invocat obstacolul care a constituit forța majoră sau de la data la care aceasta a fost informată cu privire la fraudă săvârșită de persoana care a formulat opoziția (articolul 153 din CPC).

În cazul în care o persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre în lipsă nu a fost citată deloc sau nu a fost citată în mod legal sau în termenul stabilit, aceasta are dreptul de a solicita anularea hotărârii pronunțate în lipsă în termen de cincisprezece zile de la notificarea sau comunicarea hotărârii, în cazul în care aceasta își are reședința în Grecia, sau în termen de șaiszeci de zile de la ultima publicare a rezumatului raportului de notificare sau comunicare a hotărârii în temeiul articolului 135 alineatul (1), în cazul în care reședința acesteia nu este cunoscută sau aceasta își are reședința în străinătate [articolul 501 și articolul 503 alineatele (1) și (2) din CPC].

În cazul în care o parte într-o cauză a citat persoana care a formulat opoziția declarând că aceasta din urmă are reședință necunoscută, în pofida faptului că avea cunoștința de adresa sa de reședință, aceasta din urmă, în cazul în care a pierdut procesul, în totalitate sau în parte, are dreptul să depună o cerere de revizuire a hotărârii pronunțate în termen de șaiszeci de zile, în cazul în care își are reședința în Grecia, sau în termen de o sută douăzeci de zile de la data notificării sau comunicării hotărârii atacate, în cazul în care are reședința necunoscută sau locuiește în străinătate, sau în termen de trei ani de la pronunțarea hotărârii atacate, cu condiția ca aceasta să fie definitivă și irevocabilă, în caz contrar de la data la care hotărârea a rămas definitivă, în cazul în care hotărârea nu a fost notificată sau comunicată deloc [articolul 538, articolul 544 alineatul (9) și articolul 545 alineatele (1), (2), (3), (5) din CPC].

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Cheltuielile aferente notificării sau comunicării se plătesc în avans de către persoana care dispune notificarea sau comunicarea [articolul 173 alineatele (1) și (3) din CPC].

Partea căzută în pretenții va fi obligată să plătească aceste cheltuieli, de asemenea [articolul 176 și articolul 189 alineatul (1) din CPC]. Suma plătită depinde de modalitatea și de tipul de notificare sau comunicare utilizat. Cheltuielile minime aferente notificării sau comunicării se ridică la 23,00 EUR în cazul în care actul în cauză este notificat sau comunicat unei persoane care locuiește sau își are reședința în zona în care executorul judecătoresc își are sediul social.

Ultima actualizare: 16/12/2016

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [es](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Spania

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Prin notificarea sau comunicarea actelor se înțelege transmiterea unor documente.

Normele specifice din acest domeniu prevăd condițiile pentru ca depunerea unui act judiciar sau extrajudiciar să aibă valoare probatorie și, prin urmare, să stabilească cu precizie momentul, locul și metoda de recepție a documentului, precum și persoana căreia i-a fost înmănat documentul, atât în cadrul unei proceduri în instanță (documente judiciare), cât și în afara cadrului unei proceduri judiciare (documente extrajudiciare).

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Actele care trebuie să fie notificate sau comunicate în mod oficial de către serviciile judiciare (*Oficinas Judiciales*) sunt hotărârile judecătorești pronunțate în cadrul unei proceduri judiciare.

Actele judiciare sunt următoarele:

1. notificări, în cazul în care acestea urmăresc să informeze destinatarul cu privire la o hotărâre sau o procedură;
2. ordine judecătorești, care solicită destinatarului să se prezinte și să efectueze o acțiune într-un anumit termen;
3. citații, care precizează locul, data și ora la care destinatarul trebuie să se înfățișeze în instanță și să efectueze o anumită acțiune;
4. ordonanțe președințiale, prin care se dispune sau se interzice destinatarului, în conformitate cu legea, să efectueze o anumită acțiune;
5. mandate, solicitând eliberarea de certificate ori de probe sau executarea oricărei alte acțiuni pe care grefierii, notarii sau funcționarii din cadrul sistemului de justiție au competența de a o efectua;

6. memorandumuri, în scopul comunicării cu autoritățile și funcționarii extrajudiciari.

Orice document acceptat de instanță pe parcursul procedurii, fie că acesta a fost prezentat de către părți, de către terți la solicitarea instanței sau de către experți numiți de instanță, trebuie să fie notificat sau comunicat în mod oficial.

Actele extrajudiciare (de exemplu, actele notariale), astfel cum sunt definite de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauza C-223/14 (Tecom Mican SL și José Arias Domínguez), se notifică sau se comunică, de asemenea, în mod oficial, chiar dacă nu s-a deschis o procedură judiciară, în conformitate cu hotărârea Curtii în cauza C-14/08 (Roda Golf & Beach Resort SL).

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Actele sunt notificate sau comunicate sub coordonarea grefierului (*Letrado de la Administración de Justicia*, cunoscut sub denumirea de *Secretario Judicial* până în anul 2015) de pe lângă fiecare instanță, care răspunde de organizarea corespunzătoare a procesului de notificare sau comunicare a actelor de procedură.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Nu, autoritatea solicitantă trebuie să solicite identificarea adresei destinatarului prin completarea formularului-tip prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1206/2001.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

În Spania nu este disponibil un registru de acest tip. Cu toate acestea, instanțele din Spania dispun de o serie de baze de date cu acces limitat (rețeaua *Punto Neutro Judicial*), pe care le pot utiliza, în mod justificat, pentru a afla informații cu privire la adrese și bunuri. Astfel, în cazul în care autoritatea judiciară nu cunoaște adresa persoanei fizice sau juridice căreia îi este adresat actul care trebuie să fie notificat sau comunicat, aceasta adresează o solicitare de efectuare a unei interogări a bazelor de date aflate la dispoziția instanțelor.

Pentru a efectua interogarea, autoritatea în cauză va avea nevoie de cartea de identitate națională spaniolă ori de datele de identificare fiscală ale persoanei care face obiectul solicitării, sau de numărul de identificare al acesteia în calitate de cetățean străin cu reședința în Spania. Dacă persoana în cauză nu posedă un astfel de act de identitate spaniol, autoritatea va trebui să furnizeze, pe lângă numele și prenumele persoanei respective, informații suplimentare precum numărul pașaportului, data nașterii sau cetățenia acestuia, întrucât, în lipsa acestor detalii, este posibil ca interogarea să nu ducă la niciun rezultat. Nu se plătește nicio taxă.

În plus, părțile pot utiliza alte registre publice pentru a obține informații privind adresa. Accesul la registrele respective este condiționat de plata unei taxe, care variază în funcție de natura informațiilor căutate.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

După ce autoritatea spaniolă competentă primește un formular A, astfel cum este prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001, prin care se solicită efectuarea unei interogări cu privire la adresa curentă a unei persoane, Biroul de asistență al administrației judiciare consultă bazele de date care conțin informații privind adresa de domiciliu și de la locul de muncă.

În cazul în care formularul este însoțit de o solicitare de notificare sau comunicare a unor acte în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 și se constată, în urma interogării cu privire la adresă, că autoritatea spaniolă nu deține competență teritorială pentru a notifica sau comunica actele în cauză, în temeiul articolului 6 alineatul (4) din regulament, aceasta trebuie să transmită cererea către agenția de primire competentă și să informeze agenția de trimitere în mod corespunzător, prin intermediul formularului-tip.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Actele sunt notificate sau comunicate sub coordonarea grefierului (*Letrado de la Administración de Justicia*) într-un din următoarele forme:

1. prin intermediul unui avocat, în cazul actelor adresate persoanelor reprezentate de acesta în cadrul procedurii;
2. prin poștă, telegramă, e-mail sau prin orice alte mijloace electronice care asigură o dovadă fiabilă privind primirea, data și ora primirii și conținutul actelor comunicate;
3. prin transmiterea în persoană către destinatar a unei copii exacte a hotărârii care trebuie să-i fie notificată sau comunicată, a ordonanței președințiale emise de instanță sau de către grefier, a citației sau a ordinului judecătoresc;
4. în orice caz, de către angajați ai sistemului judiciar, prin mijloace de transmitere la distanță, în cauze care implică Parchetul, Serviciul Juridic de Stat (*Abogacía del Estado*), consilierii juridici de pe lângă Parlament și Adunările Legislative (*Letrados de las Cortes Generales*), serviciile juridice ale Departamentului de Securitate Socială, celelalte departamente guvernamentale ale Comunităților autonome sau autoritățile locale, în cazul în care destinatarul nu a numit un avocat.

Se consideră că actele au fost notificate sau comunicate în conformitate cu dispozițiile legale atunci când evidențele privind notificarea sau comunicarea conțin dovezi adecvate ale faptului că actele în cauză au fost transmise persoanei în cauză la adresa sa de domiciliu, la adresa de e-mail autorizată pentru a fi utilizată în acest sens, prin intermediul unui portal de notificări electronice sau prin orice mijloc electronic sau de transmitere la distanță ales de către destinatar.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

În prezent în Spania are loc un proces de digitalizare a dosarelor judiciare, în conformitate cu Legea 18/2011 din 5 iulie, care reglementează utilizarea tehnologiei informației și comunicațiilor în administrarea justiției.

În practică, părțile interesate pot opta pentru anumite proceduri de notificare în cadrul procedurilor judiciare electronice.

În conformitate cu articolul 273 alineatul (3) din Legea de procedură civilă, toți profesioniștii din domeniul dreptului sunt obligați să utilizeze mijloace electronice sau telematice existente în sistemul judiciar pentru prezentarea de documente de sesizare sau nu a instanței, și pentru alte documente, astfel încât autenticitatea acestora să fie garantată și să existe o dovadă incontestabilă a depunerii, primirii și a datei de depunere/primire; în orice caz, cel puțin următoarele persoane trebuie să comunice cu instanțele prin mijloace electronice:

a) entități juridice;

- b) entități fără personalitate juridică;
- c) persoane care exercită o activitate profesională pentru care trebuie să se înscrie într-o organizație profesională, în special în cazul formalităților și acțiunilor pe care le desfășoară cu instanțele;
- d) notarii și grefierii;
- e) persoane care reprezintă o parte care este obligată să comunice cu instanțele prin mijloace electronice;
- f) funcționari din administrația publică în cazul formalităților și acțiunilor pe care le desfășoară în cursul exercitării atribuțiilor lor.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

În cazul în care un exemplar al hotărârii sau al citației trebuie să fie trimis prin scrisoare recomandată, prin telegramă cu confirmare de primire sau prin orice alt mijloc similar care permite înregistrarea la dosar a unei dovezi fiabile privind notificarea sau comunicarea actului, data primirii acestuia și conținutul său, grefierul trebuie să introducă la dosarul cauzei o declarație conținând informații privind trimiterea și conținutul actului și să atașeze la dosar, dacă este cazul, confirmarea de primire, modul în care a fost consemnată primirea sau documentația prezentată de către avocat pentru a demonstra că a efectuat notificarea sau comunicarea.

Notificarea sau comunicarea unui act prin notificare (publică) poate fi autorizată în Spania doar de către autoritatea judiciară competentă pentru a se pronunța asupra acțiunii principale, presupunând că încercările de a efectua notificarea sau comunicarea la adresele identificate în urma cercetărilor privind locul unde se află persoana căreia trebuie să i se notifice sau comunice actele au eșuat (articolul 164 din Legea privind procedura civilă). Prin urmare, grefierul, în calitate de agenție de primire a cererii de notificare sau comunicare în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007, nu poate autoriza notificarea sau comunicarea actelor prin notificare (publică), întrucât rolul său nu este de a instrumenta acțiunea principală, ci doar de a furniza asistență judiciară.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

Se consideră că actele au fost notificate sau comunicate atunci când au fost îndeplinite cerințele prevăzute de lege pentru fiecare tip de notificare sau comunicare.

În orice caz, se utilizează metode care să permită înregistrarea la dosarul cauzei a unei dovezi fiabile privind primirea actului comunicat sau notificat, data și ora primirii acesteia, precum și conținutul său.

În cazul în care un exemplar al hotărârii sau al citației trebuie să fie trimis prin scrisoare recomandată, prin telegramă cu confirmare de primire sau prin orice alt mijloc similar care permite înregistrarea la dosar a unei dovezi fiabile privind notificarea sau comunicarea actului, data primirii acestuia și conținutul său, grefierul trebuie să introducă la dosarul cauzei o declarație conținând informații privind trimiterea și conținutul actului și să atașeze la dosar, dacă este cazul, confirmarea de primire, modul în care a fost consemnată primirea sau documentația prezentată de către avocat pentru a demonstra că a efectuat notificarea sau comunicarea.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

În cazul în care notificarea sau actul nu poate fi livrat prin intermediul poștei, serviciile poștale lasă o înștiințare prin care informează destinatarul că i s-a trimis o scrisoare sau un act, pe care poate să îl ridice de la un anumit oficiu poștal într-un anumit termen.

Funcționarii din cadrul Biroului de asistență al administrației judiciare pot încerca, de asemenea, să efectueze notificarea sau comunicarea, lăsând, în acest caz, în cutia poștală a destinatarului o înștiințare care precizează perioada în care actul poate fi obținut de la instanță.

În cazul în care destinatarul își are reședința în zona de competență teritorială a instanței și dacă actele respective nu sunt esențiale pentru reprezentarea proprie sau de către un avocat în cadrul procedurii, acestuia i se poate trimite, prin oricare dintre mijloacele menționate în primul alineat, o înștiințare de ordin judecătoresc solicitând destinatarului să se înfățișeze în instanță în vederea notificării sau comunicării unei hotărâri judecătorești sau a unei alte măsuri procedurale, în vederea emiterii unei ordonanțe președințiale sau a comunicării unor memorii.

Înștiințarea explicită, cu toate detaliile necesare, motivul pentru care destinatarul trebuie să se înfățișeze în instanță, indică procedura și cauza la care se referă ordinul judecătoresc și informează destinatarul că, în cazul în care nu se înfățișează în instanță în perioada indicată fără a avea un motiv întemeiat, se consideră că transmiterea sau comunicarea informațiilor a fost efectuată.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea fără motive întemeiate, se consideră că actele i-au fost notificate sau comunicate și acestea vor produce aceleași efecte ca și când i-ar fi fost notificate sau comunicate, fiind de la sine înțeles că diferitele termene procedurale vor începe să curgă din ziua următoare datei la care s-a înregistrat refuzul [articolul 161 alineatul (2) din Legea privind procedura civilă].

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Prin lege se prevede că articolele care fac obiectul unei trimiteri poștale, în funcție de categoria căreia aparțin, trebuie să fie livrate fie destinatarului, fie unei persoane pe care acesta a autorizat-o în acest sens, sau, în caz contrar, trebuie să fie depuse în căsuțele poștale din cadrul oficiilor poștale sau în cutiile poștale de la domiciliul destinatarului. O persoană este considerată a fi autorizată de către destinatar pentru a accepta livrarea articolelor poștale la adresa de domiciliu a acestuia dacă poate să se identifice și să-și asume responsabilitatea pentru articolele livrate, cu excepția cazului în care refuză în mod expres să facă acest lucru.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

Legislația trebuie să instituie norme aplicabile în situațiile în care articolele poștale nu pot, indiferent de motiv, să fie livrate destinatarului sau returnate expeditorului. Astfel de norme vor include norme de reglementare a procedurii utilizate pentru a identifica adresa destinatarului, originea și destinația articolelor, ședința de judecată sau citația în instanță a expeditorilor articolelor, precum și depozitarea temporară, recuperarea și distrugerea articolelor în cauză.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

Lucrătorul poștal va lăsa o înștiințare care informează destinatarul că există o scrisoare care trebuie ridicată de la oficiul poștal indicat și în termenul prevăzut. Necolectarea articolului în termenul specificat se consemnează, iar articolul respectiv se returnează expeditorului.

9 Există vreă dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Se prezumă că operatorul de servicii poștale acționează cu bună credință și în mod fiabil în distribuirea, livrarea și primirea actelor procedurale de la organele administrative și judiciare sau în caz de refuz al notificării sau de imposibilitate de a efectua notificarea actelor procedurale respective, fie prin mijloace fizice, fie prin comunicarea la distanță.

Notificarea sau comunicarea în persoană efectuată de către personalul instanței este consemnată într-un document scris, în care funcționarul instanței indică rezultatul acțiunii de notificare sau comunicare. În cazul în care notificarea sau comunicarea poate fi efectuată către destinatarul însuși, dovada notificării sau comunicării include semnătura destinatarului sau consemnarea refuzului său de a semna de primire, precum și o înștiințare conform căreia se consideră că actele i-au fost notificate sau comunicate (a se vedea întrebarea 7.4).

În conformitate cu articolul 160 alineatul (3) din Legea privind procedura civilă, în cazul în care adresa la care se încearcă să se efectueze notificarea sau comunicarea actelor procedurale este adresa de domiciliu a destinatarului conform registrului municipal de adrese în scop fiscal ori conform oricărui alt registru oficial sau oricărei publicații a unei asociații comerciale, sau este o locuință sau orice alt spațiu închiriat părâtului, iar destinatarul nu poate fi găsit acolo, actele procedurale pot fi notificate sau comunicate, într-un plic închis, oricărui angajat sau membru de familie sau colocatar al acestuia cu vârsta de peste 14 ani care se găsește la adresa respectivă sau administratorului clădirii, dacă este cazul;

În astfel de situații, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea trebuie să informeze primitorul că acesta are obligația de a transmite hotărârea sau citația persoanei căreia îi este adresată sau de a informa persoana respectivă cu privire la existența actului în cazul în care are cunoștința de locul în care se află destinatarul și, în orice caz, trebuie să semnaleze primitorului că are responsabilitatea de a proteja datele cu caracter personal ale destinatarului. În cazul în care actul este notificat sau comunicat la locul de muncă ocazional al destinatarului și dacă acesta din urmă este absent, actul este notificat sau comunicat unei persoane care declară că îl cunoaște sau, dacă există un departament însărcinat cu primirea actelor și a obiectelor, persoanei responsabile de departamentul respectiv; în această situație, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea trebuie să aducă la cunoștința primitorului informațiile menționate în alineatul anterior. Se consemnează ca dovadă a notificării sau comunicării numele destinatarului actului, data și ora la care destinatarul a fost căutat, dar nu a fost găsit la domiciliu, precum și numele persoanei care acceptă primirea hotărârii sau a citației și relația sa cu destinatarul; orice act notificat sau comunicat în acest mod este pe deplin executoriu.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

În cazul în care notificarea sau comunicarea nu a fost efectuată în conformitate cu dispozițiile legale, aceasta nu este considerată valabilă, putând antrena o denegare de justiție. În conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza C-354/15 Henderson, în ipoteza în care un act judiciar notificat nu a fost însoțit de o traducere fie într-o limbă pe care o înțelege părâtul, fie în limba oficială a statului membru de destinație sau, în cazul în care în acest stat membru există mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale locului în care urmează să se efectueze notificarea sau comunicarea, omiterea formularului-tip care figurează în anexa II la Regulamentul nr. 1393/2007 va trebui fie îndreptată conform dispozițiilor enunțate de acesta, prin intermediul comunicării către persoana interesată a formularului-tip care figurează în anexa II la regulamentul menționat.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

În cazul în care notificarea sau comunicarea este efectuată de către o instanță, un serviciu juridic sau un serviciu comun de procedură, costul notificării sau comunicării este suportat de organismul judiciar respectiv, solicitantul neplătind nicio taxă.

Ultima actualizare: 10/04/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Franța

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Notificarea sau comunicarea oficială (*signification*) constituie o formă de notificare sau comunicare efectuată de către un executor judecătoresc.

Articolul 651 din Codul de procedură civilă (*Code de procédure civile*) prevede că „Documentele sunt aduse la cunoștința părților interesate prin notificare sau comunicare.”

Notificarea sau comunicarea poate fi făcută de un executor judecătoresc (al doilea alineat), caz în care se numește „*signification*”, sau simplu, fără intervenția unui executor judecătoresc, caz în care se numește „*notification*”.

În ceea ce privește notificarea sau comunicarea oficială, trebuie respectate strict regulile privind orele și zilele în care poate fi efectuată, precum și cerințele de formă prevăzute la articolul 653 și următoarele din Codul de procedură civilă.

Link către dispozițiile din Codul de procedură civilă referitoare la notificare sau comunicare: faceți clic [AICI](#)

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Toate actele importante dintr-un dosar trebuie să îi fie notificate sau comunicate celeilalte părți. Un act de procedură este un act care permite introducerea, desfășurarea, suspendarea sau încetarea unei acțiuni în instanță ori executarea unei hotărâri judecătorești (de exemplu: citație, act constatator, expunere a cauzei, notificare sau comunicare a unei hotărâri judecătorești).

Codul de procedură civilă a adoptat un sistem mixt pentru notificarea sau comunicarea actelor de procedură: notificarea sau comunicarea poate fi întotdeauna efectuată pe cale oficială (al treilea alineat de la articolul 651 din Codul de procedură civilă), chiar dacă este permisă prin lege sub o altă formă.

În schimb, atunci când legea impune notificarea sau comunicarea oficială, nu se poate recurge la o altă formă.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Executorii judecătorești dețin monopolul asupra notificării sau comunicării oficiale în sensul că aceștia sunt singurii funcționari autorizați să efectueze o notificare sau comunicare. În exercitarea monopolului lor, aceștia pot apela la serviciile unor grefieri autorizați, pentru care dețin răspunderea civilă.

Notificarea sau comunicarea simplă a actelor poate fi efectuată de către orice persoană, care trebuie să își precizeze în respectiva notificare sau comunicare numele de familie și prenumele sau numele firmei ori denumirea comercială și domiciliul sau sediul social (articolul 665 din Codul de procedură civilă). De asemenea, notificarea sau comunicarea poate fi efectuată la inițiativa unui angajat administrativ al instanței (în anumite cazuri, pentru citare în vederea înfățișării la o ședință de judecată sau notificarea sau comunicarea unei hotărâri judecătorești).

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

În cazul în care o autoritate franceză (un procuror sau executor judecătoresc) trebuie să notifice sau să comunice un act din străinătate și s-a constatat că persoana în cauză nu mai locuiește la adresa indicată, acestei autorități îi revine sarcina de a lua măsurile necesare pentru a afla adresa exactă a domiciliului persoanei respective.

În acest scop, procurorul poate avea acces la diferite registre și, în special, la registrele de securitate socială. Informațiile comunicate se referă la adresa debitorului, la adresa angajatorului debitorului și la instituțiile la care a fost deschis un cont în numele debitorului, cu excluderea oricăror alte informații.

În plus, în procedura de executare a hotărârilor în materie civilă, **articolul L. 152-1 din Codul de procedură civilă pentru executare (Code des procédures civiles d'exécution)** prevede accesul direct al executorilor judecătorești la informații deținute de către administrațiile sau departamentele guvernamentale și de către autoritățile publice și întreprinderile și organismele controlate de autoritatea administrativă.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

În afară de informațiile disponibile în spațiul public (anuar telefonic, de exemplu), autoritățile judiciare străine sau părțile la o procedură judiciară nu au acces la registrele care conțin date cu caracter personal, cum ar fi, de exemplu, adresa unui debitor.

În temeiul dreptului francez, un astfel de acces este posibil numai în cadrul unei proceduri civile de executare sau în cadrul unei proceduri judiciare, prin hotărâre judecătorească (a se vedea întrebarea 1.3).

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Nu există dispoziții în Codul de procedură civilă de natură să interzică invocarea Regulamentului (CE) nr. 1206/2001 pentru a permite găsirea adresei unei persoane. Însă acest regulament trebuie să respecte dispozițiile codului. În temeiul dreptului francez, instanțele civile nu au acces direct la registrele de evidență a populației, așa cum se întâmplă în alte state membre. În consecință, Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 poate fi invocat dacă un terț se află în posesia unui document în care este indicată adresa persoanei în cauză. În acest caz, și în conformitate cu dispozițiile de la articolul 138 și următoarele din Codul de procedură civilă, instanța ar putea obliga terțul să prezinte actul în cauză; împotriva acestui ordin terțul ar putea invoca un impediment legitim (de exemplu, obligația avocatului de a păstra secretul profesional).

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Notificarea sau comunicarea în cadrul procedurii ordinare este efectuată prin livrarea unui plic sau a unei scrisori sigilate (articolul 667 din Codul de procedură civilă) prin poștă sau cu semnătură de primire. Sunt necesare toate datele privind numele de familie și prenumele sau denumirea societății ori cea comercială a expeditorului, precum și domiciliul sau sediul social al acestei persoane. Destinatarul trebuie să fie desemnat în mod clar (articolul 665 din Codul de procedură civilă). Toate aceste date sunt necesare sub sancțiunea nulității notificării sau comunicării (articolul 693 din Codul de procedură civilă).

În cazul în care destinatarul este o persoană fizică, notificarea sau comunicarea se efectuează la locul de reședință al acestuia sau în orice alt loc în cazul în care actul este înmănat personal sau la adresa de notificare sau comunicare, dacă aceasta este acceptată sau impusă prin lege. În cazul în care persoana vizată este o persoană juridică, notificarea sau comunicarea se efectuează la sediul comercial sau, în lipsa acestuia, personal, către un membru al acesteia autorizat să primească astfel de acte.

Pentru persoana care efectuează notificarea sau comunicarea, data notificării este cea la care a fost trimisă scrisoarea, care apare pe ștampila biroului emitent. Pentru persoana către care este efectuată notificarea sau comunicarea, data notificării este cea la care a fost primită scrisoarea. În cazul unei scrisori recomandate cu confirmare de primire, data notificării este cea aplicată de administrația poștală la momentul înmânării scrisorii destinatarului acesteia.

Notificarea sau comunicarea între avocați intervine atunci când un avocat trebuie să notifice sau să comunice un act unui coleg (articolele 671-673 din Codul de procedură civilă). Aceasta se efectuează întotdeauna la sediul instanței prin una dintre următoarele două modalități: notificarea sau comunicarea oficială (prin intermediul unui executor judecătoresc care ștampilează și semnează actul și copia acestuia) ori notificarea sau comunicarea directă (prin înmânarea a două exemplare ale actului avocatului căruia îi este adresat actul, acesta din urmă returnând înapoi unul dintre exemplare datat și ștampilat).

Notificarea sau comunicarea oficială este efectuată de către un executor judecătoresc în aria de jurisdicție a instanței regionale (*tribunal de grande instance*) în a cărei rază teritorială își are reședința. În practică, cu excepția cazului în care instanța permite excepții, notificarea sau comunicarea oficială poate fi efectuată numai în zilele lucrătoare și nu înainte de ora 6 dimineața sau după ora 9 seara. Articolul 663 din Codul de procedură civilă menționează anumite date care trebuie să figureze pe cele două exemplare originale ale actelor executorului judecătoresc. Orice neregulă antrenează nulitatea notificării sau comunicării (articolul 693 din Codul de procedură civilă). Notificarea sau comunicarea oficială trebuie să fie efectuată prin transmitere personală. În cazul în care această formă nu este posibilă, notificarea sau comunicarea poate fi efectuată la domiciliu sau la locul de reședință. În cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile pentru utilizarea acestei a doua metode, notificarea sau comunicarea oficială este efectuată prin trimiterea unui proces-verbal de notificare sau comunicare destinatarului (notificare sau comunicare efectuată la biroul executorului judecătoresc).

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Articolul 748-1 din Codul de procedură civilă prevede că expedierea, livrarea și notificarea sau comunicarea actelor de procedură, a actelor, a avizelor, a avertismentelor sau a citațiilor, a rapoartelor, a proceselor-verbale, precum și a copiilor și a exemplarelor originale investite cu formulă executorie ale hotărârilor judecătorești se pot efectua, în anumite condiții, pe cale electronică.

Introducerea noilor tehnologii în sistemul de justiție a determinat specificarea modalităților de notificare sau comunicare oficială prin mijloace electronice, de către executori judecătorești.

Notificarea sau comunicarea între avocați poate fi efectuată, de asemenea, prin intermediul Rețelei Private Virtuale a Avocaților (*Réseau Privé Virtuel Avocats*, RPVA), care este utilizată, de asemenea, în cazul schimburilor procedurale între avocați și instanțe.

În principiu, normele metodologice (decretele tehnice) care prevăd modalitățile concrete de realizare a schimburilor electronice stipulează că doar anumite categorii de profesioniști, în special avocați și executori judecătorești, pot efectua astfel de schimburi electronice.

Comunicațiile electronice sunt posibile în majoritatea instanțelor [instanțe regionale (*tribunaux de grande instance*), instanțe comerciale (*tribunaux de commerce*), curți de apel (*cours d'appel*), Curtea de Casație (*Cour de cassation*) și instanțe districtuale (*tribunaux d'instance*) în cazuri mai limitate].

În plus, în cazuri și condiții clar definite, anumite acte eliberate de grefă (Înștiințarea în legătură cu termenele de judecată sau, în cazul anumitor persoane juridice, citațiile) pot fi adresate unei părți prin e-mail (articolele 748-8 și 748-9 din Codul de procedură civilă).

În toate cazurile, destinatarul actului trebuie să își dea consimțământul expres pentru utilizarea mijloacelor electronice de comunicare.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

În cazul în care nu se poate efectua notificarea sau comunicarea simplă, trebuie să fie efectuată notificarea sau comunicarea oficială.

Notificarea sau comunicarea oficială este efectuată „fie la domiciliu sau, în lipsa unui domiciliu cunoscut, la locul de reședință”. Prin urmare, executorul judecătoresc trebuie să depună eforturi pentru a găsi domiciliul destinatarului înainte de predarea actului la locul de reședință.

În cazul în care destinatarul actului are un domiciliu sau o reședință cunoscută, iar executorul judecătoresc nu găsește persoana acolo, o notificare sau comunicare valabilă este posibilă doar dacă executorul judecătoresc predă o copie a actului oricărei persoane prezente la domiciliul sau reședința respectivă. În cazul în care nu se poate efectua o notificare sau comunicare a actului în persoană, trebuie să fie îndeplinite mai multe formalități în vederea protejării intereselor destinatarului: pe exemplarul predat în plic sigilat trebuie să apară anumite informații, iar persoanei vizate trebuie să i se transmită un avis prin scrisoare obișnuită.

În cazul în care destinatarul actului nu are un domiciliu, o reședință sau un loc de muncă cunoscut, executorul judecătoresc poate să depună actul în mod valabil la biroul acestuia. În acest sens, executorul judecătoresc întocmește o fișă în care detaliază cu precizie măsurile luate pentru găsirea persoanei în cauză. În aceeași zi sau cel târziu în următoarea zi lucrătoare, executorul judecătoresc trebuie să transmită destinatarului, la ultima adresă cunoscută a acestuia, o copie a procesului-verbal și actul care trebuie notificat sau comunicat, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire. În aceeași zi, executorul judecătoresc anunță destinatarul prin scrisoare obișnuită că această formalitate a fost încheiată.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

Se consideră că notificarea sau comunicarea oficială a avut loc în ziua în care aceasta a fost efectuată către persoana vizată, la domiciliul sau la reședința acesteia. Întrucât notificarea sau comunicarea oficială prin predarea actului la biroul executorului judecătoresc este „efectuată la domiciliu”, avizul poștal privind încercarea de livrare este actul care stabilește data notificării sau comunicării, și nu acțiunea de predare a exemplarului la biroul executorului judecătoresc. Normele pentru stabilirea datei de notificare sau comunicare oficială sunt aplicate chiar și în cazul în care trebuie să fie transmis un avis.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

În caz de absență, când lucrătorul poștal se prezintă pentru a livra o scrisoare recomandată cu confirmare de primire, destinatarul este informat, prin avizul de încercare a livrării, că poate ridica un exemplar al actului de la oficiul poștal într-o perioadă de timp specificată.

Dacă executorul judecătoresc este sigur că adresa de pe confirmarea notificării sau comunicării este corectă, însă notificarea sau comunicarea în persoană nu este posibilă, executorul judecătoresc lasă un avis de încercare de livrare în cutia poștală, în care solicită destinatarului să ridice exemplarul actului de la biroul executorului judecătoresc (articolul 656 din Codul de procedură civilă).

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

Acordul persoanei în cauză, care este destinatarul actului, nu reprezintă o condiție pentru predarea actului respectiv acestei persoane, așadar dacă destinatarul actului nu dorește să primească actul în cauză prezentat acestuia de către executorul judecătoresc, notificarea sau comunicarea oficială este totuși efectuată personal către persoana vizată. De fapt, *ar fi* imposibil ca executorul judecătoresc să oblige destinatarul să ia actul dacă persoana respectivă ar refuza să facă acest lucru; este suficient ca executorul judecătoresc să depună un exemplar la domiciliul destinatarului atunci când găsește această persoană la domiciliu. Astfel, notificarea sau comunicarea oficială este valabilă chiar dacă destinatarul refuză exemplarul și executorul judecătoresc îl depune pe o piesă de mobilier (Curtea de Apel din Paris, 12 decembrie 1906, S. 1907. 2.109).

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

În contextul notificării sau comunicării prin poștă, persoana responsabilă de livrarea scrisorii cu confirmare de primire poate, în principiu, să o livreze doar persoanei căreia aceasta îi este adresată, cu excepția cazului în care destinatarul a autorizat un terț să primească astfel de acte.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În cazul în care destinatarul actului sau o persoană autorizată să primească scrisori cu confirmare de primire nu a reușit să intre în posesia actului care trebuia notificat sau comunicat prin poștă, notificarea sau comunicarea nu este corect efectuată și trebuie să fie reluată printr-o notificare sau comunicare oficială efectuată de către un executor judecătoresc.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

În cazul în care persoana responsabilă pentru livrarea scrisorii cu confirmare de primire a vizitat domiciliul destinatarului actului fără ca această persoană (sau persoana autorizată să primească scrisori recomandate cu confirmare de primire) să fie prezentă, poștașul lasă un avis de încercare de livrare în cutia poștală a persoanei în cauză. Acest avis de încercare de livrare indică faptul că scrisoarea este disponibilă pentru persoana în cauză la oficiul poștal și că această persoană o poate ridica în termen de cincisprezece zile. Dacă persoana în cauză nu ridică scrisoarea în acest termen, aceasta este returnată expeditorului.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

În cazul în care notificarea sau comunicarea este efectuată prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, poștașul predă scrisoarea destinatarului cu semnătură de confirmare de primire. Această confirmare de primire este trimisă expeditorului ca dovadă a faptului că actul a fost predat personal. Dacă destinatarul nu a ridicat scrisoarea de la oficiul poștal sau dacă, de exemplu, adresa este incorectă, după expirarea unui termen de 15 zile de la data avizului de încercare de livrare, expeditorul primește, de asemenea, confirmarea de primire care atestă nelivrarea actului.

În cazul în care actul a fost notificat sau comunicat, executorul judecătoresc indică în procesul-verbal de notificare sau comunicare măsurile luate pentru a asigura buna desfășurare a acțiunii de notificare sau comunicare în conformitate cu articolul 655 alineatul doi din Codul de procedură civilă, care prevede: „Executorul judecătoresc precizează în act măsurile pe care le-a luat pentru a efectua notificarea sau comunicarea către destinatar și motivele pentru care o astfel de notificare sau comunicare a fost imposibilă.”

Executorul judecătoresc menționează în procesul-verbal, de asemenea, persoana căreia a reușit să îi livreze actul și informează partea principală.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

În principiu, actele trebuie să îi fie notificate sau comunicate persoanei în cauză. Însă faptul că acestea le sunt notificate sau comunicate unor terți nu înseamnă neapărat că notificarea sau comunicarea este incorect efectuată, dacă sunt respectate anumite condiții.

În temeiul articolului 670 din Codul de procedură civilă, se consideră că notificarea sau comunicarea prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire a fost efectuată la domiciliu sau la locul de reședință atunci când confirmarea de primire este semnată de către o persoană autorizată în acest sens. O astfel de notificare sau comunicare poate avea efecte asupra modului de clasificare a hotărârii (hotărârea se consideră fie a fi fost pronunțată după derularea unei proceduri în contradictoriu, fie în lipsă, dacă persoana în cauză nu este prezentă), dar este totuși corect efectuată.

În celelalte cazuri, mai exact, dacă adresa notificării sau comunicării prin scrisoare recomandată este incorectă sau dacă destinatarul nu a ridicat scrisoarea de la oficiul poștal, grefierul instanței trebuie să ceară părții să recurgă la notificare sau comunicare prin intermediul executorilor judecătorești, în conformitate cu dispozițiile articolului 670-1 din același cod. Această etapă permite corectarea procesului de notificare sau comunicare a actului.

De asemenea, executorul judecătoresc poate să livreze actul unei alte persoane decât destinatarului său, de exemplu, unui membru de familie prezent la domiciliu. În acest caz, un exemplar al actului este lăsat la terț, într-un plic sigilat, iar executorul judecătoresc menționează în procesul-verbal al notificării sau al comunicării numele persoanei care a primit actul (articolele 655 și 657 din același cod).

În cazul în care executorul judecătoresc poate verifica dacă destinatarul locuiește într-adevăr la adresa indicată, acesta poate lăsa, de asemenea, un avis de încercare a livrării în cutia poștală, prin care solicită destinatarului să ridice scrisoarea de la biroul executorului judecătoresc. În acest caz, notificarea sau comunicarea a fost efectuată în mod corespunzător și se consideră că a fost efectuată la domiciliu, cu consecințele menționate anterior cu privire la clasificarea hotărârii (articolul 656 din același cod).

În sfârșit, prezența voluntară a părătului la ședința de judecată desfășurată la instanța districtuală, la tribunalul comercial sau la tribunalul în materie de ocupare a forței de muncă (*Conseil de prud'hommes*) permite ignorarea caracterului incorect al notificării sau comunicării actului de sesizare dacă părțile își dau acordul în acest sens (Soc. 16 mai 1990).

În afară de aceste cazuri, caracterul incorect al notificării sau comunicării actului înseamnă că acesta nu are nicio valoare și nu poate da naștere niciunui drept. În mod specific, termenele de introducere a căilor de atac nu încep să curgă.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Cheltuielile asociate notificării sau comunicării unui act prin scrisoare recomandată sunt egale cu costul trimiterii unei scrisori recomandate din Franța către o destinație în Franța, și anume, 5,10 EUR pentru o scrisoare de maxim 20 de grame, tarif valabil la 1 aprilie 2017.

Costul notificării sau comunicării actelor de către un executor judecătoresc este stabilit în conformitate cu [un decret din 26 februarie 2016, care stabilește tarifele reglementate ale executorilor judecătorești \(Arrêté du 26 février 2016 fixant les tarifs réglementés des huissiers de justice\)](#).

Costul notificării sau comunicării oficiale diferă în funcție de tipul actului și de sumele în cauză, dar, în general, nu depășește 50 EUR.

Ultima actualizare: 21/11/2018

Versionea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Croația

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Conceptul juridic de „notificare sau comunicare a actelor” înseamnă, practic, că actele judiciare în materie civilă și comercială trebuie să fie notificate sau comunicate tuturor părților la procedură.

Articolul 4 alineatul (1) punctele 6, 7 și 8 din Decretul privind operațiunile juridice oficiale (*Uredba o uredskom poslovanju*) (denumit în continuare „decretul”), *Narodne Novine* („NN” – Monitorul Oficial al Republicii Croația) nr. 7/09 stipulează că astfel de acte pot fi solicitări sau înscriri oficiale.

- solicitarea este un act utilizat de către o parte pentru a iniția o procedură, pentru a completa sau a modifica o cerere sau o altă acțiune de natură juridică sau pentru a renunța la o astfel de cerere.

Articolul 14 din *Legea privind procedura civilă (Zakon o parničnom postupku, NN nr. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 și 89/14, denumită în continuare „LPC”)* prevede că, în cazul în care, pentru anumite acțiuni, legea nu precizează sub ce formă pot fi întreprinse acestea, părțile pot efectua acțiuni procedurale fie în scris, în afara ședinței de judecată, fie oral, în cadrul ședinței de judecată.

Articolul 106 din LPC prevede că solicitările – plângeri, răspunsuri la plângeri, căi de atac judiciare și alte declarații, moțiuni și notificări – formulate în afara procesului trebuie să fie prezentate în scris.

Prin urmare, solicitările sunt actele emise de clienți și alte părți la procedură pentru a fi utilizate în scopul de a întreprinde acțiuni procedurale.

- un act este un înscris emis de o autoritate prin care aceasta decide cu privire la o chestiune, răspunde la o solicitare formulată de o parte, instituie, încetează sau finalizează acțiuni oficiale și se angajează într-o corespondență oficială cu alte organisme sau entități juridice cu autoritate publică.

Notificarea sau comunicarea actelor, astfel cum este definită prin lege, este o activitate prestabilă a autorităților competente și a persoanelor, prin care destinatarilor li se oferă acces la conținutul actelor care le sunt adresate. Acest lucru este important deoarece, în cazul în care omisiunea de a notifica sau comunica un act unei părți înlătură posibilitatea părții respective de a fi audiată, aceasta constituie o încălcare gravă a dispozițiilor aplicabile acțiunilor în justiție și poate justifica introducerea unei căi de atac extraordinare.

Notificarea sau comunicarea unei plângeri către părătul în cauză este, de asemenea, o condiție necesară pentru inițierea unei proceduri contencioase, iar o astfel de procedură începe din momentul în care plângerea este notificată sau comunicată părătului [articolul 194 alineatul (1) din LPC].

În consecință, se aplică norme speciale cu privire la notificarea sau comunicarea actelor, întrucât aceasta este o condiție necesară în procedurile contencioase, izvorâtă din principiul privind dreptul părților de a fi audiate; aceasta înseamnă că trebuie să se acorde părților acces la informațiile referitoare la locul și data procedurii contencioase și la faptele materiale ale cauzei. În plus, acțiunile în justiție întemeiate pe plângeri nu pot fi inițiate decât dacă plângerea a fost notificată sau comunicată părătului în conformitate cu normele aplicabile. Notificarea sau comunicarea actelor este importantă, de

asemenea, deoarece, în unele cazuri, termenul prevăzut pentru ca părțile să întreprindă măsuri procedurale (răspuns la o plângere, cale de atac) începe să curgă din momentul notificării unui act, însemnând că, în timpul procedurilor judiciare, este necesar să se ia toate măsurile necesare pentru ca destinatarii să ia cunoștință de conținutul actelor care le sunt notificate sau comunicate (principiul securității juridice și principiul prezentării orale și scrise). Se consideră că un act a fost notificat sau comunicat în mod adecvat numai dacă s-au respectat normele care reglementează notificarea sau comunicarea actelor.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Acțiunile în justiție, ordinele de recuperare, hotărârile judecătorești și alte decizii ale instanței care pot fi contestate individual și împotriva cărora se pot introduce căi de atac trebuie să fie notificate sau comunicate personal părții în cauză; aceasta se aplică, de asemenea, oricăror alte documente prevăzute de lege sau în cazul în care o instanță consideră că este necesar să ia măsuri asigurătorii speciale, de exemplu atunci când actele de identitate sunt furnizate în original sau pentru orice alt motiv similar [articolul 142 alineatul (1) din LPC].

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Titlul 11 din LPC conține dispoziții care reglementează notificarea sau comunicarea actelor.

Articolul 133 alineatul (1) din LPC stabilește modalitățile de notificare sau comunicare a actelor, precizând că actele trebuie să fie notificate sau comunicate prin poștă sau de către un funcționar judiciar, un angajat al instanței, un organism administrativ competent, un notar public ori în mod direct de către instanță sau, alternativ, prin poșta electronică, în conformitate cu dispozițiile unei legi distincte.

Articolul 133a din LPC prevede că, la cererea unei părți care declară că este pregătită să suporte costurile aferente, instanța poate să dispună, printr-o hotărâre fără drept de apel, ca notificarea sau comunicarea unui act să fie încredințată unui notar public. Notarul public poate fi înlocuit în îndeplinirea acestei sarcini de către un notar public evaluator, un notar public consilier sau notar public stagiar.

În conformitate cu articolul 133b din LPC, dacă înainte de depunerea unei plângeri în instanță, printr-un acord scris încheiat cu reclamantul, pârâtul este de acord ca actele relevante referitoare la litigiile care intră sub incidența acordului respectiv să fie notificate sau comunicate la o anumită adresă din Republica Croația sau prin intermediul unei anumite persoane din Republica Croația, plângerea și alte acte judiciare din cadrul procedurii vor fi notificate sau comunicate pârâtului, la cererea reclamantului, la adresa stabilită sau prin intermediul persoanei menționate. În cazul în care notificarea sau comunicarea nu poate fi efectuată, instanța pronunță o hotărâre prin care dispune ca orice alte acte să fie notificate sau comunicate pârâtului prin afișarea lor la avizierul instanței.

Articolul 133c din LPC stipulează că, în cazul în care părțile ajung la un acord în acest sens în cursul procedurii, instanța decide ca acestea să își transmită solicitările și alte acte în mod direct una alteia, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire. În cazul în care una dintre părți este o persoană juridică sau o persoană fizică cu activitate profesională înregistrată, actele pot fi predate direct la sediul acesteia, în schimbul unui certificat care confirmă primirea actului și a cărui autenticitate este verificată prin ștampilare. În cauzele în care ambele părți sunt reprezentate de avocați sau procurori, instanța poate dispune ca reprezentanții părților să își trimită solicitările direct unul altuia – prin poștă cu confirmare de primire – sau să le predea în mod direct la birou sau la registratură.

Articolul 134a prevede că notificarea sau comunicarea către o persoană juridică care este înregistrată la o anumită instanță sau într-un alt registru se efectuează la adresa menționată în plângere. În cazul în care notificarea sau comunicarea la adresa menționată în plângere nu se poate realiza, aceasta se efectuează la adresa sediului social al persoanei respective, astfel cum este consemnată în registru. În cazul în care notificarea sau comunicarea nu s-a putut efectua nici la adresa respectivă, aceasta se realizează prin afișarea actului la avizier. Aceasta se aplică, de asemenea, persoanelor fizice care exercită anumite profesii înregistrate (comercianți, agenți de vânzări individuali, notari publici, avocați, medici etc.) în cazul în care notificarea sau comunicarea către persoanele respective este efectuată în legătură cu profesia lor.

În conformitate cu articolul 134b din LPC, în cazul în care, ca urmare a cererii unei anumite persoane și a aprobării din partea președintelui instanței, notificarea sau comunicarea către persoana respectivă se face în cadrul instanței, actele care îi sunt adresate de către instanță se depun într-o casuță poștală aflată într-un spațiu desemnat de instanță în acest scop. Notificarea sau comunicarea este efectuată de către un funcționar al instanței. Printr-o hotărâre pronunțată în cadrul procedurilor administrative, președintele instanței poate dispune ca toți avocații care au propriile registraturi și notarii publici care își au sediul social în raza de competență teritorială a instanței respective să primească actele judiciare prin intermediul casușelor poștale menționate.

Articolul 135 din LPC prevede că citațiile sunt notificate sau comunicate personalului militar, membrilor forțelor de poliție și persoanelor care lucrează în transportul terestru, fluvial, maritim și aerian prin intermediul comandatului acestora sau al superiorului lor ierarhic imediat. Alte acte le pot fi notificate, de asemenea, în acest mod, dacă este necesar.

Articolul 136 din LPC stipulează că, în cazul în care notificarea sau comunicarea vizează persoane sau instituții dintr-o altă țară sau cetățeni străini care beneficiază de dreptul la imunitate, aceasta se efectuează pe cale diplomatică, cu excepția cazului în care există dispoziții contrare într-un acord internațional sau în LPC (articolul 146). În cazul în care notificarea sau comunicarea unui act trebuie efectuată către cetățeni ai Republicii Croația aflați într-o altă țară, aceasta se poate realiza prin intermediul reprezentantului diplomatic sau consular competent al Republicii Croația care exercită funcții consulare în țara în cauză. În acest caz, notificarea sau comunicarea este valabilă numai dacă persoana căreia îi este destinat actul este de acord să îl primească.

Articolul 137 din LPC prevede că, în cazul persoanelor private de libertate, notificarea sau comunicarea se efectuează prin intermediul conducerii închisorii, a penitenciarului sau a centrului corecțional.

Pentru persoanele menționate la articolele 141 și 142 din LPC (persoane fizice care nu desfășoară o activitate profesională înregistrată și persoane fizice care exercită o activitate profesională înregistrată, însă litigiul nu are legătură cu activitatea respectivă), este posibil ca, în unele cazuri, actele să le fie notificate sau comunicate din nou prin afișare la avizierul instanței.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

În cazul în care adresa persoanei căreia îi este destinat un act notificat sau comunicat la cererea unei autorități străine competente s-a schimbat între timp și, din acest motiv, actul nu poate fi notificat sau comunicat, instanța croată este obligată, în temeiul articolului 143 din LPC, să încerce să notifice sau să comunice actul la domiciliul din Croația al persoanei în cauză, astfel cum este consemnat în evidențele Ministerului de Interne al Republicii Croația.

În cazul în care se prezintă dovezi confirmând existența unui interes juridic, se poate înainta administrației poliției o cerere pentru a obține informații cu privire la reședința permanentă sau temporară a unei persoane căreia trebuie să i se notifice sau să i se comunice acte în cadrul unei proceduri civile.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Registrul judiciar al societăților comerciale din Republica Croația este un serviciu public gratuit, care permite organelor judiciare străine și/sau părților la procedurile judiciare să obțină toate informațiile de care au nevoie cu privire la întreprinderile croate la următoarea adresă: <https://sudreg.pravosudje.hr/registar/?p=150:1>

Adresele persoanelor fizice nu sunt disponibile publicului și pot fi obținute numai de la Ministerul de Interne al Republicii Croația.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Nu există norme stabilite în legislația croată care să stipuleze modul în care instanțele trebuie să acționeze atunci când aplică Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială. Cu toate acestea, este evident, din experiența acumulată în trecut, că instanțele din Croația răspund în mod corespunzător și soluționează cererile de obținere a adresei curente a unei persoane, primite în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

În mod normal, actele sunt notificate sau comunicate prin poștă sau de către un funcționar al instanței desemnat în acest sens. Mijloacele alternative care pot fi utilizate sunt enumerate la articolele 133-137 din LPC. Printre acestea se numără notificarea sau comunicarea actelor prin intermediul unui organism administrativ competent, al unui notar public, în mod direct în cadrul instanței sau prin poșta electronică, în conformitate cu dispozițiile unor legi distincte. De asemenea, în anumite cazuri, actele pot fi notificate sau comunicate prin afișare la avizierul instanței.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Notificarea sau comunicarea actelor prin telefon, fax sau poștă electronică este permisă în situațiile prevăzute la articolul 193 alineatul (5) din LPC și la articolul 321 alineatul (7) din LPC (o notificare adresată de o instanță de al doilea grad de jurisdicție unei instanțe de prim grad de jurisdicție pentru a anunța soluționarea unei căi de atac și o notificare a unei instanțe de prim grad de jurisdicție către o instanță de al doilea grad de jurisdicție cu privire la retragerea unei căi de atac sau la decizia părților de a încheia un acord judiciar).

Articolul 495 din LPC prevede că, în cazuri urgente, data unei ședințe de judecată poate fi programată prin telefon, telegramă sau e-mail, în conformitate cu dispozițiile unor legi distincte, sau pe alte căi adecvate. Se emite o notificare oficială în acest sens în cazul în care nu există alte dovezi scrise care să arate că a fost programată o ședință de judecată.

Articolul 507 o stipulează că formularele prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 861/2007 și alte cereri sau declarații pot fi prezentate sub formă de solicitări prin fax sau e-mail. Ministrul responsabil cu afacerile judiciare trebuie să emită norme distincte pentru depunerea actelor prin fax sau e-mail și este necesar, de asemenea, ca normele respective să indice data de la care urmează să fie aplicate. Având în vedere faptul că normele la care s-a făcut referire nu au fost emise până în prezent, condițiile tehnice de utilizare a acestui tip de comunicare nu sunt încă îndeplinite.

În principiu, cu toate acestea, articolele 492a, 492b și 492c prevăd această modalitate de notificare sau comunicare și normele pentru notificarea sau comunicarea solicitărilor prin poșta electronică în acțiunile instrumentate de instanțele comerciale. În cazul în care urmează să se utilizeze mijloacele electronice de comunicare, este necesar să se emită norme care definesc conținutul și structura acestei forme de comunicare, condițiile în care solicitările pot fi notificate sau comunicate prin e-mail, evidențele care trebuie păstrate atunci când cererile sunt transmise prin poșta electronică (formatul e-mailurilor), precum și organizarea și funcționalitățile sistemului informatic. Având în vedere că normele susmenționate nu au fost emise până în prezent, condițiile tehnice prealabile pentru utilizarea unor astfel de comunicări nu există deocamdată.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

Articolul 142 alineatul (2) din LPC prevede că, în cazul în care un act trebuie notificat sau comunicat unei anumite persoane și persoana respectivă nu se află la adresa menționată în plângere sau în act, funcționarul care notifică sau comunică actul trebuie să obțină informații cu privire la momentul în care destinatarul se va afla la adresa în cauză și poate lăsa unei persoane, indicate la articolul 141 alineatul (1), (2) sau (3) din LPC, o notificare scrisă prin care solicită ca persoana vizată să fie prezentă la adresa sa de domiciliu sau de la locul de muncă la o anumită dată și oră pentru a intra în posesia actului notificat sau comunicat. În cazul în care nici în urma unei astfel de notificări funcționarul care efectuează notificarea sau comunicarea nu găsește destinatarul actului, acesta va proceda astfel cum se stipulează la articolul 141 din LPC, în funcție de modul de notificare sau comunicare a actului.

În această privință, în practică, se aplică dispozițiile articolului 37 din Legea privind serviciile poștale (NN nr. 144/12 și 153/13) ca modalitate substitutivă de notificare sau comunicare. Legea prevede că articolele care fac obiectul trimerilor poștale, cu excepția trimerilor poștale obișnuite, trebuie să fie predate destinatarului, reprezentantului legal al acestuia sau unei persoane împuternicite printr-o procură. Prin derogare, în cazul în care un colet poștal nu poate fi livrat niciuneia dintre persoanele enumerate, acesta poate fi înmănat unui adult din gospodărie, unei persoane angajate cu caracter permanent în gospodărie sau în cadrul spațiilor comerciale ale destinatarului, unei persoane autorizate din cadrul spațiilor comerciale ale entității juridice sau unei persoane fizice de la locul de muncă al destinatarului, în cazul în care acesta din urmă are contract de muncă pe durată nedeterminată. În cazul în care articolele poștale nu pot fi predate în modul descris anterior, se depune un aviz în căsuța poștală a destinatarului pentru a-l informa cu privire la locul și momentul în care poate colecta articolul respectiv. În mod normal, serviciile poștale lasă un aviz care specifică faptul că articolul poștal respectiv poate fi ridicat de la un anumit oficiu poștal în termen de cinci zile de la data livrării avizului. Dacă destinatarul nu ridică articolul poștal în termenul stabilit, operatorul de servicii poștale îl restituie expeditorului.

Ca metodă de ultimă instanță, un act poate fi notificat sau comunicat prin afișare la avizierul instanței (articolele 133b, 134a, 134b, 143 și 144 din LPC).

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

În cazul în care se utilizează o altă metodă de notificare sau comunicare, se consideră că actele au fost notificate sau comunicate la data la care acestea au fost înmănate destinatarului sau unei persoane autorizate să primească actul în numele destinatarului sau, în cazul în care un act este notificat la avizier, după opt zile de la data la care actul a fost afișat la avizier.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Articolul 37 din Legea privind serviciile poștale (NN nr. 144/12 și 153/13) prevede că articolele care fac obiectul trimerilor poștale, cu excepția trimerilor poștale obișnuite, trebuie să fie predate personal destinatarului, reprezentantului legal al acestuia sau unei persoane împuternicite printr-o procură. Prin derogare, în cazul în care un colet poștal nu poate fi livrat niciuneia dintre persoanele enumerate, pachetul poate fi înmănat unui adult din gospodărie, unei persoane angajate cu caracter permanent în gospodărie sau în cadrul spațiilor comerciale ale destinatarului, unei persoane autorizate din cadrul spațiilor comerciale ale entității juridice sau unei persoane fizice de la locul de muncă al destinatarului, în cazul în care acesta din urmă are contract de muncă pe

durată nedeterminată. În cazul în care articolele poștale nu pot fi predate în modul descris anterior, se depune un avis în căsuța poștală a destinatarului pentru a-l informa cu privire la locul și momentul în care poate colecta articolul respectiv. Dacă destinatarul nu ridică articolul poștal în termenul stabilit, operatorul de servicii poștale îl restituie expeditorului.

În cazul în care, ca urmare a cererii unei persoane anume și a aprobării din partea președintelui instanței, notificarea sau comunicarea către persoana respectivă se face în cadrul instanței, actele care îi sunt adresate de către instanță se depun într-o căsuță poștală aflată într-un spațiu desemnat de instanță în acest scop. Notificarea sau comunicarea este efectuată de către un funcționar al instanței. Printr-o hotărâre pronunțată în cadrul procedurilor administrative, președintele instanței poate dispune ca toți avocații care au propriile registraturi și notarii publici care își au sediul social în raza de competență teritorială a instanței respective să primească actele judiciare prin intermediul căsuțelor poștale menționate [articolul 134 litera (b) din LPC]. În aceste condiții, persoanele incluse pe listă sunt obligate să colecteze actele în termen de opt zile. În cazul în care un act nu este colectat în acest termen, actul va fi afișat la avizierul instanței. Un act este considerat notificat sau comunicat după opt zile de la data la care acesta a fost afișat la avizierul instanței.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În cazul în care destinatarii refuză să semneze nota de livrare, persoana care a notificat sau comunicat citația menționează acest lucru pe nota de livrare și consemnează în scris data notificării sau comunicării; în momentul respectiv, actul este considerat notificat sau comunicat [articolul 149 alineatul (3) din LPC].

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Articolul 507c prevede că notificarea sau comunicarea actelor în conformitate cu dispozițiile articolului 14 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 este dovedită cu ajutorul unei confirmări de primire sau al unui act echivalent. Un act pe care o agenție de primire din Republica Croația trebuie să îl notifice sau să îl livreze în sensul dispozițiilor articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 poate fi notificat sau comunicat, de asemenea, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

LPC nu stipulează că notificarea sau comunicarea actelor în sensul articolului 14 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 trebuie să fie efectuată exclusiv către destinatar, în consecință, dispozițiile din LPC care reglementează livrarea personală prevăd în fapt o metodă „substitutivă” de notificare sau comunicare.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

Dispozițiile din LPC care reglementează metodele „substitutive” sau alternative de livrare personală stipulează că actele pot fi afișate la avizierul instanței în ultimă instanță, prin aceasta considerându-se că a fost efectuată notificarea sau comunicarea în Republica Croația.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

Articolul 142 alineatul (2) din LPC prevede că, în cazul în care destinatarul unui act care trebuie notificat sau comunicat nu se găsește la adresa de contact menționată în plângere sau în evidențele oficiale, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea trebuie să fie informată cu privire la data și locul în care ar putea găsi destinatarul. În plus, persoana în cauză înmânează uneia dintre persoanele menționate la articolul 141 alineatul (1), (2) sau (3) din LPC un avis scris indicând data și ora la care destinatarul ar trebui să se afle în locuința sa sau la locul său de muncă pentru a primi actul. În cazul în care nici în urma acestui avis persoana care efectuează notificarea sau comunicarea nu reușește să găsească destinatarul actului, se aplică dispozițiile articolului 141 din LPC și notificarea sau comunicarea se consideră efectuată în conformitate cu dispozițiile legale.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Articolul 149 din LPC prevede că certificatul de notificare sau comunicare (nota de livrare) trebuie să fie semnat de către destinatar, care trebuie să indice data la care a primit nota de livrare. În cazul în care un act este comunicat sau notificat unui organism de stat, unei persoane juridice sau unei persoane fizice care desfășoară o activitate profesională înregistrată, destinatarul are obligația nu numai să semneze, ci și să aplice ștampila sau parafa oficială a organismului sau entității respective pe actul în cauză. În cazul în care un act este notificat sau comunicat unui organism sau unei entități și aceasta nu își aplică ștampila sau parafa pe actul respectiv, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea are obligația să indice motivul omisiunii în nota de livrare. Dacă destinatarul este analfabet sau nu este capabil să se semneze, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea scrie numele și prenumele acestuia, consemnează, în litere, data notificării sau a comunicării și atașează o notă care indică motivul pentru care nu a fost adăugată semnătura destinatarului. În cazul în care destinatarul refuză să semneze nota de livrare, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea consemnează acest lucru în nota de livrare și scrie, în litere, data la care s-a efectuat notificarea sau comunicarea; în acel moment, se consideră că actul a fost notificat sau comunicat. În cazul în care notificarea sau comunicarea este efectuată în conformitate cu dispozițiile articolului 142 alineatul (2) din LPC, nota de livrare, împreună cu o confirmare de primire a actului indică, de asemenea, că aceasta a fost precedată de o notificare scrisă. În cazul în care, în conformitate cu dispozițiile din LPC, actul este predat unei alte persoane, și nu persoanei căreia îi este adresat, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea menționează în nota de livrare tipul de relație dintre cele două persoane. În cazul în care un act nu este notificat sau comunicat unui organism de stat sau unei persoane juridice, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea către o persoană fizică solicită acesteia să se identifice, în cazul în care îi este necunoscută. Persoana care efectuează notificarea sau comunicarea trebuie să consemneze în nota de livrare numele și prenumele persoanei căreia i-a fost înmănat actul și să indice dacă persoana căreia i-a fost notificat sau comunicat actul îi este cunoscută sau, în caz contrar, să indice numărul cărții de identitate care i-a fost prezentată pentru a verifica identitatea persoanei respective și autoritatea care a eliberat actul de identificare. Dacă persoana care efectuează notificarea sau comunicarea nu este un notar public, aceasta trebuie să-și scrie lizibil numele, prenumele și titlul pe nota de livrare și, de asemenea, să semneze actul. Dacă este necesar, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea întocmește o dovadă separată a livrării sau notificării și o atașează notei de livrare. În cazul în care în nota de livrare s-a consemnat o dată eronată, notificarea sau comunicarea se consideră efectuată la data la care actul a fost predat. În cazul în care nota de livrare a dispărut, notificarea sau comunicarea poate fi dovedită într-un alt mod.

Articolul 133a alineatele (3) și (4) din LPC prevăd că notarul public întocmește acte doveditoare privind primirea unui act și măsurile care au fost întreprinse pentru a notifica sau comunica actul respectiv. Notarul public trebuie să prezinte instanței în mod direct, fără întârziere, o copie certificată pentru conformitate cu originalul a actului care dovedește primirea actului de notificat sau de comunicat și un certificat de notificare sau comunicare însoțit de copia certificată pentru conformitate cu originalul a dovezii notificării ori comunicării, sau un act care nu a putut fi notificat sau comunicat, însoțit de o copie certificată pentru conformitate cu originalul a actului doveditor privind măsurile care au fost întreprinse.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

Destinatarii sau o persoană dintre cele cărora le poate fi notificat sau comunicat actul este autorizat(ă) să refuze primirea actului numai în cazul în care notificarea sau comunicarea este efectuată într-un moment sau într-un loc sau prin mijloace care nu sunt prevăzute de lege. Cu toate acestea, în cazul în care destinatarii sau persoanele obligate să primească un act refuză totuși să primească actul în mod ilegal, sau în cazul în care îl aruncă sau îl distrug înainte de a efectua lectura acestuia, refuzul nu aduce atingere consecințelor juridice ale actului notificat sau comunicat (VsSr Gzz 61/73 – ZSO 4/76-140). În cazul în care destinatarul refuză să semneze nota de livrare, persoana care a notificat sau comunicat citația consemnează acest lucru în nota de livrare și notează în litere data la care a fost realizată notificarea sau comunicarea, iar actul este considerat, în acel moment, ca fiind notificat sau comunicat [articolul 149 alineatul (3) din LPC].

În cazul în care notificarea sau comunicarea unui act a fost refuzată, în ultimă instanță acesta este notificat prin afișare la avizierul instanței. actul fiind considerat notificat sau comunicat după opt zile de la data afișării sale la avizierul instanței.

În ceea ce privește notificarea sau comunicarea actelor unei părți terțe, ar trebui remarcat faptul că, în cazul în care un act este transmis unei persoane alta decât destinatarul, relația dintre cele două persoane trebuie menționată în nota de livrare [articolul 149 alineatul (5) din LPC]. În cazul în care un act nu este notificat sau comunicat unui organism de stat sau unei entități juridice, persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea unui act către o persoană fizică trebuie să solicite persoanei în cauză să se identifice în cazul în care aceasta îi este necunoscută. Persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea unui act trebuie să indice în nota de livrare numele și prenumele persoanei căreia i-a fost predat actul și să precizeze dacă cunoaște persoana care a primit actul sau, în caz contrar, să consemneze numărul cărții de identitate prezentate cu scopul de a verifica identitatea persoanei și autoritatea care a emis actul de identificare. O persoană însărcinată cu notificarea sau comunicarea unui act care nu este un notar public este obligată să-și scrie lizibil numele, prenumele și titlul pe nota de livrare și, de asemenea, să semneze pe aceasta. În cazul în care este necesar, persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea unui act întocmește o dovadă de notificare/livrare separată, pe care o anexează la nota de livrare. În cazul în care în nota de livrare s-a consemnat o dată eronată, notificarea sau comunicarea se consideră efectuată la data la care actul a fost predat în mod concret. În cazul în care nota de livrare a dispărut, notificarea sau comunicarea poate fi dovedită într-un alt mod.

În cazul în care persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea actului nu efectuează notificarea cu diligența necesară, determinând o întârziere semnificativă a procedurii, persoana respectivă poate fi sancționată de către instanță.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Articolul 63 din regulamentul prevede că respectivele cheltuieli pentru trimerile poștale sunt exigibile și sunt contabilizate în conformitate cu normele de reglementare a serviciilor poștale.

Articolul 133a alineatele (5), (6) și (7) din LPC prevede că părțile vor achita eventualele costuri ale notificării de către un notar public prin efectuarea unei plăți directe către notarul public respectiv. Notarii publici care nu primesc plăți în avans pentru a acoperi cheltuielile ocazionate de notificare sau comunicare nu au obligația de a notifica sau comunica actul. Notarul public întocmește o dovadă a notificării sau comunicării și informează instanța în acest sens în mod direct. Părțile nu sunt obligate să plătească taxe unui notar public pentru orice acțiuni întreprinse în vederea notificării sau comunicării unui act prin intermediul unui notar public. Costurile notificării prin intermediul unui notar public trebuie să fie incluse în cheltuielile de judecată dacă instanța consideră că acest lucru este necesar. Onorariile și compensațiile acordate unui notar public pentru furnizarea de servicii notariale sunt reglementate de normele privind tarifele temporare ale notarilor publici (NN nr. 97/01 și 115/12).

Articolul 146 alineatul (5) din LPC prevede că fondurile necesare pentru a acoperi costurile de angajare și de desfășurare a activității unui reprezentant al părătului responsabil de primirea actelor trebuie să fie plătite în avans de către solicitant în conformitate cu o hotărâre a instanței fără drept de apel. În cazul în care solicitantul nu reușește să efectueze o plată în avans în termenul stabilit, acțiunea este respinsă.

În ceea ce privește cheltuielile de notificare sau comunicare prin intermediul unui funcționar al instanței desemnat în acest sens, costurile aferente, a căror valoare este stabilită de instanță, vor fi plătite în avans. Această practică este stipulată în dispozițiile articolului 49 din Regulamentul de procedură al instanței (NN nr. 35/15), conform căruia se pot desfășura în afara instanței doar acele acțiuni oficiale necesare pentru a soluționa o chestiune în conformitate cu dispozițiile legale; articolul 50 din aceeași lege prevede că recuperarea costurilor pentru activitățile în afara instanței trebuie să fie realizată în conformitate cu norme separate și că acțiunile în afara instanței solicitate de către părți și al căror cost este suportat de acestea în conformitate cu o hotărâre judecătorească pot, în principiu, să fie efectuate numai după ce partea în cauză a efectuat o plată în avans corespunzând sumei stabilite.

Ultima actualizare: 31/10/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Cipru

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

„Comunicarea sau notificarea actelor” desemnează comunicarea oficială a actelor judiciare și extrajudiciare (a căror comunicare sau notificare este indispensabilă), astfel încât aceasta să poată fi dovedită în scris.

Comunicarea sau notificarea actelor se efectuează conform unor norme specifice, menite să garanteze validitatea procedurii și drepturile părților implicate.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Toate actele judiciare care vizează o procedură desfășurată în fața unei instanțe, cum ar fi ordinele, cererile prin care se introduc căi de atac sau cererile de chemare în judecată, precum și documentele extrajudiciare (care nu vizează proceduri judiciare, dar care trebuie obligatoriu să fie comunicate sau notificate în mod oficial).

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Executorii judecătorești. Atunci când se primește o cerere de comunicare sau notificare a unui act în temeiul Convenției de la Haga din 1965 privind notificarea și comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare, în temeiul unui acord bilateral semnat și ratificat de Cipru sau în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007, actul este primit de Ministerul Justiției și al Ordinii Publice, în calitate de autoritate centrală desemnată, și apoi este transmis executorilor judecătorești pentru a fi comunicat sau notificat.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

În general nu, cu excepția cazului în care această autoritate obține, la adresa furnizată, informații privind noua adresă.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?
Nu se aplică.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Până în prezent nu s-a primit nicio solicitare de acest tip. În orice caz, este îndoielnic că acest aspect ar putea fi solicitat prin intermediul unei cereri de obținere de probe.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

În practică, modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare este livrarea actului în cauză în mâinile destinatarului, în conformitate cu normele de procedură civilă. În cazul unei persoane juridice, actul poate fi livrat oricărui director al societății, secretarului său sau oricărui cadru de conducere aflat la sediul societății.

În ceea ce privește modalitățile alternative de comunicare sau notificare a actelor, conform normelor de procedură civilă, instanța va trebui, dacă una dintre părți solicită acest lucru, să emită un ordin prin care să autorizeze notificarea actului prin afișarea într-un loc desemnat sau prin publicarea în presă (sau prin orice alt mijloc pe care instanța îl consideră potrivit în circumstanțele respective).

În momentul de față nu se pot aplica alte modalități de comunicare sau notificare a actelor.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

A se vedea răspunsul la întrebarea 5.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

A se vedea răspunsul la întrebarea 5.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

A se vedea răspunsul la întrebarea 5.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

A se vedea răspunsul la întrebarea 5.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

A se vedea răspunsul la întrebarea 5.

8 Serviciul de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Nu se aplică.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

Nu se aplică.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

Nu se aplică.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Da, există o dovadă scrisă. După ce efectuează comunicarea sau notificarea, executorul judecătoresc completează avizul de comunicare sau notificare, în care sunt indicate detaliile privind actul comunicat sau notificat, numele și calitatea persoanei căruia i s-a comunicat sau notificat actul, data și ora comunicării sau notificării ori, în caz contrar, motivele pentru care comunicarea sau notificarea nu a putut fi efectuată.

În cazul unui act comunicat sau notificat în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007, se completează certificatul al cărui model figurează în anexa I la regulamentul, astfel cum se prevede la articolul 10 din regulamentul respectiv.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

Într-un astfel de caz, comunicarea sau notificarea se consideră nulă și nu poate fi remediată. În cazul în care s-au produs nereguli la efectuarea comunicării sau a notificării, trebuie să se efectueze o nouă comunicare sau notificare.

În cazul în care comunicarea sau notificarea nu a avut loc deoarece destinatarul a refuzat să primească actul, partea care dorește efectuarea comunicării sau notificării trebuie să se adreseze instanței și să solicite utilizarea unei alte modalități de comunicare sau notificare.

În cazul în care comunicarea sau notificarea nu a avut loc deoarece destinatarul nu a putut fi localizat, partea care dorește efectuarea comunicării sau notificării poate notifica actul, în mod alternativ, după ce instanța emite un ordin în acest sens.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Costurile comunicării sau notificării unui act sunt de 21 de euro.

Ultima actualizare: 13/05/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE

și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Luxemburg

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

În Luxemburg, termenul *notificare* desemnează, în general, diferitele proceduri prin care un act este adus la cunoștința destinatarului său.

Comunicarea este un tip special de notificare. Aceasta se realizează de către un executor judecătoresc care se deplasează la domiciliul destinatarului pentru a-i înmâna documentul.

Notificarea se realizează, în majoritatea cazurilor, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

Comunicarea prin intermediul executorului judecătoresc oferă garanții mai solide decât notificarea prin poștă. Legea prevede, prin urmare, comunicarea prin executor judecătoresc a celor mai importante acte din cadrul procedurii.

Se observă totuși că, în ceea ce privește judecătorii de pace, citațiile sunt expediate în mod sistematic prin scrisoare recomandată. În funcție de tipul de procedură, citația va fi trimisă de grefă sau de un executor judecătoresc. Prin urmare, este posibil ca și executorul judecătoresc să recurgă la simpla notificare, iar nu la comunicare.

Comunicarea prin executor judecătoresc este necesară, în general, pentru ca termenele de introducere a unei acțiuni împotriva hotărârilor judecătorești să înceapă să curgă. Prin excepție, termenele de introducere a unei acțiuni împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță în materia contractelor de închiriere și a dreptului muncii curg din momentul notificării hotărârii de către grefă.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial?

Majoritatea actelor de procedură trebuie notificate sau comunicate înainte de a putea fi înaintate instanței de judecată.

Legea prevede în special comunicarea sau notificarea actelor de sesizare a instanței de judecată care conțin invitația adresată părâtului de a se prezenta personal sau prin avocat în fața unui judecător.

Hotărârile trebuie, de asemenea, comunicate sau notificate pentru a putea dobândi autoritate de lucru judecat prin curgerea termenelor de exercitare a unei căi de atac.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

În Luxemburg, numai executorii judecătorești au competența de a efectua comunicarea unui act.

În majoritatea materiilor, asistența unui executor judecătoresc este indispensabilă pentru introducerea unei acțiuni în fața unei instanțe. Odată ce hotărârea este pronunțată, trebuie să se recurgă din nou la un executor judecătoresc pentru ca acesta să comunice hotărârea părții care a căzut în pretenții, acest lucru având drept efect începerea curgerii termenului de exercitare a unei căi de atac. Dacă în acest termen nu este exercitată nicio cale de atac, hotărârea va deveni definitivă. Dacă dorește să introducă un apel, partea care a căzut în pretenții trebuie să recurgă la serviciile unui executor judecătoresc care va comunica cererea de apel.

Legea prevede anumite excepții de la monopolul executorilor judecătorești. În ceea ce privește judecata de pace în special, numeroase proceduri sunt introduse prin depunerea unei cereri adresate instanței competente. În astfel de cazuri, grefa instanței este cea care va convoca părțile la ședință printr-o citație la care se anexează o copie a cererii de sesizare a instanței. Această procedură se aplică mai ales în materia contractelor de închiriere, dar și în materia dreptului muncii și a ordonanțelor de plată.

Convocarea prin intermediul grefei este, de asemenea, prevăzută în anumite proceduri desfășurate în fața tribunalului districtual, îndeosebi în procedurile care țin de competența președintelui tribunalului.

Avocații nu sunt autorizați să notifice direct un act unei părți în litigiu. Pentru ca notificarea să fie valabilă, aceștia trebuie să recurgă la serviciile unui executor judecătoresc. Situația se schimbă totuși atunci când începe procesul și fiecare parte este reprezentată de către un avocat; din acel moment, actele de procedură, dar și actele doveditoare, fac obiectul unor schimburi valabile între avocați, prin intermediul notificărilor. Notificarea între avocați se realizează fără formalități speciale. Conform uzanței, avocatul care primește o notificare emite imediat o recipisă.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Entitățile de primire desemnate în conformitate cu articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială sunt reprezentate, în ceea ce privește Luxemburg, de executorii judecătorești cu competență teritorială.

Executorii judecătorești sunt obligați prin lege să comunice actul destinatarului în persoană sau la domiciliul, respectiv la sediul social al acestuia.

În îndeplinirea sarcinilor care țin de competența lor, executorii judecătorești sunt autorizați să acceseze următoarele informații:

Persoane fizice:

nume, prenume

domiciliu

data nașterii

Aceste informații apar în registrul de evidență a persoanelor fizice. În îndeplinirea sarcinilor lor, executorii judecătorești au acces la registrul de evidență a persoanelor fizice.

Societăți:

denumire

denumire comercială

sediul social

numărul de înregistrare în Registrul comerțului

În ceea ce privește societățile înregistrate în Registrul Comerțului și al Societăților, aceste date sunt publice și, prin urmare, pot fi accesate în mod liber.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Autoritățile judiciare străine și/sau părțile la o procedură judiciară inițiată în străinătate nu au acces la registrul de evidență a persoanelor fizice în vederea efectuării de căutări referitoare la adresa unei persoane fizice.

În ceea ce privește societățile înregistrate în Registrul Comerțului și al Societăților, publicul poate verifica în mod direct și gratuit datele de bază (sediul social, denumirea comercială, numărul de înregistrare în Registrul comerțului). Accesul la date mai detaliate este permis contra cost.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Pentru a găsi adresa actuală a unei persoane în legătură cu o cerere trimisă în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1206/2001 din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială, autoritatea judiciară solicitată efectuează căutări în registrul național de evidență a persoanelor fizice în cazul în care este vorba despre o persoană fizică. Dacă este vorba despre persoane juridice, căutările se efectuează pe baza datelor disponibile în Registrul Comerțului și al Societăților (RCS).

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Rezumatul procedurii de notificare

Notificarea se realizează, în majoritatea cazurilor, sub formă de scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

Dacă îl găsește pe destinatarul notificării, agentul poștal îi solicită acestuia să semneze confirmarea de primire, care ulterior este trimisă expeditorului. Dacă destinatarul refuză să semneze confirmarea de primire, agentul poștal consemnează acest lucru și se consideră că notificarea a avut loc.

Dacă destinatarul nu poate fi găsit, dar o altă persoană acceptă scrisoarea recomandată, agentul poștal consemnează identitatea acestei persoane pe confirmarea de primire. În majoritatea cazurilor, notificarea transmisă unei persoane terțe va avea o valoare mai redusă comparativ cu o notificare transmisă persoanei vizate.

Dacă persoana nu poate fi găsită, dar adresa este corectă, agentul poștal lasă în cutia poștală un avis prin care îl invită pe destinatar să recupereze scrisoarea de la oficiul poștal, într-un termen indicat în avis. În acest caz se consideră că notificarea a avut loc, chiar dacă destinatarul nu se prezintă la oficiul poștal.

Dacă adresa nu poate fi verificată, agentul poștal restituie plicul expeditorului, cu mențiunea că notificarea nu a avut loc. În această situație, solicitantul va trebui să furnizeze o altă adresă. În cazul în care destinatarul notificării nu are o adresă cunoscută, solicitantul poate renunța la procedura de notificare și poate trimite dosarul la executorul judecătoresc pentru ca acesta să efectueze comunicarea, întocmind, dacă este cazul, un proces-verbal de căutare.

Procedura de notificare descrisă nu se aplică decât în cazul în care destinatarul actului locuiește în Luxemburg. În ceea ce privește persoanele cu domiciliul în străinătate, trebuie aplicată procedura de comunicare.

Rezumatul procedurii de comunicare

Executorul judecătoresc comunică un act destinatarului în persoană, în orice loc în care executorul judecătoresc îl găsește.

De obicei, executorul judecătoresc se deplasează la domiciliul destinatarului. Însă, înmânarea poate avea loc în orice loc în care executorul judecătoresc îl găsește pe destinatar, de exemplu la locul de muncă.

Comunicarea se efectuează direct persoanei atunci când copia actului este înmănată efectiv destinatarului. În cazul unei persoane juridice, comunicarea se efectuează direct persoanei atunci când copia actului este înmănată reprezentantului său legal, unui împuternicit al acestuia din urmă sau oricărei alte persoane abilitate în acest scop. Dacă este vorba despre o comunicare la domiciliul ales, comunicarea se efectuează direct persoanei în cazul în care copia actului este înmănată mandatarului.

Dacă destinatarul acceptă copia actului, executorul judecătoresc consemnează acest lucru în avis. În acest caz, se consideră că respectiva comunicare este realizată în ziua înmânării actului destinatarului.

Dacă destinatarul refuză să accepte copia actului, executorul judecătoresc consemnează acest lucru în avis. În acest caz, se consideră că respectiva comunicare este realizată în ziua prezentării actului destinatarului.

Dacă executorul judecătoresc îl găsește pe destinatarul actului la domiciliu, acesta îi va înmâna o copie conformă a documentului. Executorul judecătoresc va întocmi un proces-verbal de îndeplinire a acestei formalități, care va fi anexat actului în original și restituit împreună cu acesta părții care a avut inițiativa notificării.

Nu există modalități alternative aplicabile în afara comunicării sau notificării indirecte menționate la punctul 7 de mai jos.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Dispozițiile noului Cod de procedură civilă nu autorizează comunicarea sau notificarea electronică a actelor.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

Comunicarea la domiciliu

Atunci când actul nu poate fi comunicat destinatarului în persoană, copia actului se trimite la domiciliul acestuia. Dacă destinatarul nu locuiește la respectivul domiciliu sau nu are un domiciliu, copia actului se trimite în locul unde acesta își are reședința principală. În cazul unei persoane juridice, comunicarea se efectuează la sediul social sau administrativ al acesteia.

Copia actului se înmânează oricărei persoane care se găsește la sediul respectiv, cu condiția ca aceasta să o accepte, să își declare numele, prenumele, calitatea și adresa și să confirme primirea. Copia actului se înmânează într-un plic închis pe care se notează numele, prenumele, calitatea și adresa destinatarului și pe a cărui clapă de închidere se aplică ștampila executorului judecătoresc.

Copia nu poate fi înmănată unui copil care nu a împlinit vârsta de 15 ani și nici persoanei la cererea căreia este comunicat actul.

Executorul judecătoresc lasă la domiciliul destinatarului, la reședința principală a acestuia sau la sediul social ori administrativ al persoanei juridice, în plic închis, un avis datat ce conține o înștiințare cu privire la înmânarea copiei actului, precum și informațiile privind persoana căreia i-a fost înmănată copia.

Executorul atașează la acesta o copie neștampilată a actului. Se procedează în același mod în cazul comunicării la domiciliul ales.

În toate cazurile, se consideră că actul este comunicat în ziua înmânării copiei actului.

Conform articolului 161 din noul Cod de procedură civilă, „Se consideră comunicare la domiciliu comunicarea efectuată la adresa cu care destinatarul este înregistrat în registrul de evidență a populației”.

Articolul 164 din noul Cod de procedură civilă precizează următoarele: „Comunicările se efectuează către:

1. stat, la sediul Ministerului de Stat;

2. instituțiile publice, la sediul acestora;
3. municipalități, la primării;
4. societățile comerciale, asociațiile fără scop lucrativ și instituțiile de utilitate publică, fie la sediul lor social, fie persoanei care le administrează.”

Comunicarea prin depunerea unei copii a avizului

Articolul 155 alineatul (6) din noul Cod de procedură civilă prevede că, „În cazul în care actul nu a putut fi comunicat după cum se prevede mai sus, iar din verificările efectuate și care trebuie menționate în act de către executorul judecătoresc reiese că destinatarul locuiește la adresa indicată, executorul depune la această adresă o copie a actului în plic închis, atașând un aviz care informează destinatarul că nimeni nu a fost găsit la adresa indicată sau că persoanele prezente au refuzat să accepte copia actului.

Se consideră că respectiva comunicare a fost efectuată în ziua depunerii. În aceeași zi sau cel târziu în prima zi lucrătoare următoare, executorul trimite prin scrisoare simplă o copie a actului și a avizului menționat anterior la adresa indicată în act.”

Comunicarea la adresă necunoscută

Articolul 157 din noul Cod de procedură civilă prevede modalitatea de comunicare aplicabilă atunci când nu se cunosc nici domiciliul, nici reședința și nici sediul social al destinatarului, precizând că „Atunci când nu se cunosc nici domiciliul, nici reședința persoanei căreia trebuie să i se comunice actul, executorul judecătoresc întocmește un proces-verbal în care prezintă cu exactitate demersurile întreprinse pentru găsirea destinatarului actului. Procesul-verbal indică natura actului și numele solicitantului.

În aceeași zi sau cel târziu în prima zi lucrătoare următoare, executorul judecătoresc trimite destinatarului, la ultima adresă cunoscută, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, copia actului și o copie a procesului-verbal. Aceeași formalitate este îndeplinită prin scrisoare simplă expediată în aceeași zi.

În copia procesului-verbal adresată destinatarului se indică faptul că acesta poate primi copia actului într-un termen de trei luni cu acordul executorului judecătoresc sau că poate mandata în acest scop orice altă persoană.”

Articolul 157 alineatul (3) din noul Cod de procedură civilă prevede că „Dispozițiile care precedă sunt aplicabile comunicării unui act referitor la o persoană juridică care nu mai are un sediu cunoscut în locul indicat ca sediu social în Registrul Comerțului și al Societăților”.

Alte modalități de transmitere a comunicării

Articolul 157 alineatul (4) prevede, printre altele, că, „Atunci când un act de sesizare a unei instanțe de judecată sau un act echivalent a fost comunicat conform dispozițiilor precedente și pârâtul nu se prezintă în fața instanței, instanța care trebuie să se pronunțe poate, după caz, să dispună publicarea unui anunț într-un ziar luxemburghez sau străin”.

La articolul 158 din noul Cod de procedură civilă se adaugă că, „în cazul în care destinatarul actului nu este găsit sau nu se stabilește faptul că acesta a fost efectiv înștiințat, instanța de judecată poate prescrie din oficiu toate demersurile complementare, cu excepția dispunerii măsurilor provizorii sau asigurătorii necesare pentru protecția drepturilor solicitantului”.

Notificarea prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire

Atunci când actul este transmis prin intermediul grefei, notificarea se face prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire. Dacă destinatarul nu are o adresă cunoscută, notificarea se efectuează printr-un act de comunicare prin executor judecătoresc.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

Atunci când actul este transmis prin **comunicare**, avizul comunicării trebuie să menționeze data comunicării și persoana care corespunde destinatarului în ziua înmânării avizului la domiciliul destinatarului sau în ziua depunerii actului la domiciliul destinatarului.

Atunci când actul este transmis prin **notificare**, Luxemburg aplică un sistem de dublă datare.

Astfel, data care trebuie luată în considerare cu privire la expeditorul actului diferă de data care trebuie luată în considerare cu privire la destinatarul actului.

În ceea ce privește expeditorul, data expedierii este data notificării.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

În ceea ce privește **comunicarea** prin depunerea unei copii a avizului, a se vedea mai sus: Comunicarea prin depunerea unei copii a avizului.

În ceea ce privește **notificarea** prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, a se vedea mai jos: Întrebarea 3.3

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

Atunci când transmiterea actului are loc prin **comunicare**, destinatarul nu are posibilitatea de a se opune acesteia, cu excepția cazului în care se invocă motivul de refuz vizat la articolele 5 și 8 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 citat anterior (obligația de traducere).

Atunci când transmiterea actului are loc prin **notificare**, destinatarul nu are posibilitatea de a se opune unei notificări efectuate prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

Totuși, destinatarul unei notificări prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire va putea contesta ulterior validitatea acestei notificări demonstrând că nu avea nici domiciliul, nici reședința și nici domiciliul ales la adresa indicată pe scrisoarea recomandată. Comunicarea prin aviz de către executor este, așadar, mai sigură din punct de vedere juridic decât notificarea prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire. Astfel, în cazul comunicării, executorul judecătoresc care întocmește documentul verifică adresa destinatarului în registrul național de evidență a persoanelor fizice sau la biroul de evidență a populației din cadrul administrației comunale. Pe de altă parte, data notificării prin scrisoare recomandată nu va putea fi stabilită cu certitudine dacă destinatarul nu a datat și nu a semnat confirmarea de primire cu ocazia prezentării (inițiale a) scrisorii recomandate la domiciliul său, la reședința sa sau la domiciliul său ales. În schimb, data comunicării este întotdeauna indicată în avizul comunicării.

În plus, destinatarul care refuză să accepte actul nu va schimba nimic cu privire la validitatea și data comunicării sau notificării.

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Articolul 8.1 din Condițiile generale de prestare a serviciilor oferite în cadrul serviciului poștal universal prevede că „Scrisorile recomandate se înmânează, în afară de destinatar și de împuternicitul acestuia:

la domiciliu, oricărei persoane majore care primește scrisoarea în numele destinatarului;

la oficiul poștal, oricărei persoane majore care prezintă confirmarea de primire aferentă.”

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

Scrisorile se distribuie la adresa indicată, cu excepția cazurilor de eroare evidentă (de exemplu: numele străzii este scris greșit, numărul reședinței este incorect, codul poștal este în mod evident greșit etc.).

Dacă destinatarul nu poate fi găsit la adresa indicată, scrisoarea recomandată nu va fi înmănată.

Scrisorile care nu pot fi depuse în cutia poștală a destinatarului sau care nu au putut fi înmănate unui împuternicit la venirea distribuitorului se păstrează la dispoziția destinatarului la oficiul poștal la care acesta este arondat, pentru o perioadă stabilită de întreprindere și menționată în avizele poștale depuse în cutia de scrisori a destinatarului. Odată ce termenul de păstrare expiră, scrisorile se transmit înapoi la expeditor dacă acesta este cunoscut.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

Scrisorile care nu pot fi depuse în cutia poștală a destinatarului sau care nu au putut fi înmănate unui împuternicit la venirea distribuitorului sunt păstrate la dispoziția destinatarului la oficiul poștal la care acesta este arondat, pentru o perioadă stabilită de întreprindere și menționată în avizele poștale depuse în cutia de scrisori a destinatarului. Odată ce termenul de păstrare expiră, scrisorile sunt transmise înapoi la expeditor dacă acesta este cunoscut.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

În cazul notificării poștale, confirmarea de primire poștală este considerată dovadă. În cazul comunicării prin executor judecătoresc, acesta întocmește un proces-verbal al demersurilor întreprinse. Executorul judecătoresc este un funcționar ministerial. Procesul-verbal al executorului constituie dovadă până la înscrierea în fals.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

Încălcarea normelor privind forma notificării poate duce la nulitatea notificării sau a comunicării.

Nulitatea nu va fi totuși pronunțată pe baza unui viciu de formă decât dacă se stabilește că acest viciu de formă a adus daune destinatarului actului.

Aprecierea acestui lucru îi revine judecătorului.

Atunci când comunicarea sau notificarea nu a putut fi realizată direct la destinatar, iar acesta din urmă nu se prezintă în fața instanței, judecătorul poate cere solicitantului să repete demersul procedând la reînnoirea citației. Această formalitate permite îndepărtarea oricărei îndoieli cu privire la interpretarea care trebuie dată în absența părții interesate.

În cazul procedurilor în care părțile sunt de obicei convocate de grefă, judecătorul poate, de asemenea, să ceară solicitantului să procedeze la o convocare prin executor judecătoresc dacă apar îndoieli cu privire la validitatea convocării prin scrisoare recomandată.

În cele din urmă, judecătorul nu poate pronunța o hotărâre considerată a fi contradictorie în privința uneia dintre părți care nu este prezentă la ședință decât dacă se stabilește că aceasta a fost personal informată. În caz contrar (de exemplu, dacă citația a fost înmănată unei alte persoane aflate la domiciliul destinatarului), hotărârea va fi pronunțată în lipsă, fiind, prin urmare, opozabilă.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Notificările transmise prin intermediul grefei sunt gratuite. Atunci când notificarea sau comunicarea se efectuează prin executor judecătoresc, acesta din urmă este remunerat în funcție de tariful stabilit printr-un regulament al Marelui Ducat de Luxemburg.

Linkuri conexe

[Legilux](#)

[Registrul Comerțului și al Societăților](#)

Ultima actualizare: 10/01/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Ungaria

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

În conformitate cu *Legea III din 1952 privind procedura civilă* („Legea III din 1952”), care reglementează procedura civilă și stabilește normele fundamentale pentru procedurile extrajudiciare, actele judiciare se notifică sau se comunică, de regulă, prin poștă.

Scopul notificării sau comunicării actelor oficiale este de a informa destinatarii cu privire la conținutul actelor, într-un mod care în același timp să permită expeditorilor să dovedească faptul că acestea au fost transmise destinatarilor. Trebuie să se consemneze actul în sine, data și rezultatul notificării sau comunicării. Actele oficiale pot fi trimise prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire special destinată acestui tip de notificare sau comunicare.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

În conformitate cu *Legea CLIX din 2012 privind serviciile poștale* („Legea CLIX din 2012”), actele care trebuie să fie notificate sau comunicate în mod oficial sunt actele a căror expediție sau notificare/comunicare (sau încercare de notificare/comunicare) sau a căror dată produc efecte juridice prevăzute prin lege, actele care stau la baza calculării termenelor legale sau actele clasificate drept acte oficiale prin lege.

În temeiul Legii III din 1952, în acțiunile civile, următoarele acte trebuie să fie transmise în mod obligatoriu prin notificare sau comunicare:

- hotărâri judecătorești adresate părților;
- dispoziții emise în cadrul procesului, adresate părții care nu a fost citată în mod corespunzător la proces;
- dispoziții emise în cadrul procesului cu privire la stabilirea unui nou termen, sau care pot face obiectul unei căi de atac speciale, adresate părții care nu s-a înfățișat la proces;
- dispoziții emise în afara procesului, adresate părții în cauză;
- toate deciziile emise în cursul procedurii, adresate persoanei în interesul căreia procurorul sau persoana sau organizația autorizată în temeiul unor prevederi legislative distincte a inițiat procedura.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Instanța și furnizorul de servicii poștale dețin responsabilitatea pentru notificarea sau comunicarea actelor, în temeiul legislației aplicabile.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de

autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Nu există o astfel de obligație, însă nu este exclus, de exemplu, ca instanța să verifice adresa curentă a societății înscrisă în registrul comerțului și să organizeze notificarea sau comunicarea actelor în consecință.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Adresa de domiciliu a persoanelor fizice:

În Ungaria, registrul central al adreselor de domiciliu este administrat de *Közízigazgatási és Elektronikus Közszolgáltatások Központi Hivatala* [Oficiul Central pentru Servicii Publice Administrative și Electronice (denumit în continuare „KEKKH”)], care se găsește la următoarea adresă: H-1450 Budapesta Pf.: 81, telefon: 36-1-452-3622, Fax: 36-1-455-6875, e-mail: nyilvantarto.hivatal@mail.hiv.hu, site internet: http://www.kekkh.gov.hu/hu/adatszolgaltatas_szemelyi.

Se poate utiliza acest registru pentru a obține adresa persoanelor identificate în mod individual. Cererile în acest sens pot fi formulate de către persoane fizice, persoane juridice sau entități fără personalitate juridică, cu condiția ca acestea să justifice scopul în care utilizează datele și temeiul juridic al utilizării.

Cererea poate fi depusă în scris, personal, la oficiul teritorial competent de la domiciliul sau locul de reședință (sediul social sau locul de desfășurare a activității) al entității care solicită datele sau de la locul de reședință al persoanei în cauză, la Serviciul KEKKH de relații cu clienții (adresa poștală H-1553 Budapesta Pf. 78) în cazul în care biroul teritorial nu este în măsură să furnizeze datele sau nu poate să le furnizeze imediat din motive tehnice, sau în străinătate la reprezentanța externă a Ungariei competentă pentru adresa de reședință din străinătate (a se vedea aici lista oficiilor de acest tip).

Cererea trebuie să conțină următoarele informații:

- datele solicitantului – numele, adresa, sediul sau locul de desfășurare a activității solicitantului – sau datele reprezentantului acestuia;
- enumerarea exactă a datelor solicitate;
- scopul utilizării datelor;
- datele de identificare ale persoanei fizice, care pot fi utilizate pentru a identifica persoana indicată în cerere (numele, locul și data nașterii, numele mamei) sau numele și adresa de reședință cunoscută de solicitant (denumirea localității, denumirea zonei publice, numărul locuinței).

Documentele care trebuie anexate la cerere sunt următoarele:

- documentul care justifică temeiul legal al utilizării datelor;
- certificarea mandatului solicitantului, în cazul în care acesta acționează în numele unei alte entități (împuternicire scrisă în original sau o copie a acesteia certificată pentru conformitate cu originalul). Împuternicirile emise în străinătate trebuie să constituie acte oficiale sau documente private certificate și cu apostilă, cu excepția cazului în care există alte dispoziții în acest sens într-un acord internațional. De regulă, documentele eliberate într-o altă limbă decât limba maghiară sunt acceptabile numai dacă sunt însoțite de o traducere autorizată.

Desfășurarea procedurii este condiționată de o taxă ulterioară pentru servicii administrative:

- pentru furnizarea de date referitoare la un număr de 1-5 persoane: 3 500 HUF;
- pentru furnizarea de date referitoare la un număr mai mare de 5 persoane: numărul persoanelor vizate înmulțit cu un tarif de 730 HUF/persoană.

În cazul cererilor depuse din străinătate sau prin intermediul reprezentanței externe a Ungariei care este competentă pentru locul de reședință al solicitantului, taxa trebuie achitată ulterior ca taxă consulară la reprezentanța competentă a Ungariei în străinătate.

Societățile:

În cazul societăților, cele mai importante date din registrul comerțului, inclusiv adresa, sunt disponibile gratuit pe următorul site internet, în limba maghiară: <https://www.e-ceggyzek.hu/>

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Regulamentul nu precizează clar dacă cererile vizând identificarea unei adrese de reședință intră în domeniul său de aplicare. În consecință, instanței îi revine sarcina de a hotărî dacă îndeplinește astfel de cereri. Cu toate acestea, instanțele maghiare pot solicita informații privind adresa în mod gratuit de la KEKKH și, prin urmare, o astfel de cerere de asistență judiciară nu este exclusă în practică.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

În conformitate cu *Decretul Guvernului nr. 335/2012 din 4 decembrie 2012* de stabilire a unor norme detaliate de reglementare a serviciilor poștale și a notificării sau comunicării actelor oficiale („*Decretul Guvernului nr. 335/2012*”), furnizorul de servicii poștale notifică sau comunică actele oficiale, expediate cu confirmare de primire, prin predarea acestora în mod direct destinatarului sau unei alte persoane autorizate să primească actul.

În cazul în care destinatarul este o persoană fizică și nu se află la adresa vizată în momentul în care se efectuează notificarea sau comunicarea, actul oficial trebuie să fie notificat sau comunicat unei persoane autorizate prezente la adresa respectivă. În lipsa unei astfel de persoane, actul poate fi notificat sau comunicat, de asemenea, unui destinatar substitutiv aflat la adresă (o rudă a destinatarului cu vârsta mai mare de 14 ani).

În cazul unei organizații, persoana îndreptățită să primească documentele este reprezentantul organizației, care poate fi: o persoană din conducerea organizației (directorul general, managerul, un angajat cu funcție de conducere sau orice altă persoană împuternicită să semneze în numele organizației sau să reprezinte organizația în general), un reprezentant sau un agent însărcinat cu primirea actelor notificate sau comunicate, un lichidator, un administrator sau orice persoană fizică angajată în serviciul de corespondență al organizației (în cazul în care organizația deține un astfel de serviciu).

Furnizorul de servicii poștale poate notifica sau comunica, de asemenea, corespondența prin intermediul organizației care își desfășoară activitatea în locul indicat în adresă (notificare sau comunicare indirectă), în cazul în care domiciliul, locul de reședință sau locul de muncă al destinatarului este o unitate a armatei, un centru medical sau social, un penitenciar, un hotel, un cămin studentesc, un cămin pentru lucrători sau o stațiune turistică. Entitatea care primește notificarea sau comunicarea indirectă este obligată să accepte scrisoarea și să se asigure că aceasta este predată destinatarului.

În conformitate cu *Decretul Guvernului nr. 335/2012*, prestatorul de servicii încearcă de două ori să notifice sau să comunice corespondența trimisă cu titlu de act oficial. În cazul în care prima încercare de notificare sau comunicare eșuează din cauza faptului că destinatarul sau persoana autorizată să primească actul nu este prezentă la adresă, prestatorul de servicii lasă un avis care cuprinde informațiile prevăzute de lege, oferă posibilitatea colectării documentului oficial de la punctul de livrare indicat în avis și face o nouă încercare de notificare sau comunicare în a cincea zi lucrătoare de la data la care nu a reușit să notifice sau să comunice actul. În cazul în care nici cea de a doua încercare nu are succes, prestatorul de servicii lasă, din nou, un avis pentru destinatar (care conține informațiile prevăzute de lege) și pune la dispoziție actul oficial la punctul de livrare menționat în avis timp de cinci zile lucrătoare de la data celei de a doua încercări de notificare sau comunicare. În perioada dintre cele două încercări de notificare sau comunicare a actului, acesta poate fi colectat de la punctul de livrare indicat, cu condiția prezentării unui act de identitate. În cazul în care actul oficial nu este predat până la termenul menționat în cel de al doilea avis, în următoarea zi lucrătoare prestatorul de servicii returnează documentul oficial și confirmarea de primire cu indicația „nu a fost ridicat”.

În acest caz, în temeiul dispozițiilor relevante din Legea III din 1952, actul trebuie să fie considerat ca fiind notificat în a cincea zi lucrătoare de la data la care s-a făcut a doua încercare de notificare sau comunicare, cu excepția cazului în care se dovedește contrariul (cu excepția cazului în care actul a fost notificat sau comunicat unui destinatar substitutiv, care este partea adversă). În cazul în care se notifică sau comunică un act de instituire a unei proceduri sau o hotărâre pe fondul cauzei prin care se finalizează procedura, instanța informează părțile cu privire la prezumția că notificarea sau comunicarea a fost efectuată, furnizând în același timp documentul oficial în baza căruia instanța a prezumat că notificarea sau comunicarea a avut loc.

Destinatarul poate colecta documentul care îi este adresat în cadrul instanței, de asemenea, cu condiția prezentării unui act de identitate.

Legea LIII din 1994 privind procedura de executare („Legea LIII din 1994”) reglementează notificarea sau comunicarea actelor de către executorul judecătoresc drept metodă alternativă de notificare sau comunicare utilizată pentru hotărârile pe fondul cauzei care reprezintă un temei pentru executarea silită, în cazul în care notificarea prezumată a produs efecte și partea îndreptățită să prezinte o cerere de executare silită a formulat o solicitare explicită în acest sens și a plătit un avans din suma corespunzătoare costurilor executării. În temeiul Legii LIII din 1994, executorul judecătoresc poate notifica sau comunica personal, de asemenea, documentele privind executarea. În astfel de situații, notificarea sau comunicarea trebuie consemnată într-un raport. În cazul în care procedura eșuează, actele trebuie să fie notificate sau comunicate în conformitate cu normele generale aplicabile notificării sau comunicării documentelor oficiale.

Pe lângă cele menționate anterior, în cazurile prevăzute de lege, notificarea sau comunicarea poate fi efectuată de entități speciale desemnate în acest sens, de exemplu prin intermediul angajaților instanței (cum ar fi notificarea citațiilor pentru procese civile în caz de urgență).

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

În conformitate cu capitolul „Comunicarea electronică în acțiunile civile” din Legea III din 1952, în toate acțiunile civile, precum și în procedurile civile stabilite prin lege (de exemplu, procedura de executare, procedura de lichidare), notificarea sau comunicarea poate avea loc, de asemenea, prin mijloace electronice, în cazul în care acest lucru este acceptat de către părți, indiferent de persoana destinatarului. În cazul comunicării electronice, actele sunt notificate sau comunicate prin mijloace electronice, prin intermediul unui sistem informatizat utilizat pentru notificarea sau comunicarea actelor pe cale electronică.

Prin sistemul de notificare sau comunicare, partea primește o înștiințare la adresa de e-mail indicată cu privire la notificarea sau comunicarea actului, constând în expedierea unui mesaj în spațiul consacrat notificării sau comunicării electronice.

Partea poate obține documentul prin deschiderea link-ului internet de acces la document, acțiune care este confirmată printr-o confirmare de primire electronică trimisă automat expeditorului și părții în cauză. Înainte de a deschide link-ul internet, sistemul de notificare sau comunicare trebuie să indice părții cel puțin numele expeditorului, data de sosire a documentului și numărul cauzei.

În cazul în care partea nu accesează documentul trimis în termen de cinci zile lucrătoare de la postarea acestuia în spațiul consacrat notificării sau comunicării pe cale electronică, documentul trebuie considerat ca fiind notificat sau comunicat în următoarea zi lucrătoare (prezumție de notificare sau comunicare). În cazul în care se stabilește că prezumția de notificare sau comunicare este valabilă, expeditorul și partea primesc o notificare automată prin intermediul sistemului de notificare sau comunicare.

În situații urgente, citațiile pentru procesele civile pot fi transmise prin intermediul poștei electronice, inclusiv în absența unui contact electronic.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

În conformitate cu Legea III din 1952, în cazul în care locul de reședință al părții nu este cunoscut sau aceasta se află într-un stat care nu oferă asistență judiciară în vederea notificării sau comunicării actelor, în cazul în care există alte obstacole insurmontabile în calea procesului de notificare sau comunicare, în cazul în care pare improbabil chiar de la început ca notificarea sau comunicarea să aibă șanse de succes, în cazul în care partea nu menționează un agent de notificare, în pofida cerinței obligatorii, sau în cazul în care notificarea sau comunicarea actelor către persoana respectivă este imposibilă, notificarea sau comunicarea trebuie să fie efectuată prin afișare. De regulă, instanța poate dispune notificarea sau comunicarea prin afișare doar la cererea părții și doar în cazul în care există motive probabile care constituie un temei în acest sens.

Notificarea trebuie să rămână afișată timp de cincisprezece zile la avizierul instanței și la avizierul primăriei de la ultimul loc de reședință cunoscut al părții. În plus, aceasta trebuie să fie publicată pe site-ul central al instanțelor.

În cazul în care un act de inițiere a unei proceduri trebuie să fie comunicat părâtului prin afișare, instanța numește un agent pentru părât și actul de inițierea a procedurii este notificat, de asemenea, agentului.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

În cazul notificării prin afișare, actele trebuie să fie considerate notificate sau comunicate în cea de a cincisprezecea zi de la afișarea notificării la avizierul instanței.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

În conformitate cu Legea CLIX din 2012, furnizorul de servicii poștale și destinatarul pot conveni ca cel dintâi să notifice sau să comunice corespondența adresată destinatarului nu la adresa menționată pe plic, ci la o altă adresă (în special, la o adresă de redirectionare, într-o casuță poștală sau la un alt punct de livrare). În temeiul *Decretului Guvernului nr. 335/2012*, furnizorul de servicii poștale oferă informații privind sosirea unor acte oficiale care poartă adresa unei casuțe poștale din cadrul unui oficiu poștal prin depunerea unui avis în casuța poștală, chiar dacă actele oficiale poartă adresa casuței poștale, însă nu sunt adresate persoanei care a închiriat casuța poștală respectivă.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În conformitate cu Legea III din 1952, actele judiciare expediate prin poștă trebuie să fie considerate notificate sau comunicate la data la care s-a încercat notificarea sau comunicarea acestora, în cazul în care destinatarul refuză în mod explicit să accepte notificarea sau comunicarea.

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

În cazul notificării sau comunicării actelor în temeiul articolului 14 din regulament, furnizorul de servicii poștale din Ungaria nu dispune de informații conform cărora corespondența primită din străinătate este un document oficial. Prin urmare, acesta nu aplică normele speciale aplicabile notificării sau comunicării actelor oficiale, ci numai normele naționale generale aplicabile scrisorilor recomandate (cu confirmare de primire).

În ceea ce privește persoanele autorizate să primească actele, se aplică, de asemenea, următoarele dispoziții, pe lângă cele de la punctul 5, cu privire la actele oficiale. În cazul în care destinatarul este o persoană fizică, locatorul spațiului aflat la adresa în cauză sau persoana care a oferit locuința destinatarului poate să constituie, de asemenea, un destinatar substitutiv, în cazul în care persoana respectivă este o persoană fizică. În ceea ce privește organizațiile, persoanele autorizate să primească, la sediul organizației sau într-un alt spațiu deschis clienților, acte care trebuie notificate sau comunicate sunt membrii și angajații organizației, precum și persoanele fizice care lucrează la recepție, în cazul în care organizația dispune de o recepție, însă actele pot fi notificate sau comunicate, de asemenea, altor angajați ai organizației (cu titlul de agenți de primire ocazionali).

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În cazul în care destinatarul sau o altă persoană autorizată să primească actele nu este prezentă la adresa vizată la ora la care se efectuează notificarea sau comunicarea, prestatorul de servicii lasă un avis care informează destinatarul că documentul este disponibil pentru a fi colectat de către destinatar la punctul de livrare al furnizorului de servicii. Documentul poate fi colectat de la adresa respectivă de către destinatar, reprezentantul său autorizat sau un destinatar substitutiv care are domiciliul sau locul de reședință la adresa indicată. În cazul în care destinatarul sau o altă persoană autorizată să primească actele nu colectează corespondența până la termenul menționat în avis, furnizorul de servicii returnează documentul cu mențiunea „nelivrat”.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

Perioada de disponibilitate este stabilită de furnizorul de servicii poștale. Pentru Magyar Posta Zrt., aceasta este de zece zile lucrătoare de la încercarea de notificare sau comunicare a actelor. În ceea ce privește metoda de comunicare, a se vedea punctul anterior.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Dovada scrisă a notificării sau comunicării actului este confirmarea de primire, care indică rezultatul procedurii de notificare sau comunicare, și anume persoana care a primit actele, calitatea acesteia în cazul în care nu este însuși destinatarul (de exemplu, reprezentant autorizat), data primirii sau, în cazul în care predarea actelor nu a fost realizată, motivul care a împiedicat-o (de exemplu, destinatarul a refuzat primirea, nu a ridicat actele). Prestatorul de servicii returnează confirmarea de primire expeditorului în toate cazurile.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

În conformitate cu Legea III din 1952, în cazul în care prezumția de notificare sau comunicare este valabilă (destinatarul a refuzat primirea sau nu a primit documentul, în pofida celor două încercări de comunicare sau notificare a actului), destinatarul poate depune o cerere de respingere a prezumției de notificare sau comunicare la instanța care a inițiat procedura în cadrul căreia a avut loc notificarea sau comunicarea, în termen de cincisprezece zile din momentul în care a luat cunoștință de prezumția că actul a fost notificat sau comunicat. De regulă, o astfel de cerere nu poate fi prezentată la mai mult de șase luni de la intrarea în vigoare a prezumției. În cazul în care prezumția este legată de notificarea sau comunicarea unui act de instituire a unei proceduri, partea poate depune cererea pe parcursul desfășurării procedurii, în termen de cincisprezece zile de la momentul în care a luat cunoștință de aplicarea prezumției.

Cererea de respingere a prezumției poate fi prezentată motivând că solicitantul nu a fost în măsură să primească actul oficial, fără să aibă vreo vină în acest sens, întrucât:

a) notificarea sau comunicarea a fost efectuată cu încălcarea legislației aplicabile notificării sau comunicării actelor oficiale sau nu a fost regulamentară din alte motive, sau

b) solicitantul nu a fost în măsură să primească documentul din alte motive care nu sunt menționate la litera (a) (de exemplu, pentru că nu a luat cunoștință de notificare sau comunicare, fără să aibă vreo vină în acest sens).

În cazul în care partea depune o cerere de respingere a prezumției în temeiul motivelor de la litera a) de mai sus, iar instanța admite cererea, consecințele juridice legate de prezumția de notificare sau comunicare devin nule, iar notificarea sau comunicarea, precum și eventualele măsuri și acțiuni procedurale întreprinse deja trebuie luate în conformitate cu cererea părții, după caz. În cazul unei cereri depuse de un alt solicitant, în cazul în care instanța admite cererea, consecințele juridice legate de notificare sau comunicare în ceea ce îl privește pe solicitant nu sunt aplicabile.

Dacă prezumția este respinsă în temeiul motivelor de la litera b) de mai sus, notificarea sau comunicarea actului se repetă. De regulă, dispozițiile aplicabile pentru justificarea neîndeplinirii unei acțiuni trebuie să se aplice, *mutatis mutandis*, cu privire la depunerea și evaluarea cererii.

Respingerea prezumției este posibilă, de asemenea, în cursul procedurii de executare. Atunci când hotărârea privind intrarea în vigoare a prezumției rămâne definitivă, destinatarul, în calitate de solicitant, poate – în cazul în care motivele deja menționate persistă – să prezinte instanței de prim grad de jurisdicție o cerere de respingere a prezumției, în timp ce procedura de executare este în curs de desfășurare, în termen de cincisprezece zile de la momentul în care a luat cunoștință de procedura de executare a hotărârii. Odată ce procedura de executare a început, cererea poate fi prezentată numai în conformitate cu prezentul alineat.

Instanța poate dispune notificarea sau comunicarea prin afișare doar la cererea părții și doar în cazul în care există motive probabile care pot constitui un temei în acest sens. În cazul în care faptele prezentate se dovedesc a fi false și partea a avut sau ar fi putut avea cunoștință de acest lucru, cu diligența necesară, notificarea sau comunicarea prin afișare și procedura care urmează acesteia devin nule, iar partea trebuie să fie obligată la plata cheltuielilor de judecată, precum și a unei amenzi. Cu toate acestea, în cazul în care partea adversă (căreia actul i-a fost notificat sau comunicat prin afișare), acceptă – inclusiv tacit – procedura care a urmat afișării, aceasta nu devine nulă. Cu toate acestea, amenda trebuie să fie impusă, de asemenea, în aceste situații, iar partea trebuie să fie obligată la plata costurilor suplimentare survenite.

O hotărâre definitivă poate face obiectul unei revizui în cazul în care actul de instituire a procedurii sau un alt document a fost notificat sau comunicat părții prin afișare, cu încălcarea normelor aplicabile notificării sau comunicării prin afișare.

În lipsa prezumției de notificare sau comunicare ori a notificării sau comunicării prin afișare, consecințele încălcării dispozițiilor legale cu privire la notificarea sau comunicarea actelor pot fi reparate prin intermediul căilor de atac generale disponibile pe parcursul procedurii, în conformitate cu normele aplicabile.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

În principiu, cheltuielile de judecată includ, de asemenea, costurile notificării sau comunicării actelor. Prin urmare, partea în cauză nu trebuie să suporte costurile legate de notificare sau comunicare în cadrul procedurilor judiciare. Singura excepție o constituie notificarea sau comunicarea prin intermediul unui executor judecătoresc în temeiul Legii LIII din 1994, în acest caz persoana care solicită executarea fiind obligată să plătească în avans costurile aferente.

Executorul judecătoresc poate percepe o taxă pentru notificarea sau comunicarea actelor prin executor judecătoresc, a cărei valoare este de 6 000 HUF, în conformitate cu Decretul nr. 14/1994 din 8 septembrie 1994 al Ministrului Justiției privind tarifele executorilor judecătorești. În plus, executorul judecătoresc are dreptul la o indemnizație forfetară pentru notificarea sau comunicarea specială a actelor, a cărei valoare este de 3 000 HUF pentru fiecare încercare de notificare sau comunicare a actelor în cazul în care adresa de notificare sau comunicare este adresa de domiciliu, locul de reședință sau locul de muncă al destinatarului și, respectiv, de 6 000 HUF în cazul în care notificarea sau comunicarea se efectuează la un alt loc de reședință utilizat de către destinatar sau un loc în care destinatarul locuiește doar ocazional.

În cazul în care procedura de executare este inițiată în temeiul actului care trebuie notificat sau comunicat, costurile sunt suportate de debitor. Costurile legate de notificarea sau comunicarea actelor prin afișare trebuie plătite în avans de către persoana care solicită notificarea sau comunicarea prin afișare.

Ultima actualizare: 16/10/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Malta

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Prin comunicarea actelor se înțelege livrarea actelor judiciare către o persoană fizică sau juridică. Modul de comunicare este reglementat în mod specific prin Codul de organizare și de procedură civilă (capitolul 12 din legislația malteză).

În legislația națională au fost introduse norme specifice privind comunicarea actelor pentru a crea o procedură standard a modului de efectuare a comunicării actelor și pentru a se asigura că toate părțile implicate primesc actele juridice cu privire la acestea sau acțiunile acestora. În plus, prin aceste norme, instanța are certitudinea că actele au ajuns la destinatar.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial?

Toate actele depuse la instanță trebuie comunicate în mod oficial. Acestea includ adrese judiciare, proteste judiciare, cereri, citații, căi de atac, întâmpinări, măsuri preventive sau executorii și hotărâri pronunțate de instanțe, judecători și magistrați.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

După depunerea unui act la instanță, instanța este responsabilă de comunicarea actelor. Partea care introduce acțiunea trebuie să depună actul la instanță indicând persoana căreia trebuie să îi fie comunicat actul și adresa de comunicare. În cazul în care există mai mult de un singur destinatar, partea care depune actul trebuie să se asigure că există un număr suficient de copii pentru toți destinatarii.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Autoritatea malteză de destinație verifică adresa furnizată în cazul în care comunicarea nu a putut fi efectuată; cu toate acestea, pentru a face acest lucru, autorităților malteze trebuie să li se furnizeze numărul cărții de identitate a destinatarului în cazul acesta este o persoană fizică. În cazul în care autoritatea de origine furnizează acest număr de identificare, care este unic pentru fiecare persoană fizică, autoritatea de destinație poate încerca să stabilească o altă reședință.

În cazul societăților, autoritatea solicitată verifică adresa înregistrată a societății destinate prin intermediul unui sistem online operat de Registrul Comerțului din cadrul Autorității malteze pentru servicii financiare (MFSA). În cazul în care adresa furnizată de către autoritatea de origine diferă de cea indicată în sistem, se va efectua o nouă comunicare a actelor la adresa sediului social.

Atunci când executorul judecătoresc indică faptul că nu a găsit destinatarul la adresa furnizată sau că nimeni nu a deschis ușa, autoritatea solicitată depune o cerere la instanța competentă pentru a obține permisiunea de a comunica actele persoanei în cauză (juridice sau fizice) la aceeași adresă, dar după orele de program stabilite de lege. Uneori comunicarea este efectuată cu succes.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Atunci când este necesară stabilirea adresei unei persoane fizice, numai autoritatea de destinație are acces la documentele referitoare la adresa unei persoane, dar cu condiția ca autoritatea de origine să furnizeze un număr de identificare. Această bază de date nu este disponibilă pentru publicul larg sau pentru autoritățile străine. Pe de altă parte, informațiile esențiale referitoare la societățile comerciale, cum ar fi denumirea corectă a societății, numărul de înregistrare al societății și sediul social, pot fi verificate de orice persoană, gratuit, prin intermediul unui sistem online pus la dispoziție de [Registrul Comerțului](#) din cadrul Autorității malteze pentru servicii financiare. Pot fi obținute online de pe același site și informații specifice, cum ar fi numele administratorilor, ale reprezentanților legali, ale secretarului societății etc., însă pentru aceasta este necesară crearea unui cont, iar accesul la astfel de informații este acordat contra cost.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Motivele pentru o astfel de solicitare trebuie transmise autorității centrale atunci când se referă la adresa unui martor. Autoritatea centrală nu este însă obligată să furnizeze astfel de informații.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Protestele judiciare și actele juridice care nu țin de o cauză aflată pe rolul instanței se transmit prin scrisoare recomandată însoțită de un „cartonaș roz” pe care apare fie semnătura de primire, fie mențiunea că actul nu a fost primit. „Cartonașul roz” este anexat actului original (de exemplu, adresei oficiale). Actele depuse în vederea inițierii unei proceduri judiciare sau în cadrul unei proceduri judiciare sunt comunicate de către executorul judecătoresc prin transmiterea respectivelor acte destinatarului, la adresa indicată de partea care depune actele, sau prin livrarea unor astfel de copii la locul de muncă sau la domiciliul destinatarului sau prin înmânarea acestora persoanelor aflate în serviciul său sau avocatului său ori unei persoane autorizate să îi primească corespondența. Cu toate acestea, actele nu pot fi lăsate unei persoane sub vârsta de paisprezece ani sau unei persoane care, la momentul comunicării, suferă de o tulburare mintală sau de orice altă boală care o face incapabilă să facă dovada unei astfel de comunicări.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da,

pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Actele nu pot fi comunicate electronic în cadrul unei proceduri civile.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

Autoritatea de destinație trebuie să se asigure de comunicarea actului prin anexarea actului la o adresă judiciară depusă la Registrul Instanței Civile, Prima Cameră, în ceea ce privește actele care trebuie comunicate în insula Malta și la Registrul Curții Magistraților (Gozo), în jurisdicția sa superioară, în ceea ce privește actele care trebuie comunicate în insulele Gozo și Comino. Aceste acte, împreună cu adresa judiciară, vor fi comunicate destinatarului de către executorul judecătoresc. Articolul 187 din Codul de organizare și de procedură civilă prevede modul în care trebuie comunicate actele:

(a) Comunicarea se efectuează prin furnizarea unei copii a actului de procedură persoanei căreia trebuie să îi fie comunicat actul sau prin livrarea unei astfel de copii la domiciliul, sediul, locul de muncă sau adresa poștală a destinatarului prin înmânarea acesteia unui membru al familiei sau gospodăriei sale, unei persoane aflate în serviciul său, avocatului său sau unei persoane autorizate să îi primească corespondența: cu toate acestea, nu este legal ca actele să fie lăsate unei persoane sub vârsta de paisprezece ani sau unei persoane care, din cauza unei boli mintale, nu este capabilă să facă dovada unei astfel de comunicări. O persoană este considerată a fi în măsură să facă dovada comunicării, până la proba contrară; și nu poate fi ridicată nicio obiecție pe motive de efectuare neconformă a comunicării pentru oricare dintre aceste motive, dacă se dovedește că respectiva copie a ajuns într-adevăr la persoana căreia trebuia să îi fie comunicată;

(b) În cazul persoanelor aflate la bordul navelor comerciale sau al membrilor echipajului care nu au reședința în Malta, comunicarea poate fi efectuată prin furnizarea unei astfel de copii comandantului navei sau oricărei alte persoane care acționează în această calitate;

(c) În cazul unui organism cu personalitate juridică distinctă, comunicarea se face prin livrarea actului de procedură: (i) la sediul social, sediul principal, sediul sau adresa poștală, unei persoane/unor persoane cu drept de reprezentare legală sau în instanță a acestuia sau secretarului societății sau unui angajat al unui astfel de organism sau (ii) oricărui dintre persoanele menționate anterior în modul prevăzut la litera (a).

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

Actul este considerat a fi comunicat atunci când persoana care primește actele acceptă comunicarea.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Nu se aplică.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În ceea ce privește legislația malteză, în cazul în care o persoană căreia îi este adresat un act de procedură refuză să primească actul comunicat personal de un funcționar al instanței, instanța, la cererea părții interesate și după audierea respectivului funcționar, luând în considerare toate circumstanțele incidentului, poate declara prin intermediul unei încheieri că respectiva comunicare a fost efectuată la data și la ora la care a survenit respectivul refuz, iar încheierea respectivă se consideră ca fiind o dovadă a comunicării în toate scopurile legale.

În plus, în cazul în care o persoană evită, obstrucționează sau refuză cu bună știință comunicarea unui act, a unei hotărâri judecătorești sau executarea oricărui mandat sau ordin de către un executor judecătoresc, aceasta se face vinovată de sfidarea curții și este pasibilă, în caz de condamnare, la (a) mustrare, (b) interdicția de a se prezenta în sala de judecată, (c) arestarea pentru o perioadă de douăzeci și patru de ore în interiorul clădirii în care au loc ședințele de judecată sau (d) plata unei amenzi (*ammenda* sau *multa*).

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Serviciile poștale malteze distribuie corespondența oricărei persoane găsite la domiciliu care este dispus să accepte corespondența, cu condiția ca aceasta să se afle în deplinătatea facultăților mintale și să nu fie un copil. Există prezumția că, odată ce o persoană se află la adresa de corespondență și acceptă corespondența, aceasta este autorizată în acest sens de către destinatar. În cazul în care nu este autorizată, ea nu ar trebui să accepte corespondența, iar în cazul în care o acceptă, își asumă responsabilitatea de a o comunica destinatarului. Persoana care primește actul semnează de primire. Această procedură este în conformitate cu articolul 33 din Reglementările (generale) din 2005 privind serviciile poștale.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În cazul în care nimeni nu este disponibil la adresă pentru a răspunde și a primi corespondența, iar semnătura de primire este necesară, este lăsat un avis la adresa respectivă prin care destinatarul este informat cu privire la încercarea de livrare. Corespondența poate fi ridicată de la cel mai apropiat oficiu poștal. Rămâne la discreția furnizorului de servicii poștale dacă vor fi efectuate alte încercări de livrare. În cazul în care corespondența nu este ridicată, aceasta se întoarce la expeditor cu mențiunea „neridicată”. În cazul în care corespondența este refuzată de către destinatar sau de către reprezentantul acestuia, atunci aceasta este restituită expeditorului de îndată cu mențiunea „refuzată”.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

În cazul în care nu se află nimeni la adresă pentru a primi corespondența, este lăsat un avis la adresă prin care destinatarul este informat despre încercarea de livrare, precum și despre faptul că respectiva corespondență poate fi ridicată de la cel mai apropiat oficiu poștal. Dacă corespondența nu este ridicată, furnizorul de servicii poștale, la discreția sa, transmite un avis final destinatarului, informându-l că respectiva corespondență poate fi în continuare ridicată. În general, acest avis este transmis după 5 zile în cazul scrisorilor recomandate locale și după 10 zile în cazul scrisorilor recomandate din străinătate. În cazul în care corespondența nu este ridicată în aceste intervale de timp, după o perioadă de așteptare de încă 5 zile, aceasta este înapoiată expeditorului cu mențiunea „neridicată”. Corespondența poate fi ridicată de la oficiul poștal de către destinatar sau de către un reprezentant autorizat al acestuia cu condiția prezentării avizului împreună cu un act de identitate (pașaport sau carte de identitate) al destinatarului.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Este emis un certificat de comunicare sau necomunicare.

Actele originale comunicate prin scrisoare recomandată vor avea anexat un „cartonaș roz”. Odată returnate instanței, actele originale sunt ștampilate fie cu cerneală neagră, fie cu cerneală roșie. Cerneala neagră este utilizată pentru a indica atât efectuarea comunicării, cât și persoana căreia i-a fost comunicat actul. Dacă actul nu este comunicat, va fi aplicată ștampila cu cerneală roșie și se va menționa și motivul pentru care nu s-a efectuat comunicarea.

Actele care sunt comunicate prin executor judecătoresc sunt ștampilate cu cerneală neagră dacă comunicarea a fost efectuată sau cu cerneală roșie dacă comunicarea nu a fost efectuată și vor fi semnate de către executorul judecătoresc însărcinat cu efectuarea comunicării.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

În cazul în care destinatarul nu primește actele, deși acestea au fost comunicate în mod legal prin lăsarea de copii ale acestora la adresa, domiciliul sau locul de muncă al destinatarului, comunicarea este considerată a fi completă și valabilă. Comunicarea efectuată cu încălcarea legii poate fi contestată prin acțiune în instanță. În cazul în care nu a fost efectuată o comunicare valabilă, dar partea respectivă depune o întâmpinare sau apare în fața instanței, comunicarea este considerată ca fiind valabilă.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Prin circulara nr. 148/2014, autoritatea de destinație a stabilit o taxă fixă în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 1393/2007, în valoare de 50 de euro pentru fiecare act care trebuie comunicat în Malta. Această taxă trebuie plătită înainte de comunicare. Plata taxelor trebuie efectuată prin virament bancar în contul Biroului procurorului general, detaliile bancare fiind următoarele:

Denumirea băncii: Central Bank of Malta

Denumirea titularului de cont: AG Office - Receipt of Service Documents

Numărul de cont: 40127EUR-CMG5-000-Y

Cod IBAN: MT24MALT011000040127EURCMG5000Y

Cod SWIFT: MALTMTMT

Ultima actualizare: 16/10/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Țările de Jos

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Orice act care a fost trimis autorității solicitate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Executorul judecătoresc a fost desemnat în Țările de Jos ca fiind autoritatea de primire și de transmitere.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Executorul judecătoresc are obligația de a verifica domiciliul destinatarului în registrul de evidență a populației din Țările de Jos (BRP). Prin această verificare obligatorie se va identifica, de asemenea, orice adresă nouă în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa indicată.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Nu.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

În Țările de Jos, instanțele constituie autoritatea competentă în sensul Regulamentului (CE) nr. 1206/2001 din 28 mai 2001. Însă instanțele neerlandeze nu sunt competente să găsească adresa unei părți (la cerere).

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Notificarea sau comunicarea de acte constituie una dintre sarcinile oficiale ale executorului judecătoresc [articolul 2 din Legea privind executorii judecătorești (*Gerechtsdeurwaarderswet*)]. După verificare, astfel cum este descris la întrebarea 4.1, executorul judecătoresc trebuie să notifice sau să comunice destinatarului actul primit în acest sens. În principiu, actele sunt notificate sau comunicate în persoană. Nu există metode alternative la „notificarea sau comunicarea indirectă” menționată la întrebarea 7.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Notificarea sau comunicarea actelor pe cale electronică nu este autorizată în Țările de Jos.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

Nu, sau, cel puțin, doar dacă acest formular specific nu este contrar legislației neerlandeze. Notificarea sau comunicarea poate fi efectuată, de asemenea, la o adresă diferită de cea a domiciliului destinatarului, cu condiția ca executorul judecătoresc să se întâlnească și să vorbească cu destinatarul în persoană. Dacă destinatarul nu are domiciliul sau reședința cunoscută în Țările de Jos, un act poate fi depus la parchet.

Executorii judecătorești nu notifică sau comunică acte prin poștă, deși agenția de transmitere dintr-un alt stat membru poate trimite actul destinatarului direct prin poștă.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

Nu este cazul.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Nu este cazul.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

1. Refuzul de a primi actul

Dacă destinatarul refuză să primească actul notificat sau comunicat de către executorul judecătoresc, acesta din urmă are dreptul să lase respectivul act la adresa înregistrată într-un plic sigilat [articolul 47 din Codul de procedură civilă (*Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering*)]. Notificarea sau comunicarea este considerată a fi efectuată la momentul respectiv.

2. Refuzul din cauza lipsei traducerii

Dacă destinatarul refuză să accepte actul din cauză că acesta nu este tradus [articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007], executorul judecătoresc trebuie să înregistreze acest refuz în certificat și să desemneze actul ca nefiind notificat sau comunicat. Potrivit celei mai recente jurisprudențe a Curții Europene de Justiție, instanței îi revine sarcina de a decide în ce măsură un refuz este valabil (hotărârea *Novo Banco*).

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Serviciul poștal poate livra, de asemenea, unei alte persoane. Va fi solicitată identificarea în funcție de forma aleasă de expediere.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

Dacă a fost trimis prin scrisoare recomandată, actul va fi depus la oficiul poștal pentru o anumită perioadă de timp. Poștașul lasă avizul în cutia poștală a destinatarului.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

În cazul în care un act înregistrat nu poate fi livrat, poștașul lasă un mesaj prin care anunță destinatarul că poate ridica actul de la oficiul poștal indicat. Actul se păstrează pentru o perioadă de trei săptămâni. Dacă nu este ridicat, acesta este returnat expeditorului.

9 Există vreodată dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Da, pe lângă procesul-verbal al notificării sau comunicării, autoritatea solicitată (executorul judecătoresc) va redacta, de asemenea, un certificat al notificării sau comunicării (articolul 10 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), pe care îl va trimite, împreună cu procesul-verbal, autorității solicitante.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

O notificare sau comunicare a unui act nu poate fi ilegală dacă a fost efectuată de un executor judecătoresc. Nulitatea este posibilă, astfel cum se menționează la articolul 66 din Codul de procedură civilă.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

În cazul în care notificarea sau comunicarea a fost efectuată prin intermediul unei autorități solicitate în Țările de Jos, plata pentru respectiva notificare sau comunicare reprezintă o sumă fixă de 65 EUR pentru fiecare notificare sau comunicare.

Ultima actualizare: 11/04/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [de](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Austria

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

„Notificarea sau comunicarea actelor” este procesul prin care un document este predat unui destinatar într-o formă prevăzută de lege și care poate fi dovedită, astfel încât acesta să ia cunoștință de documentul respectiv.

Notificarea sau comunicarea actelor este o act procedural dispus de instanță în contextul unei proceduri judiciare și efectuat automat (articolul 87 din Codul de procedură civilă al Austriei (*Zivilprozessordnung* – ZPO). Notificarea sau comunicarea actelor trebuie să poată fi dovedită în mod oficial, astfel încât să fie posibil să se verifice când și către cine a fost efectuată notificarea sau comunicarea. Anumite efecte procedurale nu pot surveni decât dacă există dovezi că actele au fost notificate sau comunicate în mod corespunzător.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Ca principiu de bază, toate hotărârile instanței (de exemplu, citațiile, deciziile și hotărârile judecătorești) și toate cererile înaintate de către o parte (de exemplu, cerere de chemare în judecată, apărare, cale de atac), precum și alte declarații care sunt (de asemenea) adresate părții adverse trebuie să fie notificate sau comunicate în mod oficial.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Notificarea sau comunicarea actelor, precum și modul în care se efectuează acestea, sunt dispuse de către organul de decizie (judecător, executor judecătoresc). O astfel de dispoziție este numită decizie de notificare (*Zustellverfügung*) și este formulată de organul de decizie pe exemplarul original al actului care urmează să fie notificat sau comunicat. Acțiunea de notificare sau comunicare propriu-zisă este efectuată de un serviciu de curierat. Este vorba, de regulă, despre serviciile poștale, însă poate fi, de asemenea, un alt prestator de servicii universal [articolul 2 alineatul (7) din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea documentelor (*Zustellgesetz – ZustG*) coroborat cu articolul 3 alineatul (4) din Legea austriacă privind piața serviciilor poștale (*Postmarktgesetz*)].

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

În principiu, răspunsul este negativ. Cu toate acestea, în funcție de volumul de resurse umane disponibile, se pot efectua cercetări simple, de exemplu o căutare în registru (pentru detalii suplimentare, a se vedea punctul 4.2 de mai jos).

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Desigur. Orice persoană, inclusiv o autoritate dintr-un alt stat, poate contacta autoritățile însărcinate cu evidența populației [administrația municipală, autoritățile municipale, serviciul administrativ teritorial municipal (*Gemeindeamt, Magistrat, Magistratisches Bezirksamt*)] pentru a solicita informații privind reședința principală înregistrată a unei anumite persoane fizice. Datele înregistrate sunt păstrate într-un registru central (*Zentrales Melderegister – ZMR*). Acesta este un registru public care conține numele tuturor persoanelor înregistrate în Austria, împreună cu informații privind reședința principală a acestora și – dacă este cazul – reședința (reședințele) secundară(e). În Austria, este obligatorie înregistrarea/scoaterea din evidență a reședinței. Pentru a solicita efectuarea unei căutări în registru, sunt necesare următoarele informații, ca cerință minimă absolută, despre persoana care face obiectul căutării: prenume și nume/nume de familie, plus o caracteristică suplimentară care permite identificarea clară a persoanei (de exemplu, data nașterii, locul nașterii, cetățenia sau adresa anterioară).

În prezent, taxa pentru cererea de efectuare a unei căutări în registru este de 17,30 EUR (taxă de cerere 14,30 EUR; comision al administrației federale pentru obținerea de date din registru central 3,00 EUR).

Informații suplimentare privind depunerea unei cereri de efectuare a unei căutări în registru sunt disponibile la adresa <http://www.help.gv.at> în cadrul categoriei **Dokumente und Recht (documente și informații juridice)** / **Personen-Meldeauskunft (informații personale/înregistrate)**.

În principiu, notificarea sau comunicarea este efectuată de către un serviciu de curierat, și anume serviciile poștale sau un alt prestator de servicii universal (a se vedea punctul 3 de mai sus) sau de către funcționari ai instanței (articolul 88 din Codul de procedură civilă al Austriei).

Cu toate acestea, există, de asemenea, următoarele proceduri alternative de notificare sau comunicare:

Notificarea prin anunț public în conformitate cu articolul 25 din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor și cu articolul 115 din Codul de procedură civilă al Austriei:

În cazul persoanelor a căror adresă este necunoscută sau al persoanelor care sunt necunoscute pentru autorități și pentru care nu s-a numit niciun reprezentant autorizat în scopul de a primi actele (articolul 20 din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor) notificarea sau comunicarea poate fi efectuată prin includerea unui aviz oficial într-o arhivă electronică pentru comunicările publice efectuate prin avize (*Ediktsdatei*) (aceasta poate fi accesată pe site-ul <http://www.justiz.gv.at/>, la categoria E-Government/Ediktsdatei) pentru a comunica faptul că actul care trebuie notificat sau comunicat a fost depus în instanță. Notificarea trebuie să conțină, de asemenea, pe scurt, următoarele informații: conținutul actului care urmează a fi notificat sau comunicat, denumirea instanței care a fost sesizată cu cazul respectiv, obiectul litigiului și opțiunile de colectare a actului, precum și informații privind efectele juridice ale anunțului. Notificarea sau comunicarea actului este considerată a fi fost efectuată de îndată ce avizul oficial este introdus în arhiva pentru comunicări publice.

Notificarea prin intermediul unui administrator numit de instanță (articolele 116-118 din Codul de procedură civilă al Austriei):

În cazul în care singura cale de a efectua notificarea sau comunicarea este prin intermediul unui aviz oficial (introducerea în arhiva electronică pentru comunicările publice efectuate prin avize), instanța trebuie să numească un administrator la cerere sau din proprie inițiativă în situația în care persoana vizată ar trebui în mod normal să întreprindă acțiuni judiciare pentru a-și apăra drepturile, dat fiind actul care ar trebui să-i fie notificat sau comunicat, în special dacă actul care urmează a fi notificat sau comunicat conține o citație pentru persoana în cauză. Numele administratorului trebuie anunțată în arhiva pentru comunicări publice (articolul 117 din Codul de procedură civilă al Austriei). După aceasta și după ce actul este transmis administratorului, se consideră că notificarea sau comunicarea a fost efectuată (articolul 118 din Codul de procedură civilă al Austriei).

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

În cazul în care autoritatea solicitată clasifică solicitarea ca fiind o cerere de obținere de probe în sensul articolului 1 din regulament, de exemplu din cauza faptului că este necesar să se verifice adresa pentru o procedură judiciară (în special notificarea sau comunicarea actelor), autoritatea va acționa în conformitate cu dispozițiile regulamentului și va încerca să identifice adresa actuală utilizând resursele pe care le are la dispoziție, de exemplu printr-o cerere de efectuare a unei căutări în registru sau prin efectuarea unor căutări în alte registre.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

În principiu, notificarea sau comunicarea se efectuează de către un serviciu de curierat, și anume poșta sau un alt prestator de servicii universal (a se vedea punctul 3 de mai sus), sau de către funcționari ai instanței (articolul 88 din Codul de procedură civilă al Austriei).

Cu toate acestea, există, de asemenea, următoarele proceduri alternative de notificare sau comunicare:

Notificarea sau comunicarea prin anunț public, în conformitate cu articolul 25 din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor și cu articolul 115 din Codul de procedură civilă al Austriei:

În cazul persoanelor a căror adresă este necunoscută sau al persoanelor care sunt necunoscute pentru autorități și pentru care nu s-a numit niciun reprezentant autorizat în scopul de a primi actele (articolul 20 din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor) notificarea sau comunicarea poate fi efectuată prin includerea unui aviz oficial într-o arhivă electronică pentru comunicările publice efectuate prin avize (*Ediktsdatei*) (aceasta poate fi accesată pe site-ul <http://www.justiz.gv.at/>, la categoria E-Government/Ediktsdatei) pentru a comunica faptul că actul care trebuie notificat sau comunicat a fost depus în instanță. Notificarea trebuie să conțină, de asemenea, pe scurt, următoarele informații: conținutul actului care urmează a fi notificat sau

comunicat, denumirea instanței care a fost sesizată cu cazul respectiv, obiectul litigiului și opțiunile de colectare a actului, precum și informații privind efectele juridice ale anunțului. Notificarea sau comunicarea actului este considerată a fi fost efectuată de îndată ce avizul oficial este introdus în arhiva pentru comunicări publice.

Notificarea sau comunicarea prin intermediul unui administrator numit de instanță (articolele 116-118 din Codul de procedură civilă al Austriei):

În cazul în care singura cale de a efectua notificarea sau comunicarea este prin intermediul unui aviz oficial (introducerea în arhiva electronică pentru comunicările publice efectuate prin avize), instanța trebuie să numească un administrator la cerere sau din proprie inițiativă în situația în care persoana vizată ar trebui în mod normal să întreprindă acțiuni judiciare pentru a-și apăra drepturile, dat fiind actul care ar trebui să-i fie notificat sau comunicat, în special dacă actul care urmează a fi notificat sau comunicat conține o citație pentru persoana în cauză. Numirea administratorului trebuie anunțată în arhiva pentru comunicări publice (articolul 117 din Codul de procedură civilă al Austriei). După aceasta și după ce actul este transmis administratorului, se consideră că notificarea sau comunicarea a fost efectuată (articolul 118 din Codul de procedură civilă al Austriei).

Există un sistem special care permite notificarea sau comunicarea actelor pe cale electronică de către instanțele judecătorești. Acesta se numește sistemul *Elektronischer Rechtsverkehr* (corespondență juridică electronică) sau ERV, pe scurt. Singurele persoane care au obligația să facă parte din acest sistem sunt avocații și avocații apărării, notarii, instituțiile financiare și de credit, societățile de asigurări din Austria, furnizorii de asigurări sociale, casele de pensii, Fondul pentru concediu și plăți compensatorii al lucrătorilor în construcții (*Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungskasse*), Fondul pentru salariile personalului din domeniul farmaceutic (*Pharmazeutische Gehaltskasse*), Fondul de urgență pentru faliment (*Insolvenz-Entgelt-Fonds*) și IEF-Service GmbH, Asociația Principală a Organizațiilor de Securitate Socială din Austria (*Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger*), Biroul procurorilor din cadrul Ministerului de Finanțe (*Finanzprokurator*) și barourile. Alte persoane pot participa, de asemenea, la acest sistem, dar nu au nicio obligație în acest sens. În cazul în care notificarea sau comunicarea actelor este efectuată prin ERV, hotărârile judecătorești și cererile judiciare transmise pe cale electronică [articolul 89a alineatul (2) din Legea privind organizarea instanțelor] (*Gerichtsorganisationsgesetz – GOG*) se consideră notificate sau comunicate în următoarea zi lucrătoare de după punerea lor electronică la destinatarului (sâmbăta nu este considerată zi lucrătoare în acest sens).

În cazul în care notificarea sau comunicarea prin intermediul ERV nu este posibilă, aceasta poate fi realizată, de asemenea, prin serviciile de poștă electronică, în conformitate cu dispozițiile privind notificarea sau comunicarea actelor [articolul 89a alineatul (3) din Legea privind organizarea instanțelor coroborat cu articolul 28 și următoarele din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor].

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Există un sistem special care permite notificarea sau comunicarea actelor pe cale electronică de către instanțele judecătorești. Acesta se numește sistemul *Elektronischer Rechtsverkehr* (corespondență juridică electronică) sau ERV, pe scurt. Singurele persoane care au obligația să facă parte din acest sistem sunt avocații și avocații apărării, notarii, instituțiile financiare și de credit, societățile de asigurări din Austria, furnizorii de asigurări sociale, casele de pensii, Fondul pentru concediu și plăți compensatorii al lucrătorilor în construcții (*Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungskasse*), Fondul pentru salariile personalului din domeniul farmaceutic (*Pharmazeutische Gehaltskasse*), Fondul de urgență pentru faliment (*Insolvenz-Entgelt-Fonds*) și IEF-Service GmbH, Asociația Principală a Organizațiilor de Securitate Socială din Austria (*Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger*), Biroul procurorilor din cadrul Ministerului de Finanțe (*Finanzprokurator*) și barourile. Alte persoane pot participa, de asemenea, la acest sistem, dar nu au nicio obligație în acest sens. În cazul în care notificarea sau comunicarea actelor este efectuată prin ERV, hotărârile judecătorești și cererile judiciare transmise pe cale electronică [articolul 89a alineatul (2) din Legea privind organizarea instanțelor] (*Gerichtsorganisationsgesetz – GOG*) se consideră notificate sau comunicate în următoarea zi lucrătoare de după punerea lor electronică la destinatarului (sâmbăta nu este considerată zi lucrătoare în acest sens).

În cazul în care notificarea sau comunicarea prin intermediul ERV nu este posibilă, aceasta poate fi realizată, de asemenea, prin serviciile de poștă electronică, în conformitate cu dispozițiile privind notificarea sau comunicarea actelor [articolul 89a alineatul (3) din Legea privind organizarea instanțelor coroborat cu articolul 28 și următoarele din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor].

În cazul în care dispozițiile legale interzic în mod expres persoanei însărcinate cu notificarea sau comunicarea să predea actul unei alte persoane care poate primi actele în locul destinatarului, procedura se numește notificare sau comunicare personală, și anume situația în care actele trebuie să fie înmânate personal persoanei căreia îi sunt adresate. Aceasta se aplică numai în cazuri excepționale.

În toate celelalte cazuri, notificarea sau comunicarea indirectă este permisă. Acest lucru înseamnă că, în cazul în care destinatarul nu poate fi găsit la locul livrării, actele pot – în principiu – să fie predate oricărui adult care are reședința la aceeași adresă de livrare ca destinatarul sau oricărui angajat sau angajator al destinatarului care este de acord să își asume primirea documentelor [articolul 16 alineatul (2) din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor]. În legislație, această persoană este numită destinatar substitutiv (*Ersatzempfänger*).

Cu toate acestea, notificarea sau comunicarea indirectă este permisă numai în cazul în care persoana care efectuează notificarea sau comunicarea respectivă are motive să considere că destinatarul se află, de regulă, la locul livrării.

În conformitate cu articolul 103 din Codul de procedură civilă al Austriei, o persoană nu poate primi actele notificate sau notificate în locul destinatarului în cazul în care aceasta are interese adverse în litigiu.

În conformitate cu articolul 16 alineatul (5) din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor, notificarea sau comunicarea indirectă nu se consideră efectuată dacă destinatarul nu a putut lua cunoștință la timp de actele notificate sau comunicate deoarece a fost absent de la locul livrării (de exemplu, pentru că se afla într-o călătorie, la spital sau în arest). Cu toate acestea, notificarea sau comunicarea începe să producă efecte în ziua imediat următoare revenirii destinatarului la locul livrării.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

În cazul în care dispozițiile legale interzic în mod expres persoanei însărcinate cu notificarea sau comunicarea să predea actul unei alte persoane care poate primi actul în locul destinatarului, procedura se numește notificare sau comunicare personală, și anume situația în care actele trebuie să fie înmânate personal persoanei căreia îi sunt adresate. Aceasta se aplică numai în cazuri excepționale.

În toate celelalte cazuri, notificarea sau comunicarea indirectă este permisă. Acest lucru înseamnă că, în cazul în care destinatarul nu poate fi găsit la locul livrării, actele pot fi predate – în principiu – oricărui adult care are reședința la aceeași adresă de livrare ca destinatarul sau oricărui angajat sau angajator al destinatarului care este de acord să își asume primirea documentelor [articolul 16 alineatul (2) din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor]. În legislație, această persoană este numită destinatar substitutiv (*Ersatzempfänger*).

Cu toate acestea, notificarea sau comunicarea indirectă este permisă numai în cazul în care persoana care efectuează notificarea sau comunicarea respectivă are motive să considere că destinatarul se află, de regulă, la locul livrării.

În conformitate cu articolul 103 din Codul de procedură civilă al Austriei, o persoană nu poate primi actul notificat sau comunicat în locul destinatarului în cazul în care aceasta are interese adverse în litigiu.

În conformitate cu articolul 16 alineatul (5) din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor, notificarea sau comunicarea indirectă nu se consideră efectuată dacă destinatarul nu a putut lua cunoștință la timp de actele notificate sau comunicate deoarece a fost absent de la locul livrării (de exemplu, deoarece se afla într-o călătorie, la spital sau în arest). Cu toate acestea, notificarea sau comunicarea începe să producă efecte din următoarea zi după revenirea destinatarului la locul livrării.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

Pentru detalii, a se vedea punctele 5 și 6 de mai sus.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Destinatarul trebuie să fie informat cu privire la depunerea actelor printr-un aviz de depunere (introdus în cutia poștală sau afixat pe ușa de intrare). Acesta trebuie să menționeze locul în care sunt păstrate actele, data de la care și perioada în care se pot ridica acestea și trebuie să indice efectele depunerii actelor [articolul 17 alineatul (2) din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor]. În conformitate cu articolul 17 alineatul (3) din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor, perioada de ridicare începe la data la care documentul devine disponibil pentru ridicare și trebuie să dureze cel puțin două săptămâni. Actul depus este considerat notificat în prima zi a acestei perioade (notificare sau comunicare noțională). Acest lucru nu se aplică totuși în cazul în care destinatarul nu a putut lua cunoștință la timp de actele notificate deoarece a fost absent de la locul livrării. Cu toate acestea, inclusiv în acest caz, articolul 17 alineatul (3) ultima teză din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor prevede că notificarea sau comunicarea se consideră efectuată în următoarea zi după revenirea destinatarului la locul livrării, în perioada de ridicare, atunci când acesta a fost în măsură să recupereze actele depuse. În cazul în care actul depus nu este ridicat (lucru care nu modifică în niciun fel faptul că notificarea sau comunicarea a început să producă efecte deoarece actul a fost depozitat), acesta trebuie să fie returnat instanței care l-a trimis, la sfârșitul perioadei de ridicare.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În cazul în care destinatarul sau o persoană care primește notificarea indirectă și care locuiește în aceeași gospodărie refuză să primească actul fără un motiv juridic valabil în acest sens, actul trebuie să fie lăsat la locul livrării sau, dacă acest lucru nu este posibil, să fie depus fără nicio înștiințare scrisă. În urma lăsării actului la locul livrării sau a depunerii acestuia, notificarea sau comunicarea este considerată efectuată (articolul 20 din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor).

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Notificarea sau comunicarea prin poștă trebuie efectuată în conformitate cu Convenția Universală a Uniunii Poștale și cu o confirmare de primire internațională. Actul trebuie să fie predat destinatarului sau – dacă nu poate fi notificat sau comunicat acestuia – unei alte persoane autorizate să îl primească conform legislației din țara în care actul este livrat (de exemplu, persoană autorizată să primească actul, persoană care primește notificarea sau comunicarea indirectă). În Austria, se aplică dispozițiile articolului 16 din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor cu privire la persoanele care pot face obiectul notificării sau comunicării indirecte (a se vedea punctul 7.1 de mai sus).

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

Convenția Universală a Uniunii Poștale nu conține dispoziții privind posibilitatea de a depune actul și eventualele condiții aplicabile. Prin urmare, aceste chestiuni respectă legislația națională a țării în care se notifică sau se comunică actul. În conformitate cu dispozițiile relevante din dreptul austriac, actul poate fi depus, sub rezerva îndeplinirii condițiilor necesare (a se vedea punctul 7 de mai sus).

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

A se vedea punctul 7.3 de mai sus.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Desigur. Persoana care efectuează livrarea trebuie să certifice că actul a fost notificat sau comunicat prin consemnarea acestui lucru într-o notă de livrare (confirmare de predare, confirmare de primire). Persoana care primește actul livrat trebuie să confirme notificarea sau comunicarea acestuia prin semnarea notei de livrare, indicând data și, în cazul în care aceasta nu este destinatarul propriu-zis, relația sa cu destinatarul. În cazul în care persoana care primește actul livrat refuză să confirme predarea, persoana care efectuează livrarea trebuie să consemneze acest lucru în nota de livrare, să indice data și, dacă este cazul, să precizeze relația primitivului cu destinatarul. Dovada livrării trebuie să fie transmisă expeditorului fără întârziere.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

Deși notificarea sau comunicarea nu este considerată efectuată dacă s-a realizat cu încălcarea reglementărilor legale, acest lucru poate fi remediat. În primul rând, în cazul în care procedura de comunicare sau notificare nu a fost corectă, regula de bază de la articolul 7 din Legea austriacă privind notificarea sau comunicarea actelor este că notificarea sau comunicarea este considerată totuși a fi fost efectuată dacă actul a fost primit efectiv de către destinatar. În cazul în care o altă persoană a fost autorizată să primească actul, aceasta trebuie să fie desemnată drept destinatar; în caz contrar, notificarea sau comunicarea începe să producă efecte numai după ce actul a fost primit efectiv de către persoana autorizată în acest sens. În plus, Legea privind notificarea sau comunicarea actelor [articolul 16 alineatul (5) și articolul 17 alineatul (3)] prevede norme specifice pentru remedierea deficiențelor legate de notificarea sau comunicarea actelor în următoarele situații: în cazul în care destinatarul nu poate lua cunoștință la timp de actele notificate sau comunicate deoarece este absent de la locul livrării, atunci când notificarea sau comunicarea indirectă nu produce efecte sau când actele sunt depuse. Deficiența este remediată în ziua imediat următoare revenirii destinatarului la locul livrării, însă, în cazurile în care documentele au fost depuse, este esențial ca destinatarul să se întoarcă în perioada de colectare și să fie în măsură să recupereze actul depus în ziua următoare. Deși nu există niciun termen-limită pentru remedierea deficiențelor în cazul notificării sau comunicării indirecte care nu produce efecte, în cazul în care nu se poate efectua notificarea sau comunicarea prin depunerea documentelor, remedierea nu mai este posibilă atunci când destinatarul revine după încheierea perioadei de colectare. În cazul în care

destinatarul se întoarce la timp pentru a putea recupera actul livrat chiar în prima zi a perioadei de colectare, notificarea sau comunicarea este considerată efectuată în ziua respectivă, întrucât perioada de colectare nu a început încă să curgă. În cazul în care destinatarul se întoarce mai târziu, notificarea sau comunicarea prin depunere nu este considerată efectuată până în ziua imediat următoare revenirii destinatarului; destinatarul trebuie să beneficieze în întregime de termenele declanșate de notificarea sau comunicarea actelor, în special termenele pentru introducerea unei căi de atac.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Nu.

Ultima actualizare: 03/01/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Polonia

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

„Notificarea sau comunicarea actelor” înseamnă acordarea de acces anumitor persoane la corespondența care le este adresată în conformitate cu dispozițiile legale.

Conformitatea cu principiul constituțional al transparenței procesului judiciar, asigurarea respectării drepturilor procedurale ale părților și a posibilității de a-i apăra, validitatea procedurilor, calcularea corectă a termenelor și, în consecință, validitatea hotărârilor judecătorești – toate acestea depind de notificarea sau comunicarea corectă a actelor.

Normele privind notificarea sau comunicarea actelor sunt obligatorii și părțile nu au libertate de acțiune în această privință. Normele respective sunt prevăzute la articolele 131-147 din Codul de procedură civilă („CPC”), precum și în următoarele legi de punere în aplicare:

Regulamentul Ministrului Justiției din 23 februarie 2007 – Regulamentul de procedură al instanțelor de drept comun („Regulamentul de procedură”);

Regulamentul Ministrului Justiției din 12 octombrie 2010 privind procedura detaliată și metoda de notificare sau comunicare a actelor judiciare în acțiunile civile („regulamentul”).

Notificarea sau comunicarea documentelor extrajudiciare este reglementată de Legea din 23 noiembrie 2012 privind serviciile poștale, precum și de actele legislative de punere în aplicare emise în temeiul acesteia, inclusiv Regulamentul Ministrului Administrației și Digitalizării din 29 aprilie 2013 privind condițiile de furnizare a serviciilor universale de către furnizorul de servicii desemnat („Regulamentul privind serviciile poștale”).

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Actele judiciare (documentele trimise de către o instanță părților și altor persoane implicate în proceduri judiciare) sunt notificate sau comunicate în mod oficial. Printre aceste documente se numără:

copii ale cererilor, împreună cu anexele la acestea

notificări

citații

înștiințări privind drepturi și obligații

copii ale hotărârilor judecătorești, împreună cu motivarea.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

În Polonia, actele sunt notificate sau comunicate oficial, ceea ce înseamnă că aproape toate actele sunt notificate sau comunicate *ex officio*. În cursul procedurii, documentele sunt notificate sau comunicate de către instanțele judecătorești. Autoritățile însărcinate cu notificarea sau comunicarea sunt furnizorul de servicii poștale, executorii judecătorești și serviciul judiciar de notificare sau comunicare a actelor judiciare. În general, actele sunt notificate sau comunicate de către furnizorul de servicii poștale. Costurile și eficiența notificării sau comunicării sunt luate în considerare atunci când se selectează modul în care urmează să fie notificate sau comunicate actele judiciare. Actele pot fi notificate sau comunicate de serviciul judiciar competent, de funcționari ai instanței, de poliția judiciară sau de executori judecătorești (articolul 68 din Regulamentul de procedură) în cazul în care această cale este mai eficientă în anumite circumstanțe. În cursul procedurii de executare, notificarea sau comunicarea actelor este realizată de către executorii judecătorești. Ministrul Justiției poate înființa un serviciu judiciar de notificare sau comunicare a actelor judiciare și poate stabili atât structura organizatorică a acestuia, cât și procedura detaliată de notificare sau comunicare a actelor.

În temeiul articolului 132 din CPC, avocați și consilierii juridici sunt exceptați de la principiul notificării sau comunicării oficiale a actelor și își pot notifica sau comunica documentele reciproc, în mod direct, cu confirmare de primire datată. Dovada că o copie a unui memoriu a fost notificată sau comunicată celeilalte părți sau dovada că aceasta a fost trimisă prin scrisoare recomandată este anexată la memoriile depuse în instanță. Memoriile care nu conțin dovada notificării sau comunicării lor sau dovada trimiterii lor prin scrisoare recomandată sunt returnate. Se pot notifica sau comunica acte, de asemenea, în mod direct, la secretariatul unei instanțe, către destinatarul care și-au dovedit identitatea și au confirmat primirea.

În conformitate cu articolul 70 din Regulamentul de procedură, președintele unei instanțe poate dispune ca actele judiciare să fie notificate sau comunicate direct către instituțiile locale și către avocați și ca documentele prezentate instanței de instituțiile locale să fie acceptate în mod direct. În cazul în care un document pregătit a fost depus cu întârziere, astfel încât nu s-a mai putut notifica sau comunica o copie a acestuia împreună cu o citație la o ședință de judecată, documentul în cauză poate fi notificat sau comunicat în cursul ședinței de judecată respective.

În temeiul articolului 71 din Regulamentul de procedură și al articolului 135 din CPC, în cazul în care destinatarul a indicat doar un număr de casușă poștală drept adresă de corespondență, acesta poate fi notificat cu privire la sosirea unui act judiciar, de asemenea, prin intermediul respectivei casușe poștale.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Autoritatea solicitată poate obține adresa utilizând registrele relevante, în cazul în care consideră necesar acest lucru. Registrele existente în Polonia sunt enumerate la punctul 4.2.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Informațiile în cauză pot fi obținute prin Sistemul electronic comun al Registrului populației (PESEL), la cererea instanței în fața căreia a fost introdusă o acțiune sau la cererea unei persoane care are un interes legitim (documentele care atestă un interes legitim includ cererile judiciare, scrisorile din partea executorilor judecătorești și acordurile).

O parte sau o persoană care are un interes legitim ar trebui să prezinte o cerere pe baza formularului disponibil la adresa <http://www.mswia.gov.pl/portal/pl/381/32/>.

Taxa este de 31 PLN. Toate cererile ar trebuie să fie însoțite de dovada plății taxei.

Taxa se plătește în contul următor:

Ministerul Internelor și Administrației

Ul. Batorego 5

00-951 Varșovia

Numărul contului: NBP O/O Warszawa nr 67 1010 0031 3122 3100 0000

În cazul în care s-a desemnat un împuternicit, cererea ar trebui să fie însoțită de procură.

Cererile ar trebui să fie trimise la următoarea adresă:

Wydział Udostępniania Informacji

Departamentu Spraw Obywatelskich MSWiA

Ul. Pawińskiego 17/21

02-106 Varșovia

În Polonia, adresele întreprinderilor (parteneriatele înregistrate, parteneriatele profesionale, societățile în comandită simplă, societățile cu răspundere limitată și societățile pe acțiuni, cooperativele, întreprinderile de stat, organismele din domeniul cercetării și dezvoltării, întreprinderile străine și sucursalele acestora, precum și societățile mutuale) sunt disponibile într-un registru online administrat de Registrul judiciar național. Acest registru este administrat în conformitate cu principiul transparenței (oricine poate avea acces la datele stocate în registru).

Informațiile disponibile online pot fi consultate la adresa:

<http://bip.ms.gov.pl/rejstry-i-ewidencje/okrajowy-rejestr-sadowy-elektroniczny-dostep-do-krajowego-rejestru-sadowego/>

Motor de căutare: <https://ems.ms.gov.pl/krs/wyszukiwaniepodmiotu>

Datele persoanelor fizice care exercită o activitate comercială sunt stocate în Registrul central și evidențele privind activitatea comercială (CEGD), care poate fi consultat în mod public.

Motorul de căutare al CEIGD: <https://prod.ceidg.gov.pl/ceidg.cms.engine/>

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Instanțele verifică dacă fiecare cerere este admisibilă. Nu există o practică uniformă în acest sens. Modulurile în care se obțin adresele sunt menționate la punctul 4.2.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

În practică, actele judiciare sunt trimise în mod obișnuit prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire (a se vedea punctul 3).

În temeiul articolului 133 din CPC, în cazul în care destinatarii sunt persoane fizice, documentele sunt notificate sau comunicate acestora în persoană, și anume le sunt înmânate acestora sau, în cazul în care aceștia nu dispun de capacitate juridică, se înmânează reprezentantului lor legal. Actele destinate persoanelor juridice și organizațiilor fără personalitate juridică sunt notificate sau comunicate organismului autorizat să le reprezinte în instanță sau sunt înmânate personalului autorizat să primească documente de către persoana care conduce unitatea în cauză. În cazul în care a fost desemnat un reprezentant legal sau o persoană a fost autorizată să primească acte judiciare, notificarea sau comunicarea actelor se efectuează către persoanele respective.

În conformitate cu articolul 135 din CPC, la cererea unei părți, documentele pot fi livrate la o casușă poștală, a cărei adresă este indicată de către partea respectivă.

În conformitate cu articolul 137 din CPC, notificarea sau comunicarea actelor către soldații care își efectuează stagiul militar obligatoriu și către agenții din cadrul forțelor de poliție și al administrației penitenciarelor este efectuată prin intermediul superiorilor ierarhici ai acestora. Notificarea sau comunicarea actelor către deținuți se efectuează prin intermediul organelor de conducere ale instituției relevante.

Notificările sau comunicările indirecte și notificarea sau comunicarea fictivă sunt explicate la punctul 7.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

În temeiul articolului 1311 din CPC, în cadrul procedurii electronice de ordonanță de plată, actele se notifică sau se comunică părților printr-un sistem de tehnologia informației și comunicațiilor care permite o astfel de procedură (notificare sau comunicare pe cale electronică). Se notifică sau se comunică acte părților dacă aceștia au depus memoriile pe cale electronică.

În cazul în care un act este notificat sau comunicat pe cale electronică, acesta este considerat notificat sau comunicat la data indicată în confirmarea de primire electronică. În lipsa unei astfel de confirmări, notificarea sau comunicarea se consideră a fi efectuată la 14 zile după data la care actul a fost introdus în sistemul de tehnologia informației și comunicațiilor.

Documentele care trebuie notificate sau comunicate nu sunt trimise la adresele de e-mail, ci se lasă o înștiințare în casușă poștală a destinatarului că există un mesaj nou în sistemul de tehnologia informației și comunicațiilor.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătorec, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

În cazul în care destinatarul nu se află la domiciliul său, persoana care efectuează notificarea sau comunicarea poate preda actul judiciar unui membru adult al gospodăriei sau, dacă nu este prezentă nicio astfel de persoană, actul se transmite asociației locatarilor, administratorului sau conducătorului comunității, în cazul în care persoanele respective nu sunt părți cu interese adverse în cauză și au fost de acord să transmită documentul destinatarului (articolul 138 din CPC).

În cazul în care documentul nu poate fi notificat sau comunicat în modul descris mai sus, acesta trebuie lăsat la un oficiu poștal sau la primăria locală. O înștiințare în acest sens se lasă pe ușa destinatarului sau în cutia sa poștală (articolul 139 din CPC).

În cazul în care actele nu pot fi notificate sau comunicate către persoane juridice, organizații sau persoane fizice care sunt supuse obligației de înregistrare deoarece schimbarea de adresă nu a fost înregistrată, acestea se păstrează la dosarul cauzei și se consideră că au fost notificate sau comunicate efectiv, cu excepția cazului în care noua adresă este cunoscută de instanță (articolul 139 din CPC).

Actele se pot notifica sau comunica personal, de asemenea, către un tutore *ad litem* numit prin hotărâre judecătorească, la cererea persoanei în cauză.

Aceasta se aplică în cazurile în care un memoriu care implică necesitatea de a apăra drepturile unei părți trebuie să fie notificat sau comunicat unei părți al cărei domiciliu nu este cunoscut. De asemenea, se poate numi un curator pentru organizații în cazul în care acestea nu au organisme reprezentative sau locul de reședință al membrilor acestor organisme nu este cunoscut (articolul 143 din CPC).

În cazul în care locul de reședință al unei părți nu este cunoscut și actul care trebuie notificat sau comunicat nu implică necesitatea de apărare a drepturilor părții respective, actul în cauză se notifică sau se comunică prin afișarea sa în clădirea instanței (articolul 145 din CPC).

În cazul în care părțile și reprezentanții lor omit să notifice o schimbare de adresă, actul judiciar este depus la dosarul cauzei și se consideră că a fost notificat sau comunicat efectiv, cu excepția cazului în care noua adresă este cunoscută de instanță (articolul 136 din CPC).

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

În conformitate cu articolul 139 din CPC, înștiințarea că un document a fost depus la un oficiu poștal sau la primăria locală trebuie să indice faptul că acesta trebuie să fie colectat în termen de șapte zile. În cazul în care destinatarul nu colectează documentul în termen, persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea acestuia încearcă să-l predea din nou destinatarului. În cazul în care această tentativă eșuează de asemenea, persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea actului lasă din nou o înștiințare că documentul a fost depus la un oficiu poștal sau la primăria locală și acordă destinatarul alte șapte zile pentru a colecta actul respectiv. În jurisprudență, actele se consideră notificate sau comunicate în ultima zi a perioadei respective (a se vedea punctul 7.3).

În cazul notificării sau comunicării indirecte (a se vedea primul paragraf de la punctul 7.1), actele judiciare înmânate unui membru adult al gospodăriei și, dacă nicio astfel de persoană nu este prezentă, lăsate la asociația locatarilor, la administrator sau la conducătorul comunității se consideră notificate sau comunicate în momentul în care sunt predate persoanelor menționate.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Se lasă o înștiințare pe ușa destinatarului sau într-o cutie poștală. Un model de înștiințare este prevăzută în regulament. Aceasta menționează, printre altele, că, în cazul în care un act judiciar trimis prin scrisoare recomandată nu este colectat, deși destinatarul a fost notificat de două ori, actul respectiv se returnează instanței care l-a trimis. În acest caz, actul este considerat notificat în ultima zi în care destinatarul ar fi putut să-l colecteze. Notificarea și comunicarea actelor poate determina începerea curgerii termenelor procedurale.

În temeiul articolului 6 din regulament, oficiul poștal al furnizorului sau persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea actului întocmește o înștiințare privind depunerea actului, indicând oficiul poștal sau primăria de la care actul poate fi colectat în termen de șapte zile începând din ziua următoare datei la care a fost lăsată înștiințarea. Înștiințările se depun în cutiile poștale ale destinatarilor.

După depunerea înștiințării prin care se informează destinatarul că actul poate fi colectat de la oficiul poștal al furnizorului sau de la primăria locală, persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea actului:

1) indică pe formularul de confirmare de primire că actul nu a fost notificat sau comunicat, consemnează „înștiințare depusă” pe partea scrisorii pe care este scrisă adresa și semnează;

2) depune fără întârziere actul la oficiul poștal al furnizorului sau la primăria locală.

Oficiul poștal sau primăria confirmă primirea actului depus, care este datat și semnat de persoana care îl acceptă.

Actul depus este păstrat la oficiul poștal al furnizorului de servicii poștale sau la primărie timp de șapte zile începând din ziua următoare datei la care a fost lăsată înștiințarea.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea unui act, actul în cauză este considerat notificat sau comunicat.

În această situație, persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea actului este cea care consemnează data notificării sau comunicării și motivele pentru care nu a fost semnată confirmarea de primire (articolul 139 din CPC).

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Actele sunt notificate sau comunicate, de regulă, pe această bază de către un furnizor de servicii poștale ca scrisori obișnuite și nu ca acte judiciare.

În temeiul articolului 37 din Legea privind serviciile poștale, un articol poștal, cu excepția cazului în care a fost expediat în regim „post-restant”, poate fi predat, de asemenea, următoarelor persoane, considerându-se că a fost notificat sau comunicat efectiv:

1. destinatarului:

a. în cutia sa poștală, cu excepția scrisorilor recomandate,

b. la un oficiu poștal, în cazul în care destinatarul nu a fost prezent la adresa indicată pe articolul poștal, în mandatul poștal sau în acordul de servicii poștale în momentul livrării articolului poștal sau în cazul în care articolul poștal în cauză nu poate fi livrat într-o cutie poștală,

c. într-un loc convenit între destinatar și furnizorul de servicii poștale;

2. reprezentantului legal al destinatarului sau unui împuternicit autorizat prin procură generală sau prin autorizare poștală:

a. la adresa indicată pe articolul poștal, în mandatul poștal sau în acordul de servicii poștale,

b. la un oficiu poștal;

3. unui adult care locuiește împreună cu destinatarul, în cazul în care acesta din urmă nu a lăsat instrucțiuni cu privire la livrarea scrisorilor recomandate sau a mandatelor poștale la un oficiu poștal:

a. la adresa indicată pe articolul poștal, în mandatul poștal sau în acordul de servicii poștale,

b. la un oficiu poștal, după ce persoana în cauză prezintă o declarație scrisă din care reiese că locuiește cu destinatarul;

4. unei persoane însărcinate cu primirea corespondenței la sediul unei autorități publice, în cazul în care articolul poștal este adresat autorității publice respective;

5. unei persoane însărcinate cu primirea corespondenței în cadrul unei instituții cu personalitate juridică sau al unei unități structurale fără personalitate juridică, în cazul în care articolul poștal este adresat:

- a. persoanei juridice sau unității structurale fără personalitate juridică în cauză,
 - b. unei persoane fizice care nu este un membru a consiliului de administrație sau unui angajat al persoanei juridice sau al unității structurale fără personalitate juridică în cauză și care este prezent la unitatea respectivă;
6. directorului unității structurale sau unei persoane fizice autorizate de către director, în cazul în care articolul poștal este adresat unei persoane fizice prezente în cadrul unei unități în care este foarte dificil sau chiar imposibil să se livreze un articol poștal destinatarului, din cauza naturii unității sau a practicilor general acceptate.

În conformitate cu articolul 30 și următoarele din Regulamentul privind serviciile poștale, furnizorul de servicii desemnat prestează serviciul astfel încât expeditorul să poată obține un document care confirmă primirea unei scrisori recomandate, numai la cererea scrisă a expeditorului.

În toate oficiile sale poștale, furnizorul de servicii desemnat acceptă cereri scrise formulate de destinatari, care solicită trimiterea articolelor poștale la adresele indicate în cererile respective în termenul specificat în Regulamentul de procedură.

Furnizorul de servicii desemnat acceptă să primească din partea destinatarilor instrucțiuni scrise prin care se solicită ca scrisorile înregistrate să nu fie predate adulților care locuiesc împreună cu aceștia.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În cazul în care destinatarul sau alte persoane autorizate să primească o scrisoare recomandată nu sunt prezente în momentul livrării, furnizorul de servicii desemnat lasă în cutia poștală a destinatarului o înștiințare privind încercarea de livrare a scrisorii recomandate, care include informații privind termenul-limită pentru colectarea articolului poștal respectiv și adresa oficiului poștal unde va fi depusă. Înștiințarea este pe suport de hârtie.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

Furnizorul de servicii desemnat predă articolele poștale destinatarilor la oficiile poștale în termen de 14 zile („termenul de colectare”). După expirarea acestui termen, un articol poștal poate fi depozitat dacă destinatarul depune o cerere scrisă în acest sens.

Termenul pentru colectare începe să curgă din ziua următoare datei de primire a înștiințării.

Articolele poștale care nu sunt colectate în termenul respectiv sunt restituite expeditorului.

9 Există vreodată dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

O confirmare de primire, care este, de regulă, un formular anexat articolului expedit, servește drept dovadă a notificării sau comunicării articolului și a datei la care acesta a fost primit. În conformitate cu articolul 142 din CPC, persoana care primește un document confirmă primirea acestuia și data de primire prin semnătura sa. În cazul în care persoana respectivă nu poate sau nu dorește să facă acest lucru, persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea actului indică data notificării sau comunicării și motivele pentru care nu s-a aplicat nicio semnătură. Persoana însărcinată cu notificarea sau comunicarea actului indică modul în care actul a fost notificat sau comunicat în confirmarea de primire, precizează data notificării pe actul respectiv și îl semnează.

O confirmare de primire a unui act judiciar este un document oficial care confirmă notificarea sau comunicarea actului și data la care a fost efectuată aceasta. O persoană care afirmă că un document a fost notificat sau comunicat la o dată diferită trebuie să furnizeze dovezi pentru a susține această afirmație.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

În cazul în care persoana care efectuează notificarea sau comunicarea încalcă condițiile aplicabile acestei proceduri, notificarea sau comunicarea se consideră a fi nulă.

Dacă un document nu este notificat sau comunicat destinatarului corect, se consideră că acesta a fost notificat sau comunicat în mod valabil atunci când destinatarul îl primește efectiv.

Cu toate acestea, o parte care nu a fost în măsură să întreprindă o acțiune din cauza faptului că un act a fost notificat sau comunicat unei alte persoane poate solicita redeschiderea procedurii în termen de trei luni (articolele 401 și 407 din CPC).

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Nu în mod direct. Nu se percep taxe pentru notificarea sau comunicarea actelor în Polonia, cu excepția cazului în care s-a aplicat o procedură specială, ca urmare a unei cereri [articolul 11 alineatul (2) punctul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007].

Ultima actualizare: 13/09/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Portugalia

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Comunicarea sau notificarea este actul prin care o persoană (inculpat, pârât, debitor împotriva căruia s-a pronunțat o hotărâre) este informată că a fost introdusă o acțiune în justiție împotriva sa. Aceasta este utilizată cu scopul de a cita persoana respectivă pentru prima dată pentru a se apăra. Comunicarea sau notificarea este utilizată, de asemenea, cu scopul de a cita pentru prima dată o persoană care are un interes într-o cauză și care nu a fost inițial implicată în aceasta, pentru a se prezenta din partea reclamantului sau a pârâtului.

În afară de cazurile de mai sus, notificarea este utilizată pentru a cita o persoană să se prezinte în instanță sau pentru a o informa cu privire la un fapt.

În Codul portughez de procedură civilă există norme specifice care reglementează modul de efectuare a comunicării sau notificării și specifică informațiile care trebuie transmise, în funcție de destinatari, de natura faptelor care se transmit și de scopul transmiterii. Scopul acestor norme este asigurarea faptului că destinatarul primește efectiv comunicarea și, dacă acesta este parte la procedură, garantarea dreptului la apărare.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Următoarele informații sunt comunicate sau notificate:

- duplicatul petiției inițiale cu care reclamantul a introdus acțiunea și copii ale documentelor însoțitoare, care sunt transmise pârâtului

- precizarea că persoana este citată în acțiunea respectivă
- indicarea Curții, a camerei și a secției în care au loc audierile, a termenului de depunere a memoriului în apărare și a necesității de a numi un reprezentant legal, dacă acest lucru este obligatoriu
- avertismente cu privire la consecințele neprezentării unei apărări în cadrul acțiunii

Următoarele informații sunt notificate:

- ordine și hotărâri judecătorești
- memoriile prezentate de părți, cereri și documente incluse în dosar, precum și termenul în care părțile își exercită dreptul la o procedură contradictorie
- citarea părților, a martorilor, a experților, a consilierilor tehnici sau a avocaților pentru a se prezenta într-o procedură judiciară
- cereri de expertiză, alte elemente de probă sau informații de la entitățile care au obligația de a coopera cu instanța.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

În cadrul unei proceduri în desfășurare, comunicarea și notificarea pot fi efectuate, în general, de către executorii judecătorești sau de către reprezentantul legal al uneia dintre părți, în funcție de cazurile indicate în răspunsul la întrebarea 5.

Comunicarea și notificarea se pot efectua și de către notari în cadrul procedurilor succesoriale.

În anumite cazuri prevăzute de noua Lege privind contractele de închiriere în mediul urban (*Novo Regime do arrendamento Urbano*), notificarea se poate efectua de către avocați, avocați consultanți sau executorii judecătorești, chiar înainte de introducerea unei acțiuni.

Comunicarea și notificarea se pot efectua și de către ofițerii de stare civilă în cadrul unor proceduri jurisdicționale voluntare care sunt audiate în fața ofițerului de stare civilă, în special în materie de drept al familiei și al minorilor.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

În temeiul legislației portugheze este de datoria executorilor judecătorești să întreprindă, din proprie inițiativă și fără a fi nevoie de un ordin judecătoresc, toate măsurile necesare pentru a comunica sau a notifica un act către o persoană.

În acest scop, executorii judecătorești consultă informațiile disponibile în format electronic în alte departamente guvernamentale, pentru a afla dacă s-a produs o schimbare de reședință și a stabili adresa actuală a persoanei care este destinatarul comunicării sau notificării. Aceasta constituie regula „propriei inițiative” pentru măsurile care trebuie luate pentru comunicare sau notificare.

Aceeași regulă se aplică în anumite cazuri prevăzute în mod expres prin lege pentru comunicarea sau notificarea actelor către părți sau reprezentanții acestora.

Executorii judecătorești au, de asemenea, acces la anumite baze de date ale departamentelor guvernamentale, pentru a putea verifica domiciliul fiscal al debitorilor împotriva cărora s-a pronunțat o hotărâre, de exemplu, în cadrul unei proceduri de executare.

În temeiul legislației portugheze, ori de câte ori o parte susține în mod justificat că se confruntă cu dificultăți serioase în ceea ce privește obținerea de informații, în special cu privire la schimbarea domiciliului persoanei căreia urmează să i se adreseze comunicarea sau notificarea, fapt care afectează exercitarea efectivă a unui drept procedural ori îndeplinirea unei îndatoriri sau a unei pretenții, instanța poate ordona oricăror persoane sau entități să coopereze pentru obținerea acestor informații. Indiferent dacă sunt sau nu părți la procedură, acestea au datoria de a coopera cu instanța, furnizând informațiile ordonate de aceasta.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită? Nu. Această posibilitate există doar pentru autoritățile și entitățile naționale menționate în răspunsul la întrebarea 4.1.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Instanțele consultă bazele de date ale altor departamente guvernamentale și, dacă această acțiune se dovedește a fi insuficientă, ordonă altor persoane, entități sau chiar autorități de poliție să colecteze și/sau să furnizeze informații privind adresa actuală a unei persoane, astfel cum s-a menționat în răspunsul la întrebarea 4.1.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Diferitele modalități de comunicare sau notificare a unui act sunt indicate mai jos. Cazurile în care se recurge la comunicare și notificare au fost deja menționate în răspunsul la întrebarea 1.

Comunicarea sau notificarea

Comunicarea sau notificarea unui document se poate efectua către **o persoană** sau **prin publicare**. Oricare dintre aceste forme de comunicare sau notificare poate fi adresată persoanelor **fizice** sau **persoanelor juridice**. Normele privind comunicarea sau notificarea actelor către persoanele fizice se aplică, *mutatis mutandis*, persoanelor juridice, cu excepția cazului în care unele aspecte privind comunicarea sau notificarea actelor către persoane juridice sunt reglementate în mod specific, caz în care se aplică respectivele reglementări specifice.

Comunicarea sau notificarea către persoane

În practică, un document poate fi comunicat sau notificat către o persoană:

prin transmiterea electronică a datelor, de exemplu, către parchet atunci când acesta este parte principală într-un dosar

prin poștă, sub formă de scrisoare recomandată cu confirmare de primire transmisă la adresa sau locul de muncă al persoanei căreia i se adresează comunicarea sau notificarea, în cazul unei persoane fizice, sau la biroul înregistrat în Registrul național al persoanelor juridice, în cazul unei persoane juridice

personal, prin contactarea de către executorul judecătoresc a persoanei căreia îi este adresată comunicarea sau notificarea, atunci când comunicarea sau notificarea prin poștă se dovedește a fi imposibilă sau reclamantul își exprimă dorința în acest sens în cererea introductivă

personal, prin contactarea de către executorul judecătoresc a persoanei căreia îi este adresată comunicarea sau notificarea, în cazul în care reclamantul își exprimă dorința în acest sens în cererea introductivă și plătește taxa aferentă

prin intermediul unui reprezentant legal:

reprezentanții legali trebuie să menționeze imediat în cererea introductivă faptul că vor efectua comunicarea sau notificarea ei înșiși, prin intermediul unui alt reprezentant legal sau prin intermediul unui avocat consultant

reprezentanții legali pot solicita să comunice sau să notifice acte la o dată ulterioară, dacă orice alt tip de comunicare sau notificare se dovedește a fi imposibilă

normele privind comunicarea sau notificarea actelor de către executorii judecătorești se aplică și în cazul comunicării sau notificării actelor de către reprezentanții legali

Comunicarea sau notificarea actelor poate fi efectuată către:

persoana căreia îi este adresată comunicarea sau notificarea;

o altă persoană decât persoana căreia îi este adresată comunicarea sau notificarea, care este însărcinată cu transmiterea conținutului documentului persoanei respective, atunci când legea prevede acest lucru;

reprezentantul legal al persoanei căreia îi este adresată comunicarea sau notificarea, atunci când acesta a fost împuternicit cu mai puțin de patru ani în urmă în acest sens, respectiva împuternicire conferindu-i acestuia puteri speciale de a primi documentul comunicat sau notificat;

un tutore temporar al persoanei căreia îi este adresată comunicarea sau notificarea, numit de către judecător, atunci când executorul judecătoresc a luat act de faptul că persoana căreia îi este adresată comunicarea sau notificarea nu poate primi documentul ca urmare a incapacității sale juridice (tulburări psihice cunoscute sau altă incapacitate juridică temporară sau permanentă).

Comunicarea sau notificarea prin publicare

În practică, comunicarea sau notificarea se poate efectua prin publicare:

atunci când **persoana căreia îi este adresată comunicarea sau notificarea lipsește** și nu poate fi găsită;

atunci când nu se cunoaște **identitatea persoanelor** cărora le este adresată comunicarea sau notificarea.

Comunicarea sau notificarea prin publicare se efectuează prin:

afișarea unui anunț pe ușa ultimului domiciliu sau sediu social cunoscut din Portugalia al persoanei căreia îi este adresată comunicarea sau notificarea; urmată de publicarea unui anunț pe o pagină de internet publică, prevăzută prin lege.

Notificarea

În cursul procedurii, notificarea se poate efectua printr-una din următoarele modalități:

notificările adresate părților care numesc un reprezentant legal și/sau un avocat consultant se transmit întotdeauna la acesta din urmă, după cum se indică în răspunsul la întrebarea 6

notificările care au drept scop citarea unei părți pentru a se prezenta în persoană sunt trimise părții respective prin scrisoare recomandată (pe lângă notificarea reprezentantului legal, după cum se indică în răspunsul la întrebarea 6)

notificările adresate părților care nu numesc un reprezentant legal sunt trimise acestor părți prin scrisoare recomandată la adresa de domiciliu, la sediul social sau la locul ales în acest scop

în plus, notificările cu privire la hotărârile definitive sunt întotdeauna trimise părților prin scrisoare recomandată la adresa de domiciliu a acestora, la sediul social sau la locul ales în acest scop

notificările prevăzute pentru citarea martorilor, a experților sau a altor persoane cu implicare intermitentă în procedură, pentru a se înfățișa în instanță, se transmit prin scrisoare recomandată;

nu se transmit notificări dacă una dintre părți se angajează să aducă o persoană, însă partea respectivă poate solicita grefei să îi trimită citațiile referitoare la persoanele pe care se angajează să le aducă

hotărârile definitive pronunțate în orice cauză sunt întotdeauna notificate parchetului după cum se indică în răspunsul la întrebarea 6

astfel cum se explică în răspunsul la întrebarea 6, parchetul este notificat cu privire la măsurile provizorii care pot conduce la introducerea căilor de atac prevăzute de lege

comunicările și invitațiile trimise în cadrul unui act procedural către părțile interesate prezente sunt considerate a fi notificări, cu condiția ca acestea să fie documentate și ordonate de către entitatea care prezidă

notificările dintre reprezentanții legali se efectuează de către aceștia în persoană, prin transfer electronic de date sau prin orice altă modalitate indicată în răspunsul la întrebarea 6

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Da, următoarele acțiuni se efectuează, de preferință, **prin transmiterea electronică a datelor** în cadrul sistemului informatic al instanțelor:

Comunicarea sau notificarea actelor către parchet

Notificările transmise parchetului, avocaților, avocaților consultanți și executorilor judecătorești

Depunerea în instanță a actelor de procedură și a documentelor de către avocați, avocați consultanți și executori judecătorești

Dovada plății prealabile a taxelor judiciare (care face parte din cheltuielile de judecată)

Dovada sau cererea pentru asistență juridică

În cazul în care mărimea actului de procedură care trebuie prezentat este incompatibilă cu transmiterea pe cale electronică sau documentele care trebuie trimise există doar pe suport fizic, sau cauza nu necesită desemnarea unui reprezentant legal, iar partea respectivă nu a desemnat un reprezentant sau, în cazul unui motiv întemeiat:

Actele de procedură pot fi livrate la grefa instanței, trimise prin poștă sau prin fax

Actele de procedură pot fi notificate prin scrisoare recomandată, prin poștă sau prin fax

În plus, serviciile instanțelor pot:

transmite orice mesaje prin poștă, fax sau mijloace electronice

În cazuri urgente, se poate recurge la comunicarea prin telegrame, prin telefon sau alte mijloace similare de telecomunicații

Comunicările telefonice sunt întotdeauna documentate în dosare și urmate de o confirmare prin orice mijloc scris

În ceea ce privește părțile la procedură, o comunicare telefonică poate fi utilizată doar pentru a transmite o citație sau a anula o citație pentru acte de procedură juridică

Aceste norme se aplică în procedurile judiciare derulate în materie civilă sau comercială la nivelul tribunalelor de primă instanță. În anumite cazuri, acestea se aplică, de asemenea, în cazul procedurilor derulate în fața notarilor (de exemplu, moștenire) sau ofițerilor stării civile (de exemplu, în materie de drept al familiei atunci când există un acord în acest sens).

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

În plus, legislația portugheză prevede, de asemenea, **comunicarea sau notificarea documentelor la o oră stabilită**, după cum urmează:
pentru comunicarea sau notificarea adresată unei persoane, în cazul în care executorul judecătoresc constată că persoana respectivă are domiciliul sau lucrează în locația menționată, dar nu poate să îi transmită comunicarea sau notificarea, întrucât nu o poate găsi
în acest caz, trebuie lăsat un aviz care indică ora la care va fi efectuată comunicarea sau notificarea;
avizul poate fi înmănat persoanei care are calitatea potrivită pentru a-l transmite persoanei căreia i se adresează comunicarea sau notificarea sau, atunci când acest lucru nu este posibil, avizul trebuie afișat în cel mai potrivit loc
la data și ora menționate în aviz, executorul judecătoresc comunică sau notifică actul persoanei căreia i se adresează comunicarea sau notificarea sau, dacă nu o poate găsi, unei terțe părți care are calitatea potrivită pentru a-l transmite persoanei respective și care este însărcinată cu acest lucru
dacă nu se poate obține cooperarea părților terțe, comunicarea sau notificarea se efectuează prin afișarea unui aviz în cel mai potrivit loc și în prezența a doi martori, care indică faptul că persoanei i s-a comunicat sau notificat un act, instanța în care se desfășoară acțiunea și faptul că persoana respectivă poate obține de la grefa instanței duplicatul și documentele.

PS.

În cazurile în care:

- (i) confirmarea de primire nu este semnată de persoana căreia i se comunică sau notifică actul (serviciul poștal);
- (ii) comunicarea sau notificarea unui act către o persoană la o oră stabilită este efectuată către o terță parte;
- (iii) sau comunicarea ori notificarea unui act către o persoană la o oră stabilită este efectuată prin afișarea unui aviz de comunicare sau notificare în locul prevăzut,

executorul judecătoresc sau grefa instanței trebuie întotdeauna să trimită **o scrisoare recomandată** persoanei căreia i se comunică sau notifică actul, în termen de două zile lucrătoare, pentru a o notifica, după caz, cu privire la:

data și modalitatea prin care se consideră efectuată comunicarea sau notificarea;

termenul limită pentru apărare și consecințele neprezentării pentru apărare;

locul în care se află duplicatul citației și documentele care sunt comunicate sau notificate;

identitatea persoanei către care s-a efectuat comunicarea sau notificarea.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

Comunicarea sau notificarea prin poștă se consideră a fi efectuată în ziua în care se prezintă confirmarea de primire pentru a fi semnată fie de către persoana căreia i se comunică sau notifică actul, fie de către o terță parte (presupunând, în acest caz, că terță parte a transmis scrisoarea persoanei căreia i se comunică sau notifică actul, cu excepția cazului în care se dovedește altfel).

Comunicarea sau notificarea unui act către o persoană de către executori judecătorești și reprezentanți legali se consideră a fi efectuată la data la care s-a întocmit evidența comunicării sau notificării respective.

Comunicarea sau notificarea prin publicarea unui aviz de comunicare sau notificare se consideră a fi efectuată la data indicată în aviz.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

În ceea ce privește comunicarea sau notificarea prin scrisoare recomandată, cu sau fără confirmare de primire — se lasă un aviz de livrare în căsuța poștală în cazul în care lucrătorul poștal nu poate să găsească nicio persoană la adresa indicată.

Avizul de livrare informează destinatarul asupra faptului că scrisoarea a fost lăsată la oficiul poștal, cu indicarea adresei, a orelor de deschidere și a termenului limită pentru ridicarea acesteia.

În cazul în care scrisoarea nu este ridicată în termenul specificat (și nu există nicio cerere de prelungire a perioadei respective sau de retransmitere a scrisorii la o altă adresă), aceasta este returnată expeditorului.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

Atunci când comunicarea sau notificarea se efectuează prin poștă și există dovezi cu privire la refuzul de a primi scrisoarea sau de a semna confirmarea de primire, notificarea sau comunicarea se consideră a fi efectuată prin următoarea modalitate și circumstanțe:

printr-un aviz întocmit de poștaș, care atestă refuzul persoanei fizice, al reprezentantului persoanei juridice sau al unui angajat al acesteia, de a semna confirmarea de primire sau de a primi scrisoarea

în cazurile în care părților li se permite să convină asupra adresei de comunicare sau notificare:

(i) prin lăsarea unei a doua scrisori recomandate cu confirmare de primire la adresa convenită, atunci când prima scrisoare recomandată cu confirmare de primire trimisă la această adresă este întoarsă sau

(ii) printr-o adeverință întocmită de factorul poștal, care atestă refuzul persoanei căreia i se comunică sau notifică un act de a primi scrisoarea sau de a semna confirmarea de primire, atunci când aceasta este trimisă la adresa convenită

Atunci când comunicarea sau notificarea este efectuată personal de executorul judecătoresc și există dovezi ale refuzului persoanei căreia i se comunică sau notifică un act de a semna adeverința de comunicare sau notificare sau de a primi duplicatul, comunicarea sau notificarea se consideră a fi efectuată, caz în care:

executorul judecătoresc informează persoana căreia i se comunică sau notifică un act cu privire la faptul că duplicatul se află la dispoziția sa la grefa instanței și face referire la aceste informații și la refuzul persoanei căreia i se comunică sau notifică un act de a primi comunicarea sau notificarea în adeverința de comunicare sau notificare

în plus, grefa înștiințează, prin scrisoare recomandată, persoana căreia i se comunică sau notifică un act, indicând încă o dată faptul că duplicatul cererii introductive și documentele însoțitoare sunt disponibile la grefă

Comunicarea sau notificarea se consideră a nu fi efectuată numai în cazul în care refuzul este legitim. Refuzul este legitim atunci când persoana căreia i se comunică sau notifică un act nu poate fi identificată, deoarece nu are domiciliul sau nu își are sediul la adresa indicată sau atunci când o terță parte afirmă că nu deține calitatea potrivită pentru a transmite scrisoarea.

Aceleași reguli se aplică în anumite cazuri în care legislația prevede faptul că **notificarea personală** a părților sau a reprezentanților acestora trebuie să aibă loc cu respectarea formalităților de comunicare sau notificare.

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

În cazul în care comunicarea sau notificarea prin poștă, cu confirmare de primire, provine din străinătate, serviciile poștale portugheze pot livra scrisoarea și documentele persoanei căreia i se comunică sau notifică actul sau unei terțe părți, la aceeași adresă, care declară că deține calitatea potrivită pentru a preda scrisoarea destinatarului.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

A se vedea răspunsul de la întrebarea 7.3.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

În principiu, destinatarul are la dispoziție șase zile lucrătoare pentru a ridica documentele de la oficiul poștal.

Destinatarului i se comunică această perioadă și faptul că documentele pot fi ridicate de la oficiul poștal, printr-un **aviz de livrare** pe care factorul poștal îl depune în căsuța poștală a destinatarului, dacă acesta este absent de la domiciliu.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Da, în cazul comunicării sau notificării, confirmarea de primire, adeverința de comunicare sau notificare ori avizul de comunicare sau notificare reprezintă dovezi scrise ale faptului că s-a efectuat comunicarea sau notificarea unui act.

În cazul notificării, înregistrarea confirmării de primire, înregistrarea scrisorii sau dosarul ori procesul verbal întocmit în cauză reprezintă dovada scrisă a faptului că notificarea a fost efectuată.

În cazul comunicării sau notificării prin transmiterea electronică a datelor, sistemul informatic al instanțelor atestă data și ora emiterii.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

Lipsa comunicării sau notificării reprezintă o deficiență majoră care atrage după sine nulitatea întregii proceduri de la cererea introductivă, însă fără includerea acestora.

Lipsa comunicării sau notificării se înțelege a avea loc în următoarele cazuri:

omiterea completă a comunicării sau notificării;

identificarea eronată a persoanei căreia i se comunică sau notifică actul;

comunicarea sau notificarea necorespunzătoare prin publicare;

comunicarea sau notificarea efectuată în urma decesului persoanei fizice sau dizolvarea persoanei juridice căreia i se comunică sau notifică actul;

dovada că destinatarul comunicării sau notificării nu a fost informat cu privire la documentul respectiv din motive care nu îi sunt imputabile.

Această invaliditate este considerată a fi remediată numai dacă pârâțul sau parchetul (în cazul în care acesta este partea principală), în cadrul unei proceduri, nu contestă imediat lipsa comunicării sau notificării unui act.

În afara cazurilor menționate anterior, omiterea oricărui act sau oricărei formalități impuse prin lege în ceea ce privește comunicarea sau notificarea constituie o simplă neregulă. În cazul în care se invocă această neregulă sau instanța ia act de aceasta în cursul procedurii, aceasta va dispune remedierea acesteia. În alte cazuri, o neregulă în comunicare sau notificare atrage după sine nulitatea actului doar atunci când se prevede acest lucru prin lege sau atunci când aceasta poate exercita o influență asupra examinării sau hotărârii luate în cauză. În acest caz, celelalte acte procedurale care nu sunt afectate de actul anulat rămân valabile.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Da, în anumite cazuri, care sunt detaliate mai jos, cheltuielile de comunicare și notificare sunt estimate în UC (unitate de cont). Valoarea UC în 2015 a fost de 102 EUR.

Astfel:

Comunicarea și notificarea unui act către persoane de către executorii judecătorești costă 0,5 UC în cazul în care se efectuează și 0,25 UC în cazul în care nu s-au putut efectua

Comunicarea și notificarea unui act către persoane, precum și comunicarea și notificarea prin publicare de către executorii judecătorești costă 0,5 UC în cazul în care se efectuează; dacă nu s-au putut efectua, nu se percepe nici un preț

Costurile de transport, atunci când acțiunea de comunicare sau notificare este efectuată de un executor judecătorec, precum și TVA-ul, atunci când este datorat, pot fi adăugate la aceste sume

Notă de sfârșit

Informațiile cuprinse în acest formular au caracter general, nu sunt exhaustive și nu obligă în niciun fel punctul de contact, Rețeaua judiciară europeană în materie civilă și comercială, instanțele sau orice alți destinatari. Legislația aplicabilă trebuie consultată întotdeauna.

Ultima actualizare: 27/12/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - România

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Instanța poate hotărî asupra unei cereri dacă părțile au fost citate ori s-au prezentat, personal sau prin reprezentant. Comunicarea de acte judiciare în și din străinătate este formalitatea care are ca scop aducerea acestora la cunoștința destinatarilor: părți, martori sau participanți într-un proces în statul solicitant. (art. 3 alin. 1 din din Legea nr. 189/2003 privind asistența judiciară internațională în materie civilă și comercială).

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial?

Actele judiciare sunt cele care se emit în cadrul unui proces civil sau comercial și a căror comunicare are loc din dispoziția instanței (cereri de chemare în judecată, hotărâri, cereri privind exercitarea căilor de atac etc.).

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Comunicarea actelor de procedură se face, gratuit, din oficiu, prin agenții procedurali ai instanței sau alt salariat al acesteia, și, dacă nu este posibilă, prin poștă, cu scrisoare recomandată, cu conținut declarat și confirmare de primire, în plic închis, la care se atașează dovada de primire/procesul-verbal și o înștiințare. La cererea părții interesate și pe cheltuiala sa, comunicarea se poate face prin executori judecătorești sau prin servicii de curierat rapid. (art. 154 alin. 1, 4 și 5 din C.pr.civ.).

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Cererea introductivă trebuie să cuprindă domiciliul părții (art. 194 din C.pr.civ.). În procedura prealabilă de verificare și regularizare a cererii, instanța poate cere reclamantului să furnizeze informații suplimentare nemenționate în cerere (art. 200 din C.pr.civ.).

Instanța nu are obligația de a investiga din oficiu adresa actuală a părâtului. Pe de altă parte, instanța are obligația generală de a avea un rol activ (art. 22 din C.pr.civ.) și de a lua măsurile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri temeinice.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Obținerea adresei unui cetățean român se poate face prin intermediul Ministerului Afacerilor Interne (Inspectoratul Național pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date- INEPABD, str. Obcina Mare nr. 2, Sector 6, București, Tel. +40214135442, +40217467047/8/9, Fax +40214135049, Email depabd@mai.gov.ro; web: http://depabd.mai.gov.ro/furnizari_date.html sau prin intermediul serviciului public comunitar local de evidența a persoanelor.

Persoanele pot solicita comunicarea unor date cu caracter personal din Registrul național de evidența a persoanelor cetățeni români, referitoare la domiciliu și reședință, cu formularea unei cereri scrise motivate care se depune la serviciul public comunitar de evidența a persoanelor pe raza căruia se afla sediul cabinetului de avocatură/persoana căutată. Furnizarea acestor date se poate realiza numai după obținerea, în prealabil, a consimțământului persoanelor vizate.

Consimțământul nu este necesar atunci când există un temei legal justificat și solicitările sunt primite din partea anumitor autorități (poliție, apărare, justiției, ocrotire sociala etc.) sau persoane fizice ale căror interese legitime sunt probate prin înscrisuri ce fac dovada temeiului legal justificat. Competența soluționării revine serviciilor publice comunitare de evidența a persoanelor sau INEPABD, pentru cererile formulate de persoanele juridice.

Pentru soluționarea unor cereri punctuale/volum redus taxa este de 1 leu RON/persoana și se achită în contul bugetului de stat în contul IBAN nr.

RO35TREZ70620330108XXXXX, deschis la Trezoreria Sector 6 București, C.I.F. 26362870 (când furnizarea este făcută de INEPABD) sau în contul consiliilor locale (când furnizarea este făcută la serviciile publice comunitare de evidența a persoanelor).

Fiecare cerere se timbrează cu timbru fiscal de 5 RON. Pentru cererile cu volum mare, taxa este de 120 lei /ora exploatare sistem informatic central sau 7 lei /ora exploatare sistem informatic teritorial. Se exceptează de la plata taxelor instituțiile publice cu atribuții în anumite domenii (apărare, ordine publică, securitate națională, justiție; finanțe; sănătate etc.) pentru datele solicitate în scopul exercitării atribuțiilor legale.

Obținerea sediului unei persoane juridice prin intermediul Oficiului Național al Registrului Comerțului (Bd. Unirii nr. 74, tronson 2+3, bl. J3B, Sector 3, București; <https://portal.onrc.ro>) sau al oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale

Pe cheltuiala solicitantului se pot elibera copii certificate de pe înregistrările efectuate în registru și actele prezentate, precum și informații despre datele înregistrate și certificatele constatatoare că un anumit act sau fapt este ori nu este înregistrat. Actele pot fi cerute și eliberate și prin corespondență. La cerere, documentele se eliberează electronic, cu transmitere on-line, având încorporată, atașată sau logic asociată semnătura electronică extinsă.

Formularele – tip, taxele și tarifele percepute pentru furnizarea informațiilor punctuale (de bază sau extinse), a rapoartelor istorice sau certificatelor constatatoare se regăsesc la <http://www.onrc.ro>, Secțiunea Informații.

În baza unor protocoalelor de colaborare încheiate se pot elibera gratuit documente și informații anumitor autorități și instituții publice, persoane juridice, jurnaliștilor și reprezentanților mijloacelor de informare în masă, misiunilor diplomatice acreditate.

Serviciul InfoCert este disponibil pentru eliberarea online a certificatelor constatatoare și a furnizărilor de informații prin intermediul portalului <https://portal.onrc.ro>.

Documentele furnizate prin acest serviciu se supun dispozițiilor privind semnătura electronică și marca temporală. Acestea conțin elemente de siguranță: semnătura electronică calificată; marcare temporală; watermark (marcaj grafic pe fundalul documentului); cod de bare. Specimenele de documente eliberate prin acest serviciu se regăsesc la <https://portal.onrc.ro/ONRCPortalWeb/appmanager/myONRC/signup?p=infoCert>.

Se pot dezvălui date cu caracter personal privind asociații, acționarii sau alte persoane, în cazul informațiilor solicitate prin cerere și eliberate la ghișeu, a celor eliberate pe cale electronică, prin serviciul RECOM on-line, electronic, cu transmitere on-line, având încorporată, atașată sau logic asociată semnătura electronică extinsă sau prin certificatele constatatoare. Pot avea acces și la alte date autoritățile publice din domeniul justiției, apărării siguranței naționale, fiscale, lichidatorii, executării judecătorești.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Admisibilitatea administrării acestei probe se decide de instanță. Instanțele române primesc un număr redus de cereri de comisie rogatorie având ca obiect obținerea adresei/sediului unei persoane și este dificil să se aprecieze dacă există o practică uniformă. În baza informațiilor disponibile, în general, instanțele române dau curs acestor cereri.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

A se vedea răspunsul de la întrebarea 3.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Comunicarea actelor de procedură se poate face de grea instanței și prin telefax, poștă electronică/alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia, dacă partea a indicat instanței datele corespunzătoare în acest scop. În vederea confirmării, instanța, odată cu actul de procedură, va comunica un formular care va fi completat de către destinatar cu data primirii, numele în clar și semnătura persoanei însărcinate cu primirea corespondenței și va fi expediat instanței prin telefax, poștă electronică sau prin alte mijloace. (art. 154 alin. 6 din Codul de procedură civilă).

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

A se vedea răspunsul la întrebarea 3.

Înmânarea se face personal celui citat. Pentru cei care locuiesc într-un hotel/cămin, actul se predă administratorului sau portarului (art. 161 C.pr.civ.).

Actul se înmânează la unitatea din care face parte destinatarul (unitatea militară; căpitania portului, pentru echipajul navei; administrația închisorii, pentru deținuții și cea a spitalelor, pentru bolnavi), urmând ca, ulterior, unitatea să înmâneze actul destinatarului și să predea dovada agentului ori să o trimită direct instanței (art. 161 și art. 162 din C.pr.civ.).

Înmânarea actelor se poate face persoanei însărcinate cu primirea corespondenței, administratorului clădirii, paznicului, agentului de pază, la sediul și pentru destinatarul menționat între paranteze: Ministerului Finanțelor Publice/altor organe desemnate (stat); reprezentanților în justiție (unități administrativ-teritoriale, persoane juridice de drept public); la sediul principal/dezmembrământului reprezentanților (persoane juridice de drept privat); reprezentantului desemnat (asociații, societăți, entități fără personalitate juridică); la domiciliul/sediul lor (cei supuși insolvenței și creditorii); prin Ministerul Afacerilor Externe (personalul misiunilor diplomatice/oficiilor consulare, cetățenii români trimiși să lucreze în organizațiile internaționale și membrii de familie care locuiesc cu ei, cât timp se află în străinătate); prin organele centrale trimițătoare sau în subordinea cărora se află unitatea care i-a trimis în străinătate (alți cetățeni români, aflați în străinătate în interes de serviciu, inclusiv membrii familiilor care îi însoțesc).

Dacă destinatarul refuză să primească actul, agentul îl va depune în cutia poștală. În lipsa cutiei poștale, va afișa pe ușa locuinței destinatarului o **înștiințare** care trebuie să cuprindă, printre altele, mențiunea că, după o zi, dar nu mai târziu de 7 zile de la afișare (de 3 zile, în caz de urgență), **destinatarul trebuie să se prezinte, pentru a i se comunica actul, la sediul instanței de judecată/sediul primăriei în a cărei rază teritorială locuiește/are sediul** (când destinatarului nu se află în localitatea unde instanța are sediul).

Dacă destinatarul nu este găsit, agentul îi va înmâna actul unei alte persoane (major din familie, care locuiește cu destinatarul, care primește corespondența). Când destinatarul locuiește într-un hotel/clădire cu apartamente și nu este găsit la locuința sa, agentul va comunica actul administratorului/portarului. Persoana care primește actul va semna dovada de primire, agentul certificându-i identitatea și semnătura și încheind un proces-verbal. Dacă aceștia primesc actul, dar refuză să semneze dovada ori nu o pot semna, agentul va întocmi un proces-verbal. Dacă aceste persoane lipsesc sau când acestea, deși prezente, refuză să primească actul, actul se va depune în cutia poștală a acestora. În lipsa cutiei poștale, se va afișa pe ușa locuinței acestora o înștiințare.

În toate situațiile, agentul are obligația ca, în termen de 24 de ore de la depunerea/afișarea înștiințării, să depună actul și procesul-verbal, la sediul instanței de judecată/primăriei, urmând ca acestea să comunice actul. Când părții i s-a înmânat actul de către funcționarul primăriei, acesta are obligația ca, în termen de 24 de ore de la înmânare, să înainteze instanței de judecată dovada de înmânare și procesul-verbal. Când termenul s-a împlinit fără ca partea să se prezinte la primărie pentru a i se înmâna actul, funcționarul primăriei va înainta instanței de judecată actul și procesul-verbal. (art. 163 din C.pr.civ.)

Când reclamantul nu a reușit să afle domiciliul părâtului, instanța poate încuviința **citarea prin publicitate**, cu afișarea actului la ușa instanței, pe portalul instanței și la ultimul domiciliu cunoscut. După caz, instanța poate dispune publicarea citației în Monitorul Oficial al României/într-un ziar central de largă răspândire. Odată cu încuviințarea citării prin publicitate, instanța va numi un **curator** dintre avocații baroului care va fi citat la dezbateri pentru reprezentarea intereselor părâtului.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

Procedura este îndeplinită la data semnării dovezii de înmânare ori a încheierii procesului-verbal, indiferent dacă partea a primit sau nu actul de procedură personal. În cazul comunicării actului prin poștă/curierat rapid, procedura este îndeplinită la data semnării de către parte a confirmării de primire ori consemnării de către funcționarul poștal/curier a refuzului acesteia de a primi corespondența. În cazul comunicării prin telefax, poșta electronică sau prin alte mijloace, procedura este îndeplinită la data arătată pe copia imprimată a confirmării expedierii, certificată de grefierul care a făcut transmisiunea (art. 165 din C.pr.civ.).

Dacă destinatarul refuză să primească actul și nu are cutie poștală, agentul va afișa pe ușa locuinței destinatarului o înștiințare pentru destinatar pentru a se prezenta să ridice actul la sediul instanței de judecată/sediul primăriei. Dacă destinatarul nu se prezintă, actul se consideră comunicat la împlinirea acestui termen (art. 163 din C.pr.civ.).

În cazul citării prin publicitate, procedura este îndeplinită în a 15-a zi de la publicarea citației (art. 167 din C.pr.civ.)

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Dacă destinatarul nu este găsit, agentul procedural sau funcționarul poștal poate înmâna actul unei alte persoane sau, dacă aceasta este prezentă și refuză să primească actul, actul poate fi depus în cutia poștală a acestei persoane. În lipsa cutiei poștale, se va afișa o înștiințare pe ușa locuinței destinatarului sau altei persoane. Agentul procedural are obligația ca, în termen de 24 de ore de la depunerea/afișarea înștiințării, să depună actul și procesul-verbal, la sediul instanței de judecată/primăriei în raza căreia destinatarul locuiește/și are sediul, urmând ca acestea să comunice citația.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

Procedura este îndeplinită la data încheierii procesului-verbal, indiferent dacă partea a primit sau nu actul personal. În cazul comunicării prin poștă sau curierat rapid, procedura este îndeplinită la data semnării de către funcționarul poștal sau de către curier a consemnării refuzului părții de a primi corespondența (art. 165 din C.pr.civ.)

Dacă destinatarul primește actul, dar refuză să semneze dovada de înmânare ori nu o poate semna, agentul va întocmi un proces-verbal. Dacă destinatarul refuză să primească actul, agentul o va depune în cutia poștală. În lipsa cutiei poștale, va afișa pe ușa locuinței destinatarului o înștiințare și va întocmi un proces-verbal. În înștiințare destinatarul este informat că trebuie să se prezinte la instanța sau primărie pentru a ridica actul, în caz contrar comunicarea va fi considerată ca fiind îndeplinită. (art. 163 din C.pr.civ.)

Partea prezentă în instanță personal, prin avocat sau prin alt reprezentant este obligată să primească actele de procedură care i se comunică în ședință.

Dacă se refuză primirea, actele se consideră comunicate prin depunerea lor la dosar, de unde, la cerere, partea le poate primi sub semnătură (art. 170 din C.pr.civ.).

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Dacă destinatarul nu este găsit, actul se poate înmâna unei alte persoane (major din familie, care locuiește cu destinatarul, care primește corespondența).

Când destinatarul locuiește într-un hotel/clădire cu apartamente și nu este găsit la locuința sa, actul poate fi comunicat administratorului sau portarului (art.

163 pct. 6 și 7 din C.pr.civ.)

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

Livrarea poștală este efectuată doar o singură dată. Dacă nu este găsit destinatarul sau persoana autorizată să primească corespondența, este lăsat un avis în scopul de a o ridica, în 10 zile, de la oficiul poștal. În cazul în care destinatarul nu se prezintă, atunci după 2 zile lucrătoare, un al doilea avis este lăsat în scopul de a o colecta, în 10 zile, de la oficiul poștal.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

În ceea ce privește al doilea avis, documentele sunt păstrate 10 zile la oficiul poștal, înainte ca documentul să fie returnat expeditorului. Destinatarul este informat că există corespondență pentru a o ridica de la oficiul poștal în avizul propriu-zis.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Dovada de înmănare sau procesul verbal de înmănare redactate de către agentul instrumentator (art. 164 din C.pr.civ.) și recipisa poștală semnată în cazul comunicării actelor prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire (art. 155 pct. 13 din C.pr.civ.)

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

- amânarea judecării; instanța va amâna judecarea și va dispune să se facă citarea ori de câte ori constată că partea care lipsește nu a fost citată cu respectarea legii, sub sancțiunea nulității. (art. 153 din C.pr.civ.)
- nulitatea actelor de procedură întocmite ulterior ne-citării sau citării nelegale; invocarea excepției procesuale a lipsei de citare sau a citării nelegale
- motiv de formulare a unei căi de atac extraordinare (contestația în anulare sau revizuirea)
- motiv de refuz de recunoaștere și încuviințare a executării (exequatur) unei hotărâri

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

A se vedea răspunsul la întrebarea 3.

Ultima actualizare: 20/01/2016

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [SI](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Slovenia

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

În practică, prin notificarea sau comunicarea actelor se înțelege înmânarea de înscrisuri și acte persoanelor fizice și juridice care sunt părți la procedură. Pe de o parte, acest lucru înseamnă că destinatarul este înștiințat cu privire la lucrările de procedură ale unei instanțe judecătorești sau ale unei părți iar, pe de altă parte, că instanța obține o confirmare sigură că părțile au primit actele. Confirmarea faptului că actele au fost efectiv și corect comunicate este o condiție pentru aplicarea normală a dispozițiilor de procedură și, în același timp, notificarea sau comunicarea corectă către părți asigură respectarea principiului contradictorialității. Notificarea sau comunicarea este, prin urmare, un act procedural al unei instanțe judecătorești, al cărui scop este acela de a notifica o parte cu privire la procedură, la actele de procedură ale părții adverse și ale instanței, care asigură în același timp dreptul părții de a răspunde. Sunt necesare norme specifice privind notificarea sau comunicarea actelor pentru a respecta anumite principii ale normelor de procedură civilă și pentru a asigura o protecție judiciară efectivă, fără întârzieri inutile, întrucât notificarea sau comunicarea actelor face ca toți participanții să fie informați cu privire la actele de procedură efectuate de instanță și/sau de părți. Normele specifice privind notificarea sau comunicarea actelor oferă, de asemenea, garanții în cazul notificării sau comunicării neregulate.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Părților sau participanților li se vor notifica sau comunica toate actele judiciare; în acest sens, la articolul 142 din Codul de Procedură Civilă (denumit în continuare CPC; Monitorul Oficial al Republicii Slovenia [*Uradni list RS*], nr. 73/07 – textul oficial consolidat, nr. 45/08 – Legea arbitrajului, 45/08, 111/08 – Decizia Curții Constituționale, 121/08 – Ordonanța Curții Constituționale, 57/09 – Decizia Curții Constituționale, 12/10 – Decizia Curții Constituționale, 50/10 – Decizia Curții Constituționale, 107/10 – Decizia Curții Constituționale, 75/12 – Decizia Curții Constituționale, 76/12 – modificată, 40/13 – Decizia Curții Constituționale, 92/13 – Decizia Curții Constituționale, 6/14, 10/14 – Decizia Curții Constituționale, 48/14 și 48/15 – Decizia Curții Constituționale) se prevede că acțiunile, hotărârile judecătorești împotriva cărora pot fi formulate căi de atac, căile de atac extraordinare și ordinele de plată a taxelor judiciare pentru introducerea acțiunilor, întâmpinările și căile de atac, precum și citarea părților la ședințele de conciliere sau la prima ședință de judecată, dacă nu a fost programată nicio ședință de conciliere, se notifică sau comunică părților în persoană. În conformitate cu dispozițiile CPC, notificarea sau comunicarea se poate realiza atât fizic, cât și prin mijloace electronice securizate. Celelalte acte sunt notificate sau comunicate personal numai în cazul în care acest lucru este prevăzut de lege sau în cazul în care instanța judecătorească consideră că este necesară o mai mare prudență datorită documentelor anexate înscrisului sau pentru alte motive.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Actele sunt notificate sau comunicate prin poștă, de către grefieri, la instanță sau într-un alt mod prevăzut de lege. La propunerea părții adverse, instanțele pot dispune ca actele să fie notificate sau comunicate de către persoane juridice sau fizice, care efectuează notificarea sau comunicarea actelor ca activitate înregistrată, pe baza unui permis special eliberat de Ministerul Justiției, cheltuielile pentru acest serviciu fiind acoperite de partea care solicită ca notificarea sau comunicarea să se realizeze în acest mod (articolul 132 din CPC). Părțile pot înștiința instanța că doresc notificarea sau comunicarea actelor prin mijloace electronice, la o adresă de e-mail securizată, indicată în cerere. Adresa de e-mail securizată indicată este echivalentul adresei de domiciliu sau sediului social al părții. În cazul în care o parte depune înscrisuri prin mijloace electronice securizate, se prezumă, de asemenea, că este de acord ca notificarea și comunicarea actelor să se efectueze prin mijloace electronice, cu excepția cazului în care solicită expres contrariul. În cazul în care instanța constată că notificarea sau comunicarea securizată a actelor pe cale electronică nu este posibilă, actele se vor notifica sau comunica în formă materială și se vor arăta motivele pentru o astfel de notificare sau comunicare. Notificarea sau comunicarea către organele de stat, avocați, notari, executori judecătorești,

experți, evaluatori judicari, interpreți autorizați, administratori judicari și alte persoane sau organisme are loc întotdeauna prin mijloace electronice, la o adresă de e-mail securizată. Curtea Supremă a Republicii Slovenia elaborează și publică pe site-ul său o listă de persoane și organisme în cazul cărora se poate prezuma un nivel mai ridicat de securitate datorită naturii activității lor. Persoanele și organismele de pe listă trebuie să creeze o adresă de e-mail securizată și să indice Curții Supreme a Republicii Slovenia această adresă, precum și orice modificare a adresei securizate. Adresa publicată pe listă este considerată adresa oficială de e-mail securizată.

În cazul organelor de stat, al persoanelor juridice și al persoanelor fizice autorizate, notificarea sau comunicarea actelor este efectuată prin predarea acestora către o persoană autorizată să le primească sau unui angajat de la birou, de la sediul activității economice sau de la sediul social (articolul 133 din CPC). Pentru personalul militar și ofițerii de poliție actele pot fi, de asemenea, notificate sau comunicate prin comandanții sau superiorii lor direcți. Dacă este necesar, și alte acte le pot fi notificate sau comunicate în această manieră (articolul 134 din CPC). Pentru deținuți sau arestați actele sunt notificate sau comunicate de către administrația locului de detenție sau a penitenciarului în care execută pedeapsa sau măsura privativă de libertate (articolul 136 din CPC). În cazul în care partea are un reprezentant legal sau un mandatar, actele se comunică reprezentantului legal sau mandatarului, cu excepția cazului în care codul prevede altfel, iar dacă comunicarea se face unui avocat care acționează ca mandatar al părții, actele se înmânează unui angajat al cabinetului (articolul 137 și articolul 138 din CPC).

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încercă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

În statele membre, notificarea sau comunicarea actelor se efectuează în conformitate cu reglementările naționale. Articolul 143 alineatul (3) din Codul de Procedură Civilă (Monitorul Oficial al RS [Uradni list RS], nr. 45/08, astfel cum a fost modificat, denumit în continuare CPC) prevede obligația instanței de a se asigura că adresa la care s-a încercat notificarea sau comunicarea actelor este identică cu sediul ales care este indicat în evidențele oficiale. Aceasta înseamnă de fiecare dată când notificarea sau comunicarea actelor nu a fost posibilă (indiferent de motiv) la adresa menționată, instanța trebuie să verifice adresa în registrul central de evidență a populației. Instanța procedează în acest mod atât când procedura se desfășoară în Slovenia, cât și în cazul în care notificarea sau comunicarea actelor este efectuată la cererea unei instanțe dintr-un alt stat membru (principiul autonomiei procedurale naționale). Atunci când actele trebuie notificate sau comunicate unei persoane juridice, adresa este verificată în Registrul Comerțului (RC), în conformitate cu articolul 139 alineatul (3) din CPC, în care informațiile referitoare la sediile sociale ale persoanelor juridice sunt informații publice. În cazul în care informațiile nu pot fi găsite în acest registru, instanța restituie actele organismului care a solicitat comunicarea.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Nu. Din motive legate de protecția datelor cu caracter personal, accesul la astfel de informații este strict limitat. În cazul în care o autoritate străină dorește să obțină informații cu privire la reședința unei persoane, potrivit informațiilor furnizate de unitățile administrative, cererile trebuie să fie depuse în limba slovenă (acest serviciu nu implică taxe sau cheltuieli), după care organismul administrativ decide în privința cererii pe baza normelor de drept intern. În cazul în care partea care dorește să obțină informații este o persoană fizică, solicitarea informațiilor este și mai dificilă. Potrivit informațiilor furnizate de unitățile administrative, acestea nu transmit astfel de informații părților. În plus, există și posibilitatea de a solicita informații prin canale diplomatice.

După cum s-a menționat mai sus, la cererea unei instanțe străine, instanța slovenă competentă nu face decât să verifice și să obțină informații despre adresa persoanei.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Instanța efectuează cercetări privind reședința unei persoane (prin căutarea în registrul central de evidență a populației sau prin intermediul unei cercetări adresate unității administrative) atunci când primește o cerere de prezentare de probe.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

De regulă, actele sunt notificate sau comunicate prin poștă, deși pot fi notificate sau comunicate și de către un grefier, la instanță sau într-un alt mod prevăzut prin lege, precum și de către o persoană fizică sau juridică care efectuează notificarea sau comunicarea actelor ca activitate economică înregistrată, pe baza unui permis special eliberat de Ministerul Justiției; actele pot fi notificate sau comunicate și prin mijloace electronice (a se vedea punctul 3).

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Desigur. Notificarea sau comunicarea actelor se efectuează prin portalul de justiție „e-Sodstvo”, administrat de către Curtea Supremă a Republicii Slovenia, la adresele de e-mail securizate ale utilizatorilor.

Notificarea sau comunicarea prin mijloace electronice este permisă în procedura civilă și în alte proceduri judiciare în care se aplică normele din Codul de Procedură Civilă cu privire la notificarea sau comunicarea actelor prin mijloace electronice, de exemplu în procedurile referitoare la litigii comerciale, litigii de muncă și sociale, procedurile care nu au caracter civil, în procedurile succesoriale (încă nu este utilizată în toate aceste proceduri) și procedurile cadastrale, precum și în procedurile de insolvență și procedurile de executare (notificarea sau comunicarea prin mijloace electronice se utilizează deja în toate aceste proceduri).

Există restricții în ceea ce privește grupurile în care sunt clasificați utilizatorii. Aceștia sunt mai întâi repartizați în grupuri generale:

- utilizatorii care nu trebuie să furnizeze dovada identității atunci când utilizează sistemul e-Sodstvo (utilizatori obișnuiți),
- utilizatorii care accesează sistemul e-Sodstvo cu ajutorul unui nume de utilizator și al unei parole individuale (utilizatori înregistrați),
- utilizatorii care accesează sistemul e-Sodstvo cu ajutorul unui nume de utilizator și al unei parole, precum și al unui certificat digital calificat (utilizatori calificați).

Utilizatorii calificați includ:

- utilizatorii calificați interni (judecători și grefieri autorizați să efectueze operațiuni electronice în anumite tipuri de proceduri judiciare civile) și

– utilizatorii calificați externi (notari, avocați, executori, administratori judiciari, Avocatul Statului, Parchetul General, societățile imobiliare și parchetele locale, adică entități care au rolul de reprezentant sau de organ judiciar în cadrul procedurilor judiciare civile și utilizatorii/părțile, adică persoanele juridice, persoanele fizice sau autoritățile locale și naționale care au calitatea de parte în procedurile judiciare civile).

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

În cazul notificării sau comunicării actelor judiciare, trebuie să se facă distincția între notificarea sau comunicarea obișnuită a actelor și cea personală. În cazul **notificării sau comunicării obișnuite**, trebuie să se încerce mai întâi notificarea sau comunicarea indirectă. Aceasta înseamnă că, în eventualitatea în care persoana căreia trebuie să îi fie notificate sau comunicate acte nu poate fi găsită la domiciliu, notificarea sau comunicarea actelor de procedură este efectuată către un membru de familie adult care locuiește cu destinatarul, acesta fiind obligat să le primească [articolul 140 alineatul (1) din CPC]. Numai în eventualitatea în care nu este posibilă în acest mod, notificarea sau comunicarea actelor către o persoană fizică este efectuată de către agentul procedural prin depunerea actelor în cutia poștală de la adresa de reședință a destinatarului. În cazul în care destinatarul nu are cutie poștală sau în cazul în care aceasta este inutilizabilă, actele sunt predate instanței care a dispus notificarea sau comunicarea, iar în cazul notificării sau comunicării actelor prin poștă, la oficiul poștal de la locul de reședință al destinatarului. În aceste cazuri, pe ușa destinatarului se va afișa o înștiințare în care se va menționa locul de unde pot fi ridicate actele [articolul 141 alineatul (1) și alineatul (2) din CPC]. În cazul notificării sau comunicării actelor către o persoană juridică, notificarea sau comunicarea actelor se efectuează la adresa menționată în registrul oficial. În cazul în care nu este posibilă notificarea sau comunicarea actelor la această adresă, notificarea sau comunicarea este efectuată în modul descris mai sus pentru persoanele fizice, actele sau înștiințarea privind notificarea sau comunicarea actelor fiind depuse la adresa din registru.

Notificarea sau comunicarea personală înseamnă că actele sunt înmânate părții. În temeiul articolului 142 din CPC, următoarele sunt considerate acte judiciare: acțiunile, hotărârile judecătorești împotriva cărora pot fi formulate căi de atac, căile de atac extraordinare și ordinele de plată a taxelor judiciare pentru cererile formulate în temeiul articolului 105 din CPC (acțiuni, cereri reconvenționale, propuneri de anulare pe cale amiabilă etc.) și citațiile adresate părților pentru a participa la o ședință de conciliere sau la prima ședință de judecată, dacă nu a fost programată nicio ședință de conciliere. Alte acte sunt notificate sau comunicate personal numai în cazul în care acest lucru este prevăzut de lege sau în cazul în care instanța consideră că acest lucru este necesar datorită naturii actelor anexate înscrisului original.

În cazul în care actele nu pot fi înmânate direct destinatarului, notificarea sau comunicarea personală a actelor pentru o persoană fizică este efectuată prin depunerea actelor de către agentul procedural la instanța care a dispus notificarea sau comunicarea, iar în cazul notificării sau comunicării prin poștă, la oficiul poștal de la domiciliul destinatarului, în cutia poștală fiind lăsat un avis referitor la notificarea sau comunicarea actelor, în care se indică locul de unde trebuie ridicate actele și data până la care acestea pot fi ridicate.

În cazul în care părțile sau reprezentanții lor legali își schimbă adresa înainte notificării sau comunicării deciziei instanței superioare prin care se finalizează procedura, aceștia au obligația de a înștiința instanța despre această modificare. În cazul neîndeplinirii acestei obligații, instanța dispune comunicarea actelor ulterioare prin afișare pe avizierul de la sediul instanței. Actele se consideră notificate sau comunicate în opt zile de la afișarea lor la avizierul de la sediul instanței (articolul 145 din CPC).

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

În cazul notificării sau comunicării obișnuite, se consideră că actele au fost notificate sau comunicate în ziua în care au fost depuse în cutia poștală, destinatarul fiind înștiințat în mod special în acest sens. În cazul în care destinatarul nu are cutie poștală, actele se consideră notificate sau comunicate în ziua în care avizul pentru notificarea sau comunicarea actelor a fost lipit pe ușa destinatarului.

În cazul notificării sau comunicării personale, actele sunt considerate notificate sau comunicate în ziua în care au fost ridicate de către destinatar. Dacă destinatarul nu ridică actele în termen de 15 de zile, acestea se consideră notificate sau comunicate la expirarea termenului respectiv. După expirarea termenului, agentul procedural depune actele în cutia poștală a destinatarului. Dacă destinatarul nu are cutie poștală sau dacă aceasta este inutilizabilă, actele sunt restituite instanței.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

În cazul notificării sau comunicării obișnuite, când actele sunt depuse în cutia poștală, agentul procedural îl înștiințează pe destinatar, printr-o mențiune făcută pe actul comunicat, cu privire la consecințele sale juridice, precizând și motivul pentru care a depus actele în cutia poștală, precum și cu privire la data la care actele au fost depuse. Aceste mențiuni se fac pe documentele înmânate și pe avizul de predare și sunt semnate de agentul procedural. În cazul în care destinatarul nu are cutie poștală, iar actele sunt depuse la instanță/oficiul poștal, agentul procedural lasă la ușa destinatarului avizul pentru notificarea sau comunicarea actelor, precizând locul în care acestea pot fi găsite și data la care vor fi considerate notificate sau comunicate.

În cazul notificării sau comunicării personale, agentul procedural depune în cutia poștală un avis în care menționează locul unde au fost depuse actele, termenul în care acestea pot fi ridicate și consecințele neridicării acestora în termenul stabilit. Agentul procedural indică motivul pentru care a procedat astfel și data la care actele au fost depuse la destinatar atât în aviz, cât și pe actele notificate sau comunicate, și semnează.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În cazul în care persoana căreia îi sunt adresate actele sau persoana obligată să le ridice refuză în mod neîntemeiat să primească actele comunicate, agentul procedural le lasă la reședința sau locul de muncă al destinatarului ori în cutia poștală, iar în lipsa unei cutii poștale lipește actele pe ușa destinatarului. Agentul menționează pe avizul de predare data, ora și motivul refuzului de a primi actele comunicate, precum și locul unde au fost lăsate actele. Se consideră apoi că actele au fost notificate sau comunicate (articolul 144 din CPC).

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

În conformitate cu Legea privind serviciile poștale (denumită în continuare LSP; Monitorul Oficial al Republicii Slovenia [Uradni list RS,] nr. 51/09, 77/10 și 40/14 – ZIN-B), corespondența recomandată și cu valoare declarată trebuie înmănată personal destinatarului la adresa unde locuiește. Dacă acest lucru nu este posibil, corespondența recomandată și cu valoare declarată este înmănată unui persoane adulte care locuiește împreună cu destinatarul sau unei persoane autorizate să o primească (articolul 41 LSP). Prin persoană adultă care locuiește împreună cu destinatarul se înțelege o persoană cu vârsta mai mare de 15 de ani care locuiește în aceeași casă cu destinatarul (Condițiile generale de prestare a serviciilor poștale universale din 1 septembrie 2014; denumite în continuare CG).

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În cazul în care corespondența recomandată nu poate fi înmănată persoanelor menționate mai sus (destinatar în persoană/persoană adultă care locuiește cu destinatarul sau o persoană autorizată să primească actele) pe motivul absenței acestora, persoana care efectuează comunicarea depune în cutia poștală un aviz în care indică locul de unde trebuie ridicate actele și data până la care acestea pot fi ridicate. Dacă destinatarul nu ridică actele în termenul menționat în avizul poștal, corespondența se returnează expeditorului. Dacă destinatarul refuză să primească corespondența recomandată și cu valoare declarată, agentul procedural precizează data și motivul refuzului pe trimiterea poștală sau pe avizul de predare și returnează corespondența expeditorului.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

Corespondența poate fi ridicată de la oficiul poștal în termen de 15 de zile de la data la care destinatarul a fost înștiințat de sosire. O excepție o constituie pachetele din străinătate, pe care expeditorul a indicat un termen mai scurt de 15 de zile când a expedit pachetul. Termenele pentru ridicarea corespondenței sunt stabilite calendaristic și curg din ziua următoare celei în care destinatarul a primit avizul. Pentru corespondența păstrată la oficiile poștale la post-restant și pentru corespondența destinată utilizatorilor de căsuțe poștale, termenele sunt stabilite calendaristic și curg din ziua următoare celei în care corespondența a ajuns la oficiul poștal. (articolul 27 din CG).

În cutia poștală a destinatarului va fi depus un aviz în care se va menționa locul de unde trebuie ridicată corespondența și data până la care aceasta poate fi ridicată.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Avizul de predare este dovada faptului că actul a fost notificat sau comunicat. Avizul de predare este semnat de către destinatar și de către agent, destinatarul având obligația de a înscrie personal pe aviz, în litere, data primirii. În cazul în care destinatarul nu știe să scrie sau nu poate să semneze, agentul scrie numele complet și data primirii, în litere, indicând totodată motivul pentru care destinatarul nu a semnat.

În cazul în care destinatarul refuză să semneze avizul de predare, agentul face o mențiune corespunzătoare pe aviz și precizează data notificării sau comunicării în litere; se consideră apoi că actele au fost notificate sau comunicate. Dacă notificarea sau comunicarea este efectuată conform articolului 142 alineatul (3) din CPC (notificare sau comunicare a actelor indirectă sau „fictivă”; a se vedea și punctele 8.2 și 7.3), în avizul de predare se menționează data la care avizul a fost depus la destinatar și data la care actele au fost predate la instanță sau la oficiul poștal.

Dacă, în conformitate cu dispozițiile CPC, actele sunt predate unei alte persoane decât destinatarului acestora, agentul procedural menționează în avizul de predare relația care există între acestea [articolul 149 alineatul (5) din CPC].

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

Avizul de predare cuprinde toate elementele unui înscris oficial și constituie astfel dovada veridicității faptelor confirmate în acesta. Cu toate acestea, se poate dovedi că faptele înscrise în aviz nu sunt adevărate.

În cazul în care destinatarul nu primește actele sau invocă o notificare sau comunicare necorespunzătoare, anumite deficiențe sau erori în notificarea sau comunicarea actelor pot fi eliminate. Prin urmare, destinatarul nu pot invoca faptul că o notificare sau comunicare este necorespunzătoare dacă rezultă fără echivoc din comportamentul lor că, în pofida faptului că notificarea sau comunicarea este necorespunzătoare, aceștia au aflat conținutul actelor în alt mod. Acest lucru este valabil și în cazul în care actele intră efectiv în posesia destinatarului (de exemplu, în cazul în care destinatarul preia actele după expirarea termenului de ridicare a acestora). În CPC, unde este reglementat și acest aspect, se prevede că destinatarul nu poate invoca încălcarea normelor de notificare sau comunicare dacă ridică actele în pofida faptului că notificarea sau comunicarea este necorespunzătoare. În acest caz, se consideră că actele au fost notificate sau comunicate în momentul în care destinatarul preia efectiv actele [articolul 139 alineatul (5) din CPC].

Erorile survenite la notificare sau comunicare pot fi eliminate sau corectate și prin *restitutio ad integrum*, caz în care se poate reveni la situația anterioară dacă întârzierea în eliminarea unei anumite acțiuni procedurale generează un eveniment pe care o parte, în pofida demonstrării unei diligențe suficiente, nu îl poate prevedea sau evita. În cazul în care o parte nu se prezintă la un termen de judecată sau nu respectă termenul pentru îndeplinirea unui act juridic și astfel pierde dreptul de a îndeplini actul respectiv, instanța îi permite, la cererea sa, să îndeplinească actul respectiv ulterior (revenirea la situația anterioară), dacă recunoaște că partea a avut un motiv legitim pentru a nu se prezenta la termenul de judecată sau pentru a nu respecta termenul. Dacă se permite revenirea la situația anterioară, acțiunea revine la stadiul în care se afla înainte de întârziere, iar toate hotărârile pronunțate de instanță ca urmare a întârzierii se anulează (articolul 116 din CPC).

Cererea trebuie să fie depusă în termen de cincisprezece zile de la data încetării cauzei care a împiedicat partea să se prezinte la termenul de judecată sau să respecte termenul procedural. Revenirea la situația anterioară poate fi solicitată în termen de șase luni de la data întârzierii (articolul 117 din CPC).

Termenele subiective și obiective sunt termene de decădere și nu pot fi prelungite.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Notificarea sau comunicarea prin poștă, ca metodă general acceptată de notificare sau comunicare a actelor judiciare, nu implică niciun cost separat pentru părți. Notificarea sau comunicarea actelor într-un alt mod (de exemplu, de către un serviciu special care efectuează notificarea sau comunicarea actelor ca activitate economică înregistrată) presupune costuri suplimentare, astfel încât instanța poate dispune o astfel de notificare sau comunicare numai la propunerea uneia dintre părți, care trebuie să depună un avans suficient pentru a acoperi costurile. Astfel cum se prevede în normele speciale privind operațiunile persoanelor care efectuează notificarea sau comunicarea actelor în procedurile civile și penale, agenții procedurale au dreptul la compensarea și rambursarea costurilor pentru activitatea lor, în conformitate cu acordul încheiat cu instanța, care va stabili cuantumul plății și rambursarea costurilor.

Ultima actualizare: 13/01/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [sk](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Slovacia

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

Comunicarea sau notificarea documentelor

Potrivit interpretării practicii judiciare, „comunicarea sau notificarea documentelor” este înțeleasă drept o etapă procedurală întreprinsă de o instanță pentru a notifica o parte la o procedură, sau o terță parte a cărei cooperare este necesară în procedură, cu privire la desfășurarea respectivei proceduri judiciare. Informarea deplină și eficientă a părților cu privire la evoluția procedurilor este o condiție prealabilă esențială pentru buna desfășurare și încheiere a procedurilor judiciare; o instanță nu poate acționa și lua decizii decât dacă părților li s-au pus la dispoziție toate documentele a căror primire și cunoaștere reprezintă o condiție prealabilă pentru următoarea etapă procedurală, pentru aplicarea unor reparații, pentru excepții de procedură sau pentru protecție, precum și alte acte care sunt admisibile numai în termenul prevăzut de lege sau de instanță. În special comunicarea sau notificarea de hotărâri judecătorești pe fond este o condiție prealabilă esențială pentru închiderea cazului cu caracter definitiv și pentru forța executorie a hotărârii instanței. Este important de înțeles faptul că la articolul 45 și următoarele din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă (*Zákon č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok*), se definesc doar aspectele procedurale ale comunicării sau notificării actelor (judiciare); comunicarea sau notificarea unui act de drept material, și anume, care include o exprimare a voinței sub forma unui document, este reglementată de articolul 45 din Legea nr. 40/1964, Codul civil (*Zákon č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník*). Există o diferență semnificativă între comunicarea sau notificarea efectuată în temeiul regulamentelor de fond și al celor de procedură, în special în ceea ce privește efectul comunicării sau al notificării, finalizarea procesului de comunicare sau notificare și inițierea consecințelor juridice.

Existența normelor specifice pentru comunicarea sau notificarea documentelor

Scopul normelor specifice prevăzute de Codul de procedură civilă pentru comunicarea sau notificarea documentelor reprezintă o încercare din partea legiuitorului de a susține principiul egalității armelor și sistemul procedurilor contradictorii în procedurile judiciare. Nicio persoană nu poate fi dezavantajată într-o procedură judiciară și fiecare parte trebuie să fie informată în egală măsură cu privire la evoluția procedurii judiciare. Părțile trebuie să aibă posibilitatea de a oferi cooperarea necesară în cursul procedurii și de a se familiariza cu declarațiile și elementele de probă ale celeilalte părți, cu orice acte de procedură ale instanței referitoare la procedură, precum și cu fondul cauzei. Principiul egalității armelor și sistemul procedurilor contradictorii în cadrul procedurii constituie elemente esențiale și definitorii ale dreptului la un proces echitabil, care în Republica Slovacă constituie un drept constituțional [articolele 46-48 din Constituție (*Ústava Slovenskej republiky*)], în temeiul articolului 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

În general, toate comunicările sau notificările efectuate în conformitate cu Codul de procedură civilă pot fi considerate comunicări sau notificări oficiale, și anume: (1) comunicarea sau notificarea ordinară (articolul 46), (2) comunicarea sau notificarea personală (articolul 47) și (3) comunicarea sau notificarea prin afișarea unui anunț la un avizier al instanței (articolul 47a). Într-un sens restrâns, comunicarea sau notificarea oficială se referă numai la comunicarea sau notificarea personală de acte judiciare.

O instanță recurge la procedura prevăzută pentru comunicarea sau notificarea ordinară în cazul actelor pentru care legea nu prevede comunicarea sau notificarea personală.

Instanța aplică metoda calificată pentru comunicare sau notificare (și anume, comunicarea sau notificarea personală), dacă aceasta este impusă de dispozițiile relevante din Codul de procedură civilă sau dacă, având în vedere circumstanțele specifice, judecătorul dispune aplicarea acestei metode - un exemplu tipic ar fi o citație scrisă pentru prezentare la o audiere, caz în care legea nu prevede obligativitatea comunicării sau a notificării personale, dar judecătorul dispune, în general, aplicarea acestei forme de comunicare sau notificare. Prin lege, comunicarea sau notificarea personală se utilizează pentru: a informa cu privire la posibilitatea de a se solicita comunicarea sau notificarea documentelor la o adresă alternativă [articolul 49 alineatul (5)], o cerere de începere a procedurii împreună cu anexele sale [articolul 79 alineatul (4), articolul 114 alineatul (2)], un ordin privind inițierea procedurilor din oficiu de către instanță [(articolul 81 alineatul (3)), o acțiune de modificare [articolul 95 alineatul (1)], un ordin privind obligația pârâtului de a prezenta observații cu privire la acțiune [(articolul 114 alineatul (4)), o hotărâre judecătorească [articolul 158 alineatul (2)], o somație de plată adresată pârâtului [(articolul 173 alineatul (1)), o somație europeană de plată adresată pârâtului [(articolul 174a alineatul (2)), un ordin de conformare adresat pârâtului [(articolul 174b alineatul (4), articolul 173)], o somație de plată a unei facturi sau a unui bilet la ordin (CEC) adresată pârâtului (articolul 175 alineatul (1)), anumite tipuri de ordine pentru procedurile succesoriale [articolul 175a alineatul (3)], informații privind consecințele renunțării la o moștenire [articolul 175i alineatul (2)], un ordin în cadrul procedurii privind păstrarea în condiții de siguranță [articolul 185a alineatul (3)], un ordin în cadrul procedurii privind răscumpărarea instrumentelor [articolul 185j alineatul (2)], un ordin de executare a unei hotărâri prin poprirea câștigurilor [articolul 282 alineatul (2), articolul 294 alineatul (3)], un ordin de executare a unei hotărâri prin dispunerea plății dintr-un cont bancar și notificarea asupra caracterului definitiv al ordinului adresat băncii [articolele 306, 307 alineatul (1)] și un ordin de executare a unei hotărâri prin emiterea unui ordin privind datoriile către terțe părți [articolul 313 alineatul (2)].

Instanța recurge la o comunicare sau notificare prin afișarea unui anunț la avizierul său în cazul în care legea prevede acest lucru, iar instanța nu cunoaște părțile la procedură sau adresa acestora.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

Autoritatea responsabilă de comunicarea sau notificarea actelor judiciare este instanța, care comunică sau notifică în principal documente judiciare ea însăși (fie direct, în cadrul unei audieri, fie prin intermediul executorilor judecătorești) sau prin poștă. Cu toate acestea, legea permite, de asemenea, instanței să comunice sau să notifice documente prin intermediul unui executor judecătoresc, al unei autorități municipale, al departamentului competent al poliției (*Policajný zbor*), iar în cazurile prevăzute de regulamentul în cauză, al Ministerului Justiției din Republica Slovacă (*Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky*) (pentru persoanele care beneficiază de privilegii și imunități diplomatice, sau alte persoane care se află la domiciliul acestor persoane sau cărora li se notifică sau comunică documente în clădiri sau spații protejate de imunitatea diplomatică; se apelează la minister și pentru notificarea sau comunicarea actelor în alte țări, cu excepția cazului în care există o convenție internațională, un tratat bilateral privind asistența judiciară sau un Regulament al Consiliului (CE) care prevede un alt regim juridic).

Comunicarea sau notificarea către persoane care execută pedepse cu închisoarea sau au fost plasate în detenție este efectuată de către instituțiile penale și penitenciare în care acestea au fost plasate. Comunicarea sau notificarea către persoane din instituții de protecție și îngrijire medicală și către persoanele plasate în centre medicale este efectuată de către conducerea unității medicale relevante; aceeași procedură se aplică *mutatis mutandis* pentru persoanele care locuiesc în cămine pentru tineri și în alte unități colective pentru tineri. Comunicarea sau notificarea documentelor către membrii forțelor armate ale Republicii Slovace care îndeplinesc serviciul extraordinar, precum și către militarii profesioniști care îndeplinesc serviciul de stat, poate fi efectuată de către comandanții acestora. Comunicarea sau notificarea documentelor către membrii forțelor armate care nu sunt cazați în clădiri deținute de forțele armate este efectuată în mod direct.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

În astfel de cazuri, instanțele slovace încearcă întotdeauna în mod activ să afle detalii despre locația actuală a destinatarului, în principal prin consultarea Registrului de evidență a populației din Republica Slovacă (*Register obyvateľov Slovenskej republiky*), care este conectat electronic la sistemele informatice ale instanțelor. Curtea poate afla imediat locul de reședință permanentă sau temporară menționat în acest registru (dacă o astfel de adresă există). Agenția de asigurări sociale (*Sociálna poisťovňa*) cooperează, de asemenea, pe cale electronică cu instanțele slovace prin intermediul grefei, iar o instanță poate solicita anumite informații aflate în evidența Agenției de asigurări sociale, în special adresa unei părți la procedură, astfel cum este înregistrată de Agenția de asigurări sociale și numele angajatorului actual sau anterior al părții (prin intermediul căruia se poate stabili, în unele cazuri, locația actuală a părții, sau se poate notifica sau comunica un act direct la locul de muncă dacă circumstanțele cauzei permit acest lucru). În cazul în care este autorizată în mod expres prin lege, o instanță poate solicita cooperarea autorităților municipale, a autorităților locale din administrația statului, a poliției și a altor autorități publice, precum și a persoanelor juridice și fizice care dețin licențe de funcționare pentru a afla adresa actuală a unei părți (destinatarul). Dacă este posibil, instanța întreabă și alte persoane (de exemplu, rude) care ar putea cunoaște adresa destinatarului.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

După cum s-a menționat mai sus, prin grefa instanței, instanțele slovace au acces direct la datele incluse în Registrul de evidență a populației al Republicii Slovace. Părțile la procedurile judiciare au posibilitatea de a solicita date din Registrul de evidență a populației din Republica Slovacă (emiterea confirmării sau notificării scrise cu privire la locația unei persoane) pentru o taxă administrativă de cinci euro.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Conform informațiilor de care dispune Ministerul Justiției din Republica Slovacă, instanțele slovace acceptă, în general, astfel de solicitări și să ia măsuri pentru a afla adresa actuală a unei persoane și, astfel, a da curs cererii. În acest scop, ele aplică procedurile descrise la punctele anterioare.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Astfel cum s-a arătat la punctul 3, o instanță notifică sau comunică, în principal, acte ea însăși sau prin poștă, însă legislația permite totodată unei instanțe să notifice sau să comunice acte prin intermediul unui executor judecătoresc, al unei autorități municipale, al departamentului competent al forțelor de poliție sau al Ministerului Justiției. Notificarea sau comunicarea actelor către persoane aflate în unități colective poate fi efectuată de către unitățile respective, iar notificarea sau comunicarea de către comandanți este folosită în cazul membrilor forțelor armate și al militarilor de carieră.

O instanță decide cu privire la procedura de notificare sau comunicare a actelor în funcție de tipul actului și dacă se cunoaște destinatarul și locația destinatarului. În această privință, Codul de procedură civilă face distincție între notificarea sau comunicarea ordinară, notificarea sau comunicarea personală și notificarea sau comunicarea prin fixarea acestor informații pe avizierul instanței. Instanțele notifică sau comunică cea mai mare parte a actelor prin poștă, fie prin scrisoare recomandată (notificare sau comunicare ordinară), fie prin scrisoare oficială (notificare sau comunicare personală).

În cadrul notificării sau comunicării ordinare, instanța notifică sau comunică actul la locul de reședință, sediul social (locul de desfășurare a activității), locul de muncă sau în orice loc în care poate fi găsit destinatarul. Astfel cum s-a arătat la punctul 2, instanța recurge la notificarea sau comunicarea personală, dacă această formă de notificare sau comunicare este prevăzută prin lege (de exemplu, pentru o hotărâre judecătorească) sau dispusă de către judecător sau președintele completului de judecată (de regulă, pentru pe o citație etc.).

În cazul notificării sau comunicării actelor prin fixarea unui anunț pe avizier, un act este considerat notificat sau comunicat în a cincisprezecea zi de fixare a anunțului. Codul de procedură civilă obligă o instanță să notifice sau să comunice un act prin fixarea unui anunț pe avizier în procedurile succesoriale în cazul în care acestea implică o cerere adresată creditorilor pentru a-și înregistra creanțele într-un termen fix (articolul 175n) sau un ordin prin care s-a dispus lichidarea unei moșteniri [articolul 175t alineatul (2)] sau în cazul în care proprietatea urmează să fie transmisă într-o altă țară [articolul 175z alineatul (2)], precum și în cadrul procedurilor privind păstrarea în condiții de siguranță dacă acestea implică un ordin prin care se dispune ca obiectul păstrării în condiții de siguranță să fie returnat statului [articolul 185g alineatul (1)] și, de asemenea, în cadrul procedurii privind răscumpărarea instrumentelor dacă acestea implică un ordin care cuprinde o citație adresată titularului pentru a se înfățișa în instanță și a prezenta instrumentul sau a depune o contestație [punctul 185n alineatul (2)], precum și atunci când o scrisoare care conține o decizie privind o acțiune de emitere a unui ordin provizoriu în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (g) este înapoiată de la adresa dată de una din părțile la procedură, care a fost expulzată dintr-o proprietate în condominiu.

Metode alternative, altele decât comunicările sau notificările indirecte

Codul de procedură civilă stabilește, de asemenea, metode specifice extraordinare pentru comunicarea sau notificarea actelor către persoane fizice, și anume:

1. *Comunicarea sau notificarea documentelor prin includerea lor în dosar*, conform articolului 48 alineatul (4)

În cazul în care un act nu poate fi notificat sau comunicat către o persoană fizică (care nu este un comerciant unic) la adresa de reședință permanentă sau temporară a acestei persoane, și nu este posibil să se stabilească unde ia în primire persoana respectivă actele în cauză, și nici nu este posibil ca persoana respectivă să fie reprezentată de un tutore numit, instanța decide printr-un ordin ca actele adresate persoanei respective să fie notificate sau comunicate prin introducerea lor în dosarul cauzei; toate motivele enumerate trebuie să fie valabile pe durata procedurii (instanța poate revoca din oficiu ordinul de notificare sau comunicare în dosarul respectiv). Ordinul este afișat pe avizier până la încheierea procedurilor cu caracter definitiv. Notificarea sau comunicarea actelor prin anexarea lor la dosar se consideră a fi efectuată atunci când s-au scurs șapte zile de la întocmirea acestora.

2. *Comunicarea sau notificarea documentelor prin depunerea lor în instanță, conform articolului 49 alineatul (3)*

O instanță are obligația (de obicei la inițierea procedurii) de a informa o parte la procedură cu privire la opțiunile:

- de a solicita ca documentele să fie notificate sau comunicate la o adresă dintr-o localitate sau oraș din Republica Slovacă, alta decât cea menționată ca fiind adresa de reședință permanentă sau temporară a părții respective;

- de a numi un reprezentant pentru notificarea sau comunicarea actelor;

- de a depune actele în instanță cu efectele unui acțiuni de notificare sau comunicare, în cazul în care o notificare sau comunicare personală este înapoiată ca nefiind livrată de la locul desemnat de către parte pentru notificare sau comunicare, sau de la locul de reședință al părții respective, astfel cum este menționat în Registrul de evidență a populației din Republica Slovacă, sau de la reprezentantul ales pentru notificare sau comunicare.

Dacă în urma notificării sau comunicării legale a acestor informații (notificarea sau comunicarea indirectă este interzisă; informațiile scrise trebuie să fie notificate sau comunicate personal), o notificare sau comunicare personală este înapoiată ca nefiind livrată de la locul desemnat sau de la reprezentantul numit, instanța poate depune toate actele ulterioare în instanță cu efecte de notificare sau comunicare, cu excepția documentelor a căror notificare sau comunicare indirectă este interzisă. Pentru a proteja o astfel de parte, legea prevede ca instanța să trimită părții un duplicat al fiecărei acțiuni împreună cu notificarea că actul se consideră a fi notificat sau comunicat prin depunerea sa în instanță, având efectul notificării sau al comunicării în a șaptea zi după ce acesta a fost trimis. Se poate recurge la această procedură și dacă o notificare sau comunicare personală este înapoiată de la locul de reședință permanentă sau temporară, conform mențiunii din Registrul de evidență a populației din Republica Slovacă; cu toate acestea, în practică, se recurge rareori

la această procedură, având în vedere riscul de a priva partea de posibilitatea de a-și prezenta apărarea în instanță - prin această metodă de notificare sau comunicare, problema dacă partea locuiește la sau folosește adresa respectivă pentru notificare sau comunicare nu prezintă nicio relevanță juridică și, prin urmare, atunci când se utilizează această metodă de notificare sau comunicare, se poate pune problema dacă, în interesul protejării dreptului părții de a fi informată cu privire la evoluția procedurii, nu ar fi mai adecvat, în cazul în care o acțiune de notificare sau comunicare este înapoiată, să se recurgă la instituția notificării sau comunicării indirecte (pentru care este relevantă problema dacă destinatarul locuiește la sau folosește adresa pentru notificare sau comunicare). În general, această instituție a notificării sau comunicării este aplicabilă în cazul persoanelor fizice care nu sunt comercianți unici; acestea nu pot fi persoane care execută o pedeapsă cu închisoarea sau se află în detenție, ori persoane plasate în unități pentru îngrijire și protecție în sistem instituționalizat. De asemenea, aceasta este interzisă și în cazul persoanelor care beneficiază de privilegiu și imunități diplomatice, sau al altor persoane care se află la locul de reședință al acestor persoane ori al persoanelor cărora li se notifică sau comunică acte într-un imobil sau spațiu protejat de imunitate diplomatică.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

O instanță poate notifica sau comunica acte și pe cale electronică, dacă se solicită acest lucru de către o parte, aceasta având obligația de a anunța instanța cu privire la adresa de trimitere a actelor pe cale electronică. Un act este considerat a fi notificat sau comunicat în cea de a cincea zi după livrare, chiar dacă destinatarul nu l-a citit. O astfel de notificare sau comunicare este interzisă în cazul hotărârilor judecătorești, al citațiilor, al avizelor privind cereri și al citațiilor pentru martori, precum și în cazul documentelor care sunt notificate sau comunicate personal. Această metodă nu este restricționată, așadar, de tipul procedurii sau de identitatea destinatarului, ci de tipul actului notificat sau comunicat.

De asemenea, legea permite părților să depună acte în instanță pe cale electronică, sub garanția unei semnături electronice (Legea nr. 215/2002 privind semnătura electronică, de modificare a anumitor acte legislative, modificată) care identifică în mod fiabil persoana care a creat această semnătură electronică garantată. Există o taxă pentru această metodă de notificare sau comunicare a actelor în instanță de către părți în cadrul procedurilor (0,10 EUR pentru fiecare pagină, cel puțin zece euro pentru o acțiune de inițiere a procedurii cu anexe și cel puțin trei euro pentru alte acte depuse cu anexe).

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

Așa cum s-a menționat la punctul 5, instanța recurge la o notificare sau comunicare prin fixarea unui anunț pe avizierul său în cazul în care legea prevede acest lucru, iar instanța nu cunoaște părțile la procedură sau locația acestora. În acest caz, documentul este notificat sau comunicat în a cincisprezecea zi de la fixarea anunțului pe avizier.

Comunicarea sau notificarea indirectă în cazul documentelor comunicate sau notificate în regim ordinar

În cazul în care destinatarul nu poate fi găsit la locul său de reședință, sediul social (locul de desfășurare a activității), la locul de muncă sau în alt loc, în pofida faptului că locuiește la sau folosește adresa respectivă pentru notificare sau comunicare, actul poate fi notificat sau comunicat unui alt adult care locuiește în același apartament sau aceeași casă, ori este angajat la același loc de muncă, cu condiția ca această persoană să fie dispusă să transmită documentul și să nu aibă niciun conflict de interese în ceea ce privește documentul. În cazul în care documentul nu poate fi notificat sau comunicat în acest mod, acesta este depus la oficiul poștal sau la autoritatea municipală, iar destinatarul este invitat în mod corespunzător să ridice actul. Documentul este considerat notificat sau comunicat la data înapoierii acestuia în instanță, chiar dacă destinatarul nu a luat act de acest lucru.

Comunicarea sau notificarea indirectă în cazul documentelor comunicate sau notificate personal

Un act destinat notificării sau comunicării personale nu poate fi comunicat sau notificat unei alte persoane în scopul transmiterii acestuia destinatarului. În cazul în care destinatarul actului nu a putut fi găsit în pofida faptului că locuiește la sau utilizează adresa respectivă pentru notificare sau comunicare, agentul procedural notifică destinatarul în mod corespunzător că acesta va reveni pentru a notifica sau comunica actul la o dată și oră specificate în notificare. În cazul în care această nouă încercare de notificare sau comunicare a actului este, de asemenea, fără rezultat, agentul procedural depune actul la oficiul poștal sau la autoritatea municipală și anunță destinatarul în mod corespunzător cu privire la acest lucru. Dacă destinatarul nu ridică actul notificat sau comunicat depus, acesta este considerat notificat sau comunicat la data înapoierii acestuia în instanță, chiar dacă destinatarul nu a luat act de acest lucru.

O condiție prealabilă pentru notificarea sau comunicarea indirectă efectivă este faptul că destinatarul trebuie să locuiască la sau să utilizeze adresa pentru notificare sau comunicare; aceasta trebuie să fie înțeleasă ca o situație care permite destinatarului să ia în primire documentul notificat sau comunicat de îndată ce s-a efectuat notificarea sau comunicarea indirectă. Destinatarul nu poate fi considerat ca locuind la sau folosind adresa pentru notificare sau comunicare în cazul absenței pe termen lung de la adresa de notificare sau comunicare, sau chiar al locuirii temporare, pe termen scurt, în afara locului de reședință, de exemplu, vacanțe, călătorii de afaceri etc.

Codul de procedură civilă prevede un regim juridic specific pentru notificarea sau comunicarea actelor către persoane juridice și fizice care sunt comercianți unici și care poartă răspunderea strictă pentru adresa înregistrată într-un registru special: în acest caz, este cu totul irelevant dacă destinatarul locuiește la sau folosește adresa de notificare sau comunicare la data notificării sau comunicării. În cazul în care un act nu poate fi notificat sau comunicat unei persoane juridice la adresa menționată ca fiind sediul social al persoanei juridice în Registrul comerțului (*Obchodný register*) sau un alt registru în care persoana respectivă este inclusă, și instanța nu cunoaște nici o altă adresă, actul este considerat notificat sau comunicat la trei zile după data la care actul care nu a putut fi notificat sau comunicat a fost înapoiat instanței, chiar dacă destinatarul nu a luat act de acest lucru. Instanța aplică același regim juridic în cazul persoanelor fizice care sunt comercianți unici și cărora li se notifică sau comunică acte la adresa înregistrată ca fiind locul de desfășurare a activității în Registrul comerțului sau un alt registru (de cele mai multe ori, Registrul comerțului, *Živnostenský register*) în care acestea sunt înscrise.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

A se vedea răspunsurile la întrebările 7.1 și 5 - metode alternative de notificare sau comunicare

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Agentul procedural îl informează pe destinatar cu privire la faptul că actul notificat sau comunicat a fost depus la oficiul poștal sau la autoritatea municipală, lăsând o notificare scrisă în cutia poștală (de la domiciliu) a destinatarului.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În cazul în care destinatarul refuză să accepte actul fără un motiv valabil, documentul a fost notificat sau comunicat la data la care acceptarea acestuia a fost refuzată; agentul procedural trebuie să informeze destinatarul cu privire la aceasta. În cazul în care actul nu a fost notificat sau comunicat în mod legitim (de exemplu, agentul procedural nu a informat destinatarul cu privire la consecințele refuzului de a accepta actul), aceasta nu are nici un efect juridic.

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Dacă este necesară confirmarea de primire, oficiul poștal (*Slovenská pošta, a.s.*, ca furnizor tradițional de servicii poștale) livrează scrisoarea doar dacă destinatarul sau un destinatar autorizat (în cazul în care scrisoarea în cauză nu poate fi predată destinatarului) prezintă dovada identității atunci când ia în primire actul, permite înregistrarea numărului actului de identitate și confirmă primirea. Destinatarii autorizați să preia actele notificate sau comunicate adresate unei persoane fizice sunt soțul/soția destinatarului și persoanele cu vârsta de cel puțin 15 ani care locuiesc împreună cu destinatarul la aceeași adresă și în aceeași casă sau apartament. Cu toate acestea, actele aflate sub regim de notificare sau comunicare personală nu pot fi notificate sau comunicate acestor persoane.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În acest caz, factorul poștal lasă o notificare scrisă în cutia poștală (de domiciliu) a destinatarului prin care anunță faptul că actul a fost depus la oficiul poștal. Adresantul sau un destinatar autorizat poate lua în primire actul în termen de 18 de zile calendaristice. Acest termen poate fi prelungit la cererea adresantului. În cazul în care actul nu este ridicat în termen, acesta nu mai poate fi livrat, iar serviciul poștal înapoiază expeditorului respectivul act care nu a putut fi livrat.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

Termenul este de 18 zile calendaristice și poate fi prelungit la cererea adresantului. Adresantul este informat printr-o notificare scrisă în cutia poștală (de domiciliu) a adresantului.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Da, o confirmare de primire care, servind drept dovadă a faptului că un act judiciar a fost notificat sau comunicat, este un instrument public. Informațiile din confirmarea de primire sunt considerate a fi adevărate, cu excepția cazului în care există probe care dovedesc contrariul. O parte care contestă exactitatea informațiilor din confirmarea de primire (susținând că nu s-a urmat procedura legală de notificare sau comunicare) este obligată să aducă dovezi pentru ca instanța să decidă cu privire la aceste afirmații. În cazul în care instanța notifică sau comunică un act în cadrul unei audieri, se introduce o mențiune în acest sens în procesul-verbal al ședinței.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

A se vedea punctele 5, 7.1 și 7.4 pentru opțiunile alternative de notificare sau comunicare. În cazul în care notificarea sau comunicarea unui act este efectuată cu încălcarea legii, este necesară o nouă notificare sau comunicare a actului respectiv: Legislația slovacă nu prevede posibilitatea de validare a unei notificări sau comunicări nule. Orice notificare sau comunicare a actelor judiciare efectuată printr-o altă metodă decât cele legale nu este aplicabilă din punct de vedere legal și nu produce efecte juridice obligatorii.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Nu există alte taxe pentru notificarea sau comunicarea actelor judiciare, decât în cazurile în care instanța, la cererea unei părți la procedură, notifică sau comunică acte judiciare celeilalte părți apelând la serviciile unui executor judecătoresc numit. Costurile suportate și remunerația executorului judecătoresc sunt suportate de către partea care a solicitat notificarea sau comunicarea prin intermediul executorului judecătoresc și nu poate exista nicio rambursare în funcție de rezultatul procedurilor. Costurile asociate notificării sau comunicării include o sumă forfetară de 6,64 EUR pentru fiecare act judiciar notificat sau comunicat.

Ultima actualizare: 14/01/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Finlanda

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

„Comunicarea sau notificarea sau documentelor” înseamnă o notificare adresată unei anumite persoane fizice sau juridice într-un mod care poate fi verificat și în forma reglementată prin lege. Obiectivul normelor privind comunicarea sau notificarea documentelor este de a asigura faptul că documentele sunt comunicate sau notificate în mod credibil către persoana relevantă și că o astfel de comunicare sau notificare poate fi verificată.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Documentele care sunt comunicate sau notificate sunt, de obicei, acte referitoare la procedurile judiciare, cum ar fi citații și cereri de depunere a mărturiei. O cerere de comunicare sau notificare probatorie a documentelor se poate referi și la alte documente decât cele implicate în procedurile judiciare, cum ar fi testamentele.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

În cazul procedurilor judiciare, instanța este, în general, responsabilă de comunicarea sau notificarea documentelor. La cererea unei părți și dacă consideră că există motive întemeiate în acest sens, instanța poate încredința părții respective responsabilitatea de a comunica sau a notifica documente,.

În alte cazuri, partea în interesul căreia urmează să fie comunicate sau notificate documentele este responsabilă de notificarea sau comunicarea acestora.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Da. Executorii judecătorești ai instanțelor districtuale (*käräjäoikeus*) au acces la sistemul de evidență a populației, unde pot verifica datele de contact actualizate.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Serviciul de adrese (*osoitepalvelu/adresstjänst*) vă permite să căutați adrese actualizate pentru aproape toate reședințele permanente din Finlanda. De asemenea, se pot găsi adrese ale finlandezilor care trăiesc în străinătate, dacă aceștia au anunțat un oficiu local de evidență cu privire la adresa lor actuală. Informațiile Serviciului se bazează pe informațiile din sistemul de evidență a populației întreținut de Centrul de Evidență a Populației (*Väestörekisterikeskus*) și oficiile locale de evidență (*maistraati*). Se furnizează adrese pentru fiecare persoană identificată în mod clar, cu vârsta de peste 15 ani, care nu a refuzat permisiunea de furnizare a adresei sale. Căutarea adreselor se face după prenumele și numele de familie ale persoanei respective. Acesta poate fi un nume anterior sau actual. Elemente precum vârsta persoanei, data nașterii și domiciliul anterior și cel actual pot fi utilizate ca termeni de căutare cu filtrare. Serviciul de adrese este disponibil prin telefon și pe internet. Serviciul de adrese prin telefon în limba finlandeză este disponibil la numărul 0600 0 1000, iar cel în limba suedeză la numărul 0600 0 1001, în fiecare zi între orele 8.00 și 10.00. Serviciul costă 1.70 EUR/minut + tariful rețelei locale/mobile, precum și tarifele pentru timpul de așteptare pe linia fixă/mobilă. Serviciul poate fi apelat doar din Finlanda. Site-ul web [osoitepalvelu.net](http://vrk.fi/en/address-service) oferă serviciul finlandez la adresa <http://vrk.fi/en/address-service>, iar serviciul suedez la adresa <http://vrk.fi/en/address-service>. Căutarea în cadrul Serviciului poate fi efectuată pentru 1-20 adrese ale persoanelor o dată. O adresă costă 1,24 EUR, iar taxa se plătește prin virament bancar online. Serviciul poate fi utilizat și din străinătate în cazul în care utilizatorul are detalii bancare finlandeze pentru tranzacții online.

Solicitări de informații cu privire la adrese pot fi transmise, de asemenea, Oficiului de evidență din Helsinki (*Helsingin maistraatti*) prin e-mail. Acestea pot fi transmise în limba finlandeză, suedeză sau engleză la adresa de e-mail vtj-otteet.helsinki@maistraatti.fi. Solicitățile de informații pot fi făcute, de asemenea, în scris la Oficiul de evidență din Helsinki, Albertinkatu 25, 00180 Helsinki, Finlanda. Aceste servicii costă 12,50 EUR per extras.

Informații suplimentare se pot afla pe internet la adresa <https://www.maistraatti.fi/en/> (în limba finlandeză) și <https://www.maistraatti.fi/en/> (în limba suedeză).

Se pot găsi adrese și dacă se caută adrese comerciale.

Oficiul Finlandez de Brevete și Înregistrare (*Patentti- ja rekisterihallitus*; PRH) și Administrația Fiscală Finlandeză (*Verohallinto*) au un serviciu comun la adresa <https://www.ytj.fi/>, unde puteți căuta detalii economice ale companiilor și organizațiilor. Serviciul este disponibil în limbile finlandeză, suedeză și engleză. Puteți afla informații suplimentare la adresele <https://www.prh.fi/en/index.html> (în limba finlandeză), <https://www.prh.fi/sv/index.html> (în limba suedeză) și <https://www.prh.fi/en/index.html> (în limba engleză).

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului nu este principala procedură pentru obținerea datelor de contact.

A se vedea întrebarea 4.2 privind aflarea adreselor persoanelor sau organizațiilor din Finlanda.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Conform secțiunii 3 din Codul de procedură judiciară (*Oikeudenkäymiskaari*; 4/1734), în cazul în care instanța este responsabilă de notificarea sau comunicarea actelor în cadrul procedurilor judiciare, acestea sunt notificate sau comunicate, în principal, prin poștă. Se poate trimite o scrisoare recomandată cu confirmare de primire. În mod alternativ, aceasta poate fi trimisă direct la domiciliul persoanei vizate. În aceste cazuri, se atașează confirmarea de primire la scrisoare, iar destinatarul trebuie să o semneze și să o înapoieze instanței. Actele referitoare la proceduri judiciare, altele decât citațiile și prima solicitare de răspuns, pot fi, de asemenea, notificate sau comunicate prin transmiterea acestora prin poșta normală la adresa indicată instanței de către partea în cauză. Se va considera că destinatarului i s-a notificat sau comunicat un act trimis prin poșta normală în a șaptea zi după data livrării acestuia prin poștă.

În conformitate cu secțiunea 4 din Codul de procedură judiciară (4/1734), actele pot fi notificate sau comunicate de către un executor judecătoresc în cazul în care este puțin probabil ca notificarea sau comunicarea prin poștă să fie reușită.

În conformitate cu secțiunea 2 din Codul de procedură judiciară (4/1734), instanța poate, cu acordul părții în cauză, să încredințeze părții respective responsabilitatea de notificare sau comunicare a actelor, în cazul în care aceasta consideră că există motive întemeiate în acest sens. În astfel de cazuri, instanța va anunța partea în cauză cu privire la termenul de notificare sau comunicare a actelor, precum și la termenul de transmitere a dovezii instanței. În conformitate cu secțiunea 4 din Codul de procedură judiciară (4/1734), în astfel de cazuri, actele sunt notificate sau comunicate de către un executor judecătoresc.

În conformitate cu secțiunea 4 din Codul de procedură judiciară (4/1734), în cazul în care instanța a încredințat părții în cauză responsabilitatea de notificare sau comunicare a actelor, precum și dacă partea în cauză este reprezentată de un avocat sau un consilier juridic public, actele respective pot fi notificate sau comunicate și personal, de către avocatul sau consilierul juridic public respectiv destinatarului. În astfel de cazuri, destinatarul va semna dovada că actele au fost primite. Această metodă nu poate fi utilizată nici în cauzele penale.

Alte acte decât cele legate de procedurile judiciare vor fi notificate sau comunicate de un executor judecătoresc la cererea autorității sau a unei persoane.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

În conformitate cu secțiunea 3b din Codul de procedură judiciară (4/1734), în cazul în care instanța este responsabilă de notificarea sau comunicarea actelor și dacă în cauză este vorba despre primirea unei anumite sume, restabilirea condițiilor de administrare sau a unor condiții perturbate sau evacuare, și reclamantul afirmă că nu consideră cauza ca fiind un litigiu, actele pot fi notificate sau comunicate și prin telefon. O cerință suplimentară este aceea ca notificarea sau comunicarea prin telefon să fie una adecvată având în vedere domeniul de aplicare și calitatea actului în discuție, iar destinatarul să fie informat cu privire la actul în cauză și să înțeleagă, dincolo de orice îndoială, importanța notificării sau comunicării acestuia. După notificarea sau comunicarea unui act prin telefon, acesta trebuie să fie trimis imediat sub forma unei scrisori sau a unei comunicări electronice la adresa indicată de către destinatar, cu excepția cazului în care acest lucru este în mod vădit inutil din motive speciale. Se va obține, de asemenea, dovada notificării sau comunicării unui act prin telefon.

În conformitate cu secțiunea 3 din Codul de procedură judiciară (4/1734), în cazul în care instanța sau procurorul este responsabil de notificarea sau comunicarea actelor, actul poate fi notificat sau comunicat prin trimiterea acestuia la partea în cauză sub forma unei comunicări electronice, astfel cum se indică de către destinatar, dacă se poate presupune că destinatarul va fi informat cu privire la acest act și că va înapoia confirmarea de primire în termen.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

În conformitate cu secțiunea 7 din Codul de procedură judiciară (4/1734), în cazul în care un executor judecătoresc a căutat o persoană pentru notificare sau comunicare de acte, a cărei adresă de reședință se află în Finlanda, dar nu a găsit persoana în cauză sau vreo altă persoană care are dreptul să primească acte notificate sau comunicate în numele persoanei în cauză, și se poate presupune pe baza circumstanțele existente că persoana în cauză evită notificarea sau comunicarea actelor, executorul judecătoresc poate notifica sau comunica actele respective livrându-le oricărei membru al aceleiași locuințe în vârstă de peste 15 ani sau, în cazul în care destinatarul actelor desfășoară o activitate comercială, oricărei persoane aflate în serviciul societății persoanei în cauză. În cazul în care niciuna dintre persoanele de mai sus nu poate fi găsită, actele pot fi notificate sau comunicate prin predarea acestora organelor de poliție locală. Atunci când s-a urmat procedura prevăzută la alineatul (1), executorul judecătoresc trebuie să anunțe în acest sens beneficiarul actelor notificate sau comunicate, folosind adresa destinatarului. Se consideră că actele au fost notificate sau comunicate atunci când s-a transmis prin poștă o notificare în sensul alineatului (2).

În cauzele penale, nu se poate notifica sau comunica pârâtului o citație folosind procedura prevăzută la prezentul alineat.

În conformitate cu secțiunea 9 din Codul de procedură judiciară (4/1734), în cazul în care nu se pot obține informații privind locația destinatarului, instanța va fi responsabilă de notificarea sau comunicarea actelor prin anunț public. În cauzele penale, nu se poate fi notifica sau comunica pârâtului o citație prin anunț public.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

Vă rugăm să consultați întrebarea nr. 7.1.

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

Vă rugăm să consultați întrebarea nr. 7.1.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În cazul în care destinatarul nu ridică actele notificate sau comunicate și confirmarea de primire de la oficiul poștal sau refuză să le primească, cererea este înapoiată expeditorului. În astfel de cazuri, se consideră că actele nu au fost notificate sau comunicate [a se vedea, de exemplu, Decizia 50:1997 a Curții Supreme (*korkein oikeus*)]. În mod similar, în cazul în care actul care trebuie notificat sau comunicat a fost transmis prin poștă direct la domiciliu, se consideră că acesta nu a fost notificat sau comunicat dacă destinatarul nu returnează instanței confirmarea de primire semnată.

Destinatarul poate să refuze să primească actele notificate sau comunicate de către executorul judecătoresc doar dacă sunt îndeplinite anumite condiții prevăzute prin lege. Destinatarul poate să refuze să primească actele notificate sau comunicate, printre altele, și atunci când actele nu sunt în limba finlandeză sau suedeză ori într-o altă limbă pe care destinatarul o înțelege. (Exemple: Actul privind asistența judiciară internațională în materie penală (*Laki kansainvälisestä oikeusavusta rikosasioissa*) sau Actul privind asistența judiciară internațională și recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială (*Laki kansainvälisestä oikeusavusta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppa-oikeuden alalla*)). În cazul în care există motive legale pentru a refuza notificarea sau comunicarea actelor, executorul judecătoresc va înapoia actele respective. În astfel de cazuri, executorul judecătoresc va furniza dovezi scrise care să ateste faptul că destinatarul a refuzat să i se notifice sau comunice acte, precum și explicații pentru justificarea unui astfel de refuz.

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Atunci când documentele sunt trimise în Finlanda prin poștă pentru a fi notificate sau comunicate și la returnarea confirmării de primire, oficiul poștal reține aceste acte și trimite destinatarului un aviz cu precizarea că există o trimitere poștală de ridicat de la oficiul poștal pe numele său. Doar destinatarul sau o persoană autorizată de către acesta poate ridica aceste documente de la oficiul poștal. Este posibil ca documentele să fie predate exclusiv destinatarului, în persoană, în cazul în care partea care solicită notificarea sau comunicarea actelor cere acest lucru.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În cazul în care destinatarul nu ridică actele de la oficiul poștal, acestea sunt înapoiate expeditorului.

În astfel de cazuri, expeditorul poate să transmită judecătoriei actele și solicitarea privind notificarea sau comunicarea actelor (*käräjäoikeus*) pentru locul de domiciliu sau de reședință al destinatarului. După primirea cererii, executorii judecătorești ai tribunalului vor încerca să notifice sau să comunice documentele către destinatar în persoană.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

Oficiul poștal transmite avizul destinatarului, cu precizarea că există o trimitere poștală de ridicat de la oficiul poștal pe numele său. Avizul va indica, de asemenea, data până la care beneficiarul trebuie să ridice actele.

Oficiul poștal va păstra actele pe parcursul săptămânii în care acestea sosesc, plus două (2) săptămâni calendaristice întregi.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

Executorul judecătoresc va prezenta dovada comunicării sau a notificării documentelor. Se prezintă dovada și pentru comunicarea sau notificarea documentelor prin poștă.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

În cazul în care documentele au fost comunicate sau notificate în mod incorect, iar persoana relevantă nu se prezintă în instanță sau nu furnizează răspunsul scris solicitat din partea sa, documentele trebuie comunicate sau notificate din nou. Dacă eroarea este una minoră, nu este necesară o nouă comunicare sau notificare a documentelor.

În cazul în care persoana relevantă susține că actele au fost comunicate sau notificate în mod incorect, cauza va fi amânată, cu excepția cazului în care acest lucru nu este necesar din cauza faptului că eroarea este una minoră.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

Comunicarea sau notificarea documentelor de către un executor judecătoresc costă 60 EUR.

Ultima actualizare: 26/09/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Notificarea sau comunicarea documentelor - Suedia

1 Ce înseamnă conceptul juridic de „comunicare sau notificare a actelor judiciare” în termeni practici? De ce există norme specifice privind „comunicarea sau notificarea actelor judiciare”?

În practică, „notificare sau comunicare” înseamnă că un act este trimis sau înmănat persoanei căutate și că există dovada că aceasta a primit actul în cauză sau că s-au respectat normele Actului privind notificarea sau comunicarea actelor judiciare (*delgivningslagen*). Motivele pentru care există norme cu privire la notificare sau comunicare includ faptul că instanțele judecătorești ar trebui să se poată baza pe faptul că un act ajunge la persoana căreia acesta îi este adresat.

2 Care acte judiciare trebuie comunicate sau notificate în mod oficial

Trebuie să se recurgă la notificare sau comunicare în cazul în care acest lucru este prevăzut în mod specific sau dacă există o dispoziție cu privire la informații, care prevede că aceasta ar trebui să fie efectuată ținând seama de obiectivele dispoziției în cauză; în caz contrar, trebuie să se recurgă la aceasta doar atunci când este necesar și ținându-se cont în mod corespunzător de circumstanțe. Un exemplu de prevedere legală specifică în sensul că documentele trebuie să fie notificate sau comunicate este situația în care trebuie să se notifice sau să se comunice pârâului o citație într-un proces civil.

3 Cine este responsabil de comunicarea sau notificarea unui act judiciar?

De cele mai multe ori, autoritatea/instanța este cea care asigură notificarea sau comunicarea actelor. Se poate întâmpla însă ca autoritatea/instanța să permită unei părți, care solicită acest lucru, să se asigure de notificarea sau comunicarea unui act (notificarea sau comunicarea de către o parte). O condiție prealabilă pentru notificarea sau comunicarea de către o parte este ca respectiva notificare sau comunicare să nu fie inadecvată.

4 Informații legate de adresa destinatarului

4.1 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în cazul în care destinatarul nu mai locuiește la adresa cunoscută de autoritatea solicitantă, autoritatea solicitată din acest stat membru încearcă, din proprie inițiativă, să determine locul în care se găsește destinatarul actelor judiciare care trebuie notificate sau comunicate?

Autoritatea solicitată caută noi detalii privind adresa destinatarului, din proprie inițiativă, în cazul în care destinatarul s-a mutat de la adresa menționată în citație.

4.2 În acest stat membru, autoritățile judiciare străine și/sau părțile la procedurile judiciare au acces la registre sau servicii care să le permită să afle adresa actuală a persoanei în cauză? Dacă da, ce registre sau servicii sunt disponibile și ce procedură trebuie urmată? Ce taxă, dacă este cazul, trebuie plătită?

Orice persoană poate contacta Agenția fiscală din Suedia (*Skatteverket*), care ține o evidență a populației care locuiește în Suedia și a locului de reședință al acestora. Nu există o procedură oficială specială pentru obținerea accesului la aceste informații. De exemplu, o persoană ar putea apela echipa serviciilor cu clienții din cadrul Agenției fiscale din Suedia la numărul + 46 8 564 851 60. Mai multe informații se pot afla de pe site-ul Agenției la adresa <https://www.skatteverket.se/servicelankar/otherlanguages/inenglish.4.12815e4f14a62bc048f4edc.html>. Obținerea de informații din registrul de evidență a populației nu costă nimic.

4.3 Cum tratează autoritățile din acest stat membru o solicitare trimisă în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială și care vizează găsirea adresei actuale a unei persoane?

Pare a fi îndoielnic faptul că o căutare de adrese pentru notificarea sau comunicarea de acte ar putea fi tratată drept o obținere de probe. Aceasta este însă o chestiune pe care trebuie să o decidă instanța solicitată; din câte se știe, nu s-a examinat o astfel de solicitare.

5 În practică, care este modalitatea obișnuită de comunicare sau notificare a actului judiciar? Există metode alternative la care se poate recurge (altele decât notificările sau comunicările indirecte menționate la punctul 7 de mai jos)?

Cel mai frecvent mod de notificare sau comunicare a unui act judiciar este transmiterea prin poștă la adresa persoanei căutate (**notificare sau comunicare standard**). Scrisoarea este însoțită de o adeverință de primire a notificării sau comunicării, pe care persoana căutată este rugată să îl semneze și să îl returneze.

Metodele alternative de notificare sau comunicare (în plus față de notificarea sau comunicarea indirectă) sunt notificarea sau comunicarea prin telefon, notificarea sau comunicarea simplificată și notificarea sau comunicarea de către un executor judecătoresc.

Notificarea sau comunicarea prin telefon înseamnă că documentul care trebuie notificat sau comunicat este citit la telefon persoanei căreia i se notifică sau comunică actul, acesta fiind ulterior trimis persoanei în cauză prin poștă. Pentru notificarea sau comunicarea prin telefon nu este necesară nicio dovadă de primire. Se consideră că documentul a fost notificat sau comunicat de îndată ce conținutul acestuia a fost citit.

Notificarea sau comunicarea simplificată se realizează prin transmiterea prin poștă a actului la ultima adresă cunoscută a persoanei căutate, iar apoi prin trimiterea unei înștiințări la aceeași adresă în următoarea zi lucrătoare, precizând faptul că documentul a fost trimis. Pentru notificarea sau comunicarea simplificată nu este necesară nicio dovadă de primire. Se consideră că actul a fost notificat sau comunicat la două săptămâni de la data trimiterii acestuia, cu condiția ca înștiințarea să fi fost trimisă conform celor prevăzute. Se poate recurge la notificarea sau comunicarea simplificată doar dacă persoana căutată a fost informată că notificarea sau comunicarea simplificată poate fi utilizată în cazul sau dosarul respectiv. În practică, aceasta înseamnă, de exemplu, că unei părți într-o cauză trebuie să i se notifice sau comunice un act o singură dată, odată cu dovada de primire.

Servicii speciale pentru persoanele juridice: În anumite condiții, persoanelor juridice i se pot notifica sau comunica acte prin trimiterea acestora la sediul social al societății și transmiterea unei înștiințări la aceeași adresă în următoarea zi lucrătoare. Se consideră că actul a fost notificat sau comunicat la două săptămâni de la data trimiterii acestuia, cu condiția ca înștiințarea să fi fost trimisă conform celor prevăzute.

Notificarea sau comunicarea de către un executor judecătoresc înseamnă că un act este notificat sau comunicat personal prin intermediul unei persoane autorizate în mod corespunzător pentru a efectua o astfel de notificare sau comunicare, și anume un executor judecătoresc sau un angajat al Autorității de poliție suedeze (*Polismyndigheten*), Autoritatea de urmărire penală suedeză (*Åklagarmyndigheten*), instanța, Autoritatea suedeză de aplicare a legii (*Kronofogdemyndigheten*) sau o societate autorizată de notificare sau comunicare.

6 Este permisă, în cadrul unei proceduri civile, notificarea sau comunicarea pe cale electronică a actelor (notificarea sau comunicarea actelor judiciare sau extrajudiciare prin mijloace de comunicare electronică la distanță, de exemplu, prin e-mail, prin aplicații internet securizate, prin fax, prin SMS etc.)? Dacă da, pentru ce categorii de proceduri este prevăzută această metodă? Există restricții în ceea ce privește disponibilitatea/accesul la această metodă de notificare

sau comunicare a actelor judiciare în funcție de destinatar (practician în domeniul dreptului, persoană juridică, societate comercială sau un alt actor economic etc.)?

Notificarea sau comunicarea pe cale electronică este permisă numai în cazul în care autoritățile/instanțele trebuie să notifice sau să comunice un act unei persoane prin modalitatea standard de notificare sau comunicare.

7 Notificări sau comunicări „indirecte”

7.1 Permite legislația acestui stat membru utilizarea altor metode de notificare sau comunicare în cazul în care nu a fost posibilă notificarea sau comunicarea actelor judiciare către destinatar (de exemplu, notificarea la adresa personală, la executorul judecătoresc, prin intermediul serviciilor de curierat sau prin afișare)?

Actele pot fi notificate sau comunicate în următoarele moduri atunci când persoana căreia i se notifică sau comunică actul nu poate fi găsită fizic.

Notificarea sau comunicarea de către un executor judecătoresc care recurge la metoda de notificare sau comunicare către un „înlocuitor”: Documentul este trimis unei alte persoane decât persoana căutată pentru notificare sau comunicare. De exemplu, acesta ar putea fi un membru adult din locuința destinatarului sau angajatorul destinatarului. Însă destinatarul înlocuitor trebuie să își exprime întotdeauna consimțământul cu privire la primirea documentului. Trebuie să se transmită la adresa destinatarului o înștiințare despre faptul că s-a notificat sau comunicat un act, precum și despre persoana care a primit actul.

Notificarea sau comunicarea de către un executor judecătoresc care recurge la metoda de notificare sau comunicare „pe loc”: Actul este lăsat la domiciliul destinatarului, de exemplu într-o cutie poștală sau într-un loc adecvat la domiciliu, de exemplu pe ușă.

Notificare sau comunicare prin anunț: Aceasta se realizează prin păstrarea documentului la dispoziția autorității/instanței care a decis cu privire la notificare sau comunicare și, simultan, publicarea unui anunț cu privire la aceasta și la conținutul sumar al documentului în Monitorul oficial suedez (*Post- och Inrikes Tidningar*) și, în cazul în care există motive pentru a proceda astfel, în ziarul local. Documentul este simultan transmis prin poștă la ultima adresă cunoscută a persoanei căutate.

7.2 În cazul în care se aplică alte metode, în ce moment se consideră că au fost notificate sau comunicate actele judiciare?

În cazul în care un executor judecătoresc notifică sau comunică un act prin intermediul metodei de notificare sau comunicare către un „înlocuitor”, actul a fost notificat sau comunicat atunci când acesta a fost înmănat și i s-a transmis un avis destinatarului în acest sens.

Atunci când un executor judecătoresc notifică sau comunică un act prin metoda de notificare sau comunicare „pe loc”, actul a fost notificat sau comunicat atunci când a fost lăsat așa cum s-a descris la întrebarea 7.1.

Un act a fost notificat sau comunicat printr-un avis după ce au trecut două săptămâni de la data deciziei conform căreia actul trebuie să fie notificat sau comunicat prin avis, cu condiția ca avizul respectiv să fi fost predat și să se fi luat alte măsuri prevăzute în timp util (în termen de zece zile).

7.3 În cazul în care o altă metodă de notificare sau comunicare este depunerea actelor judiciare într-un anumit loc (de exemplu, la un oficiu poștal), cum este informat destinatarul cu privire la faptul că actele au fost depuse în acest mod?

În cazul în care un document este prea mare sau, în alte condiții, inadecvat pentru a fi trimis sau lăsat destinatarului, autoritatea poate decide, în schimb, să îl păstreze la dispoziția autorității în cauză sau într-un alt loc, la alegerea sa, pentru o anumită perioadă de timp. Destinatarul trebuie să primească un avis cu privire la conținutul unei astfel de decizii.

7.4 În cazul în care destinatarul refuză să accepte notificarea sau comunicarea actelor judiciare, care sunt consecințele? Se consideră că actele au fost efectiv notificate sau comunicate dacă refuzul nu era legitim?

În cazul în care destinatarul refuză să primească un act notificat sau comunicat de un executor judecătoresc, acesta va fi totuși considerat ca fiind notificat sau comunicat dacă este lăsat la fața locului.

8 Servicii de curierat din străinătate (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor)

8.1 În cazul în care serviciul de curierat livrează un act trimis din străinătate către un destinatar din acest stat membru, într-o situație în care este necesară o confirmare de primire (articolul 14 din Regulamentul privind comunicarea sau notificarea actelor), serviciul de curierat livrează actul doar destinatarului în persoană sau poate, în conformitate cu normele naționale în materie de livrări poștale, să livreze actul și unei alte persoane de la aceeași adresă?

Un act poate fi notificat sau comunicat prin poștă dacă se trimite prin scrisoare recomandată. Trimiterea poștală este pusă la dispoziție de către oficiul poștal, centrele de activități poștale și lucrătorii care se ocupă de corespondența poștală și trebuie să se depună o semnătură pentru aceasta de către persoana desemnată drept destinatar al actului notificat sau comunicat sau de către reprezentantul persoanei respective; trebuie să se arate, de asemenea, dovada identității. Este, de asemenea, posibil ca partea care a dispus notificarea sau comunicarea prin poștă să menționeze faptul că se acceptă doar primirea în persoană.

8.2 În conformitate cu normele în materie de livrări poștale din acest stat membru, cum se poate efectua notificarea sau comunicarea actelor din străinătate, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul nr. 1393/2007 privind comunicarea sau notificarea actelor, dacă la adresa de livrare nu a fost găsit nici destinatarul, nici o altă persoană abilitată să primească livrarea (dacă este posibil, în temeiul normelor naționale în materie de livrări poștale - a se vedea mai sus)?

În cazul în care nu se reușește notificarea sau comunicarea prin scrisoare recomandată, nu există alte posibilități disponibile pentru încercarea de notificare sau comunicare a actelor prin poștă. În schimb, se pot avea în vedere alte măsuri de notificare sau comunicare, precum notificarea sau comunicarea printr-un executor judecătoresc.

8.3 Oficiul poștal prevede o anumită perioadă de timp pentru ridicarea actelor înainte de a le trimite înapoi cu mențiunea nelivrat? În cazul unui răspuns afirmativ, în ce mod este informat destinatarul că are corespondență de ridicat de la oficiul poștal?

Destinatarul unui act trimis prin scrisoare recomandată este informată cu privire la acesta prin intermediul unui avis trimis la adresa de domiciliu a destinatarului, prin SMS sau prin e-mail. Trimiterea poștală rămâne, de obicei, în locul în care a fost lăsată pentru o perioadă de 14 de zile de la data sosirii sale.

9 Există vreo dovadă scrisă din care să reiasă că actul judiciar a fost comunicat sau notificat?

De obicei, există o adeverință din partea persoanei căreia i s-a notificat sau comunicat un act ori un document elaborat de către autoritate/instanță ca dovadă că actul a fost notificat sau comunicat prin telefon, prin înlocuitor sau pe loc.

10 Ce se întâmplă în situația în care destinatarul nu primește actul sau în situația în care comunicarea sau notificarea este efectuată cu încălcarea legii (de exemplu, actul judiciar este comunicat sau notificat unei persoane terțe)? În aceste condiții se poate totuși considera valabilă comunicarea sau notificarea actului judiciar (de exemplu, se pot remedia încălcările legii) sau trebuie să se facă un nou demers de comunicare sau notificare a actului judiciar?

Există libertatea de a se prezenta elemente de probă și ca acestea să fie examinate de către instanțele suedeze. Dacă se poate dovedi că o persoană a văzut un act, este irelevant dacă actul respectiv a fost notificat sau comunicat conform celor prevăzute. Prin urmare, orice erori formale nu înseamnă în sine că actul trebuie să fie notificat sau comunicat din nou; în schimb, factorul esențial este dacă actul a ajuns la persoana căreia îi este adresat.

În cazul în care, pe de altă parte, se poate dovedi că persoana căreia i se notifică sau comunică actul judiciar nu l-a primit sau dacă nu s-au respectat normele care reglementează notificarea și comunicarea actelor, se poate dispune anularea unei hotărâri prin ceea ce este cunoscut drept cale de atac extraordinară.

11 Trebuie să se plătească pentru comunicarea sau notificarea unui act judiciar și, dacă da, care este suma?

În cazul în care o autoritate este responsabilă de notificarea sau comunicarea actelor, costurile asociate respectivei notificări sau comunicări sunt suportate de către stat. Aceasta înseamnă, de exemplu, că reclamantul, în cadrul unei proceduri civile, nu trebuie să ramburseze instanței costurile suportate de aceasta cu notificarea sau comunicarea somației către pârât.

Dacă o persoană fizică sau parte dorește să notifice sau să comunice un act către o persoană, aceasta trebuie să suporte costurile asociate unei astfel de notificări sau comunicări. Cu titlu exemplificativ, costurile asociate angajării unui salariat al Autorității de poliție suedeze ca executor judecătoresc se ridică la 1 000 SEK.

Ultima actualizare: 10/01/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.